

கலை
இலக்கிய

மாத
சந்திகை

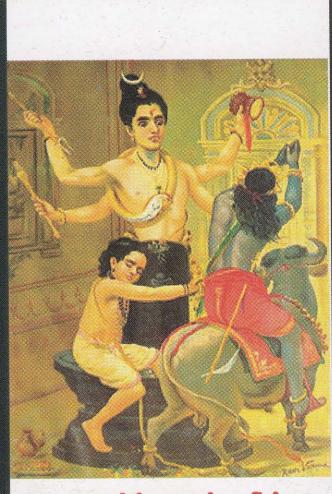
100/-

கலைப்பாடி

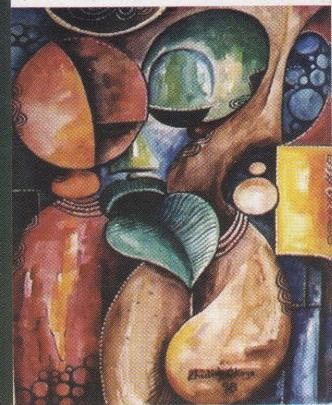
கார்த்திகை
2015

86

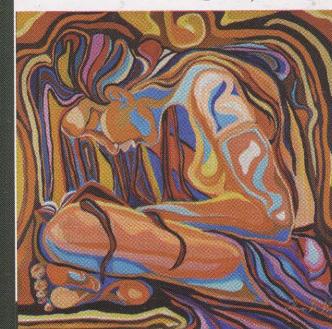
புதும் ஆசர்யம் : க.பரணீதரன்

மருதாரக் கொத்தனின்
“ஓளை” பற்றிய நூல்களாய்வு
- ஏ.ஏ.ஏ.ம்.நவாஸ் -

இந்த நாற்றாண்மூல
மேனாட்டு இலக்கிய
திறனாய்வு முயற்சிகள்
- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் -

மந்த்ரையும் கருத்தியல்
மறுசீலமைப்பாக்கமும்
- கி.சு.முரளிதழன் -

ஜீவாதி

கட்டுரைகள்

ஒந்த நூற்றாண்டில் மேனாட்டு வைக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள்
கே.எஸ்.சிவகுமாரன் 03

மந்தரையும் கருத்தியல் மறு அமைப்பாக்கமும்
இ.சு.முரளிதரன் 13

மருதூர் கொத்தனின்
'ஒளி' பற்றிய நுண்ணாய்வு
ஏ.எச்.எம்.நவாஸ் 14

ஒரு சந்திப்பும் சில சிர்தனைகளும்
கெகிறாவ ஸஹானா 26

நினைவுக்குறிப்புக்கள் - 14
அ.யேசுராசா 37

வைக்கியத்திறனாய்வும்
உள்ளியல் சார் அனுகுமுறையும்
த.கலாமணி 42

சிறுகளதகள்

வி.கெளரிபாலன் 08
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் 29
ஆனந்தி 33
கண.மகேஸ்வரன் 45

குறுங்களது

கண.மகேஸ்வரன் 32

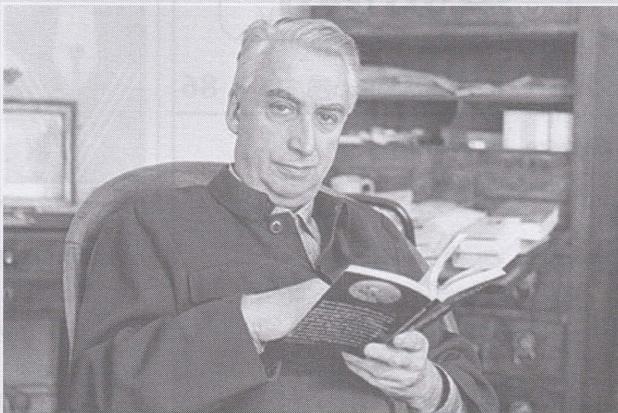
கவிஞரதகள்

ச.முருகானந்தன் 07
நந்தா 24
த.ஜெயசீலன் 24
நடராசா இராமநாதன் 25
பாலமுனை பாறாக் 25
அலெக்ஸ்பிரந்தாமன் 28

நூல் வியாசங்கள்

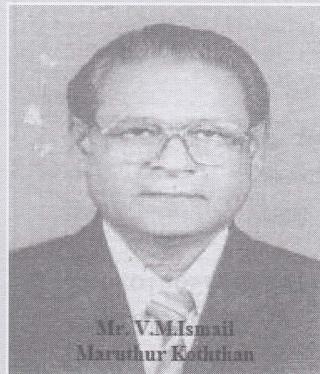
தமிழ்நேசன் 22
அரச்சனன் 23
கந்தையா ஸ்கேனேசன் 47

பேசும் நீதியங்கள்

ஒந்த நூற்றாண்டில் மேனாட்டு வைக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள்

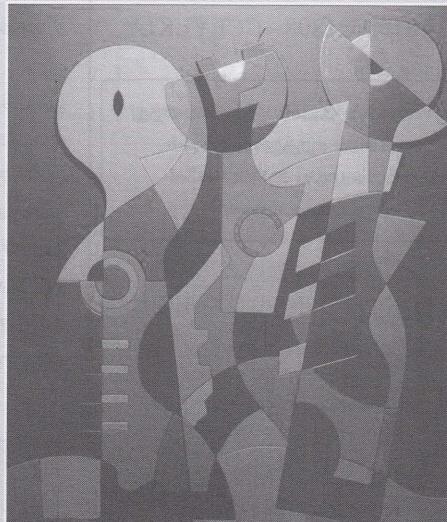
- கே.எஸ்.சிவகுமாரன் -

Mr. V.M.Ismail
Maruthur Eoththan

மருதூர்க்கொத்தனின்
'ஒளி' பற்றிய நுண்ணாய்வு

- ஏ.எச்.எம். நவாஸ் -

அட்சை ஜிலியம்

நன்றி இணையம்

ஜீவந்தி

2015 கார்த்திகை திதி - 86

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துகளை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவீய்ந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமனி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சமாகாந்தரை ஒலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
லிலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடாஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இசுக்ருசிகையில் டைம்பெறும் அனைத்து
ஆக்காங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பாறுப்படுத்தியவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தனிரை - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-
வெள்ளாடு - \$ 60U.S

மணிமோட்டரை

அல்வாய் தூபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவந்தி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் தொய் ஓட்ட
ஆழ நீர் தன்னை மான்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னாம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்யோம்! :
- யாருதிதாசன்-

இளம் எழுத்தாளர்களிடையே வளர்க்கப்படவேண்டிய திறன்கள்

ஈழத் தைப் பொறுத் தவரை படைப் புகனுக் கான் களம் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இளம் படைப்பாளர்களது ஆக்கங்களை பிரசரித்து ஊக்கம் அளித்து வருகின்றன. இளம் எழுத்தாளர்களில் பலர் சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதுவதையே மேற்கொண்டு வருகின்றனர். அதிலும் கவிதை எழுதுபவர்களே அதிகம். விமர்சன ரீதியான கட்டுரைகளையோ, கட்டுரைகளையோ எழுதுபவர்கள் மிகச் சொற்போமே. விமர்சன ரீதியான கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு இளம் எழுத்தாளர்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். அதற்குத் தீவிர வாசிப்பு அவசியமானது.

இளம் எழுத்தாளர்கள் பலர் அதிகம் வாசிப்பதில்லை. தம் எண்ணத்தில் தோன்றுபவற்றை படைப்பாக வடித்து விட்டு அதில் உள்ள குறைநிறைகளைப் பற்றி ஆராயாமல் தமது படைப்புகள் தான் உச்சம் என்று எண்ணும் மனப்பாங்கு இன்று அதிகமானோரிடம் காணப்படுகின்றது. தமது படைப்புக்களை ஒன்றுக்கு பல தடவை செம்மைப்படுத்தும் போக்கு பலரிடம் இல்லை.

இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கிற்காக புத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் அவர்களது படைப்புக்கள் சுமாராக இருந்தாலும் பிரசரிக்கின்றன. இதை சரியான வகையில் புரிந்து கொள்ளாத இளம் படைப்பாளிகளில் சிலர் தம் படைப்பைப் பற்றிய அதிஉயர்வானகற்பனை காரணமாக பாதளத்தில் விழுக்கூடிய தன்மை இன்று காணப்படுகின்றது. நூல் வெளியீடுகளை உறவினர்கள், நண்பர்கள் மத்தியில் நடாத்திவிட்டு அங்கு கூறப்படும் புகழ்மொழிகளை மட்டும் கொண்டு தன்னைப் பற்றிய உயர்வாக சிந்தனையும் இளம் படைப்பாளிகளிடம் ஏற்படுகின்றது. தமது படைப்பின் தரத்தைப் பற்றிய சிந்தனை குறைவு. இந்நிலை மாற வேண்டும்.

தீவிரமான வாசிப்பு, படைப்புகள் பற்றிய சரியான விளக்கம், இலக்கியவாதிகளுடனான சீரான தொடர்பு, இலக்கிய கூட்டங்களில் பங்கேற்றல், விமர்சன ரீதியான சிந்தனை, படைப்பின் தரத்தை பிரித்தறியும் திறன், படைப்பின் கருவை வளர்த்து செல்லும் தன்மை என்பவை சரியாக இளம் எழுத்தாளர்களிடையே வளர்க்கப்படும் போது அவர்களது திறன்கள் வளரும். சமுதாய முன்னேற்றம் வேண்டி சுயநலமில்லாது படைப்புகளை படைக்க வேண்டும். விருதுகள், பரிசுகள், வாழ்த்துரைகளுக்காக படைப்புகளை படைக்காது மக்கள் நலம் வேண்டி தரமான படைப்புகளை இளம் எழுத்தாளர்கள் படைக்க வேண்டும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவந்தியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகலப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளாவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
சீல்ஸ்- பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

இது ஒரு சிறிய விளக்கக் கட்டுரை. எனது திறனாய்வுப் போக்குக் கிணங்கியவற்றை மாத்திரமே இங்கு பேசகிறேன். அதனால் முழுமையான ஆய்வுக்கட்டுரையல்ல.

கடந்த 60 வருடங்களுக்கும் மேலாக, “திறனாய்வு” என்றால் என்ன என்பதைப்புரிந்து கொண்ட அடிப்படையில் நான் திறனாய்வு வகைக்குள் அடந்கும், நூல்நயம், புத்தக மதிப்புரை, இரசனைக் குறிப்புகள், கலைஞர்களையும் எழுத்தாளர் களையும் அறிமுகங் செய்கையில் மேற் கொள்ளும் அவதானக் குறிப்புகள், படைப்புக்களைப் பகுத்துப் பார்த்தல், இலக்கியத் திறனாய்வு தொடர்பாக எனது கருத்துக்கள், தேர்ந்தெடுத்த இலக்கிய வரலாறு போன்றவை தொடர்பாக எழுதி வருகிறேன்.

இந்த எழுத்துக்கள் யாவும் ஒரு தனிமனிதனின் இரசனையில் அடிப்படையிலேயே எழுதப்படுகின்றன. ஒரு படைப்பை நாம் அனுகுமுன், முதலில் அதனை ரசிக்கவும், அதனைப் படைத்தவரின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளுதலும், அது எழுந்த காலம் பற்றிய அறிவும் எனது இரசனைக்கு இணங்காத படைப்புக்களும் என்பார்வைக்காக அனுப்பப்படுகின்றன. இருந்த போதிலும் அவற்றுள் பாராட்டும் படியான அம்சங்கள் காணப்படுகின்றனவா என்று அறிய முற்படுவேன். அவற்றைப் பசிவு செய்வேன். கண்டன்றதை (Destructive Criticism) என்பதைத் தவிர்ப்பேன்.

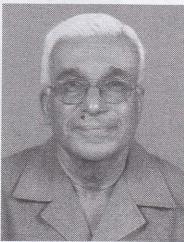
இவ்வாறு நல்லதை மாத்திரமே காண்பது திறனாய்வு அல்ல. குறைபாடு களைச் சுட்டிக் காட்டுவது அவசியம். அப்படியிருந்தால் அது “விமர்சனம்” என்று கண்டனக் காரர்கள் வாதிப்பார்கள். அதனால் நாம் எழுதுவது வெறும் புகழ்ச்சி உரையே என்றும் இக்கண்டனக்காரர்கள் (விமர்சகர்கள்) மனம் வெதுப்புவர்.

எனது எழுத்துக்கள் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதுடன், கூறியது கூறலைத் தவிர்ப்பவை. நீண்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை academic பாணியில் எழுத நம்மிடையே பல ஆய்வாளர்களும் திறனாய்வாளர்களும், விமர்சகர்களும் இருப்பதனால், அவர்கள் செய்யாத ஒன்றை

இந்த நூற்றாண்டில்

மேனாட்டு இலக்கிய திறனாய்வு

முயற்சிகள்

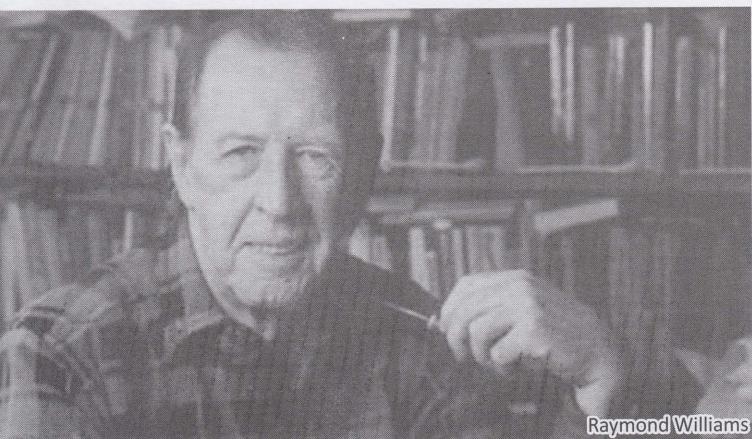

நீண்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை academic பாணியில் எழுத நம்மிடையே பல ஆய்வாளர்களும் திறனாய்வாளர்களும், விமர்சகர்களும் இருப்பதனால், அவர்கள் செய்யாத ஒன்றை இலக்கிய மாணவர்களுக்குக் குறிப்பாகவும், பொது வாசகர்களுக்கு பயன்படவும் எனது “பக்தி” எழுத்து முறை அமைகிறது. அதனால்தான் நான் செய்து வருகிறேன். பொது மக்கள் அறியும்பொருட்டு, குறிப்பாக 8 ஆம் வகுப்பு மாணவன் புரிந்து கொள்ளும் விதமாக எனிய சிறிய வசனங்களைக் கொண்டவையாக எனது கட்டுரைகள் அமைவதை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்.

தனால், அவர்கள் செய்யாத ஒன்றை இலக்கியமாணவர் கஞக்குக் குறிப்பாகவும், பொது வாசகர்களுக்கு பயன்படவும் எனது “பக்தி” எழுத்து முறை அமைகிறது. அதனால்ததான் நான் செய்து வருகிறேன். பொதுமக்கள் அறியும்பொருட்டு, குறிப்பாக 8 ஆம் வகுப்பு மாணவன் புரிந்து கொள்ளும் விதமாக எனிய சிறிய வசனங்களைக் கொண்டவையாக எனது கட்டுரைகள் அமைவதை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்.

இக்கட்டுரையிலே, 21ஆம் நூற்றாண்டு மேனாட்டு இலக்கியத்திறனாய்வு பற்றியே இங்கு பேச விரும்புகிறேன்.

இது ஏனெனில், ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின்னரே Literacy Criticism எனப்படும் நவீன இலக்கியத்திறனாய்வு முறை தமிழில் அறிமுகமானது. அதனால், இந்த நூற்றாண்டிலே மேனாட்டுத்திறனாய்வு முறை கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதை அறிமுகப்படுத்துவது அவசியம் என நினைக்கிறேன். எனது நோக்கம்,

Raymond Williams

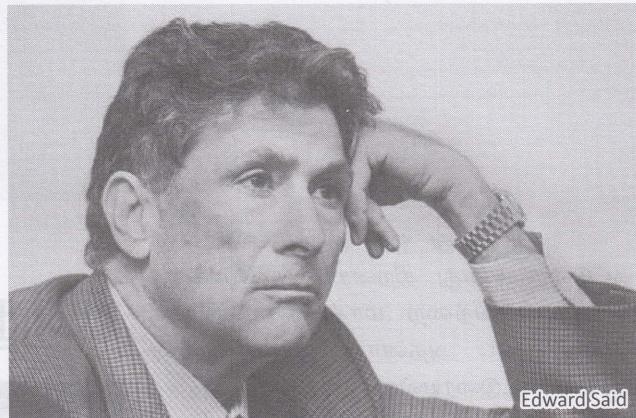
ஆங்கிலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் சில கருத்தியல்பு களைப் போக்கோடு போக்காகக் குறிப்பிடுவதே எனது நோக்கம்.

இங்கு நான் குறிப்பாக ஓரிரு கருத்தியல்கள் பற்றிமாத்திரமே குறிப்பிடுகிறேன்.

கொலோனியலிஸம் (குடியேற்றவாதம்) போல்ட் கொலோனியலிஸம் (குடியேற்ற வாதத்தை தொடர்ந்து வந்த நிலைமை) ஸ்ரக் சரவிஸம் (அமைப்பியல் வாதம்) போல்ட் ஸ்ரக்சரவிஸம் (அமைப்பியல் வாதத்தைத் தொடர்ந்து நிலைய நிலைமை) மக்கொன்ஸ்ரக்ஷன் (கட்டவிழப்பு வாதம்), பெமினிஸம் (பெண்ணிய வாதம்) இவை இப்பொழுது ஒய்ந்து போகின்ற கருத்தியல்களாகும்.

சென்ற நூற்றாண்டின் பிறபகுதியிலும் இந்நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்த காலத்திலும், ஆங்கில இலக்கியம் மாத்திரமல்ல, ஏனைய மொழிகளின் இலக்கியங்களிலும் பிரெஞ்சியத் திறனாய்வாளர்களின் கருத்தியல்கள் அதிகம் செல்வாக்குப் பெற்றன.

நான் ஆங்கில மொழியிலும் திறனாய்வு சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதுவதனால், எனது அனுங்

Edward Said

முறைகள், ஆங்கில மொழி இலக்கியங்கள் தொடர்பாக எவ் வாறு அமைகின்றன என்று தொல்கிக் கவிரும்புகிறேன்.

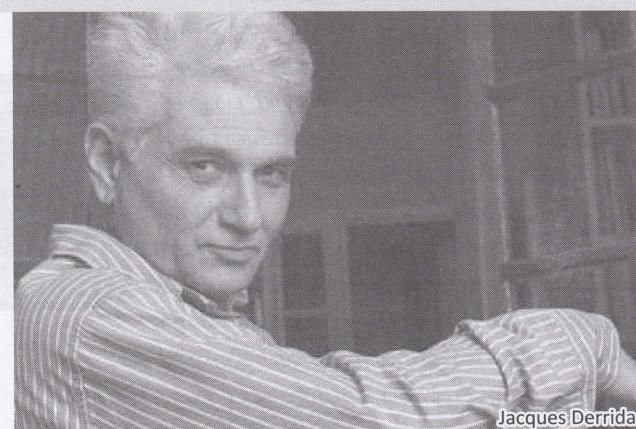
Practical criticism என்ற பிரயோகத்திறனாய்வு முறையிலேயே நான் பள்ளிக்கூடத் காலத்தில் பயிற்சி பெற்றவன்.

அது அந்தக்காலம், 1955க்குப் பின் நிலவிய ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்கு எனக்குப் பிடித்தது. ஐ.ஏ.ரிச்சட்ல், எப்.ஆர். லீவிஸ், ஜேம்ஸ் ரீங்ஸ், ரி. எஸ். எலியட், மற்றும் “நியூ கிரிட்டிக் ஸ்” என்றழைக்கப்பட்ட அமெரிக்கத் திறனாய்வாளர்கள் போன்றோரின் வழிகாட்டல்களுள் பயணமானேன்.

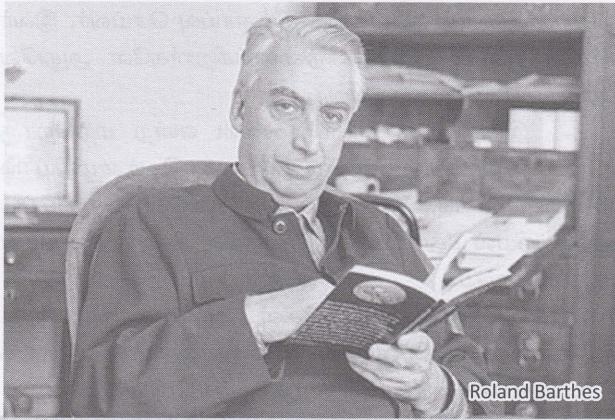
அவர்களுடைய போக்குகள், மல்டி - டிசிப்ளனரிலை எனப்படும் பல்துறை அனுகுமுறையாக அமைந்தன. இரசனைக்கு அவர்கள் முக்கியத்துவம் அளிக்கத் தொடங்கினர். ஆக்கபூர்வமான திறனாய்வு களில் திறன்களை முதலில் இனங்கண்டு அதனடிப்படையில் எழுதினர். குறைகளை மென்மையாக எடுத்துக் கூறினர். கண்டனத்தைப் பெருமளவுதவிர்த்தனர்.

இந்த அடிப்படையில் நான் தமிழிலும் திறனாய்வில் ஈடுபட்டேன். 30க்கும் அதிகமான தமிழ் நூல்களில் எனது திறனாய்வுப் போக்கை நீங்கள் அறிந்துவைத்திருப்பீர்கள்.

இங்கிலாந்துக்கு வெளியே, / பிரிட்டிஷார் சில நாடுகளைக் கைப்பற்றினர். அந்த நாடுகளுள் இலங்கையும் ஒன்று. 19ஆம், 20ஆம் ஆண்டுகளில் கொலனித்து வப்போக்கு இடம் பெற்றதனால், 1947 வரை நீடித்தபோதிலும், அதன் எச்சசொச்சங்கள் இன்னும் சில காலம் நீடித்தன.

Jacques Derrida

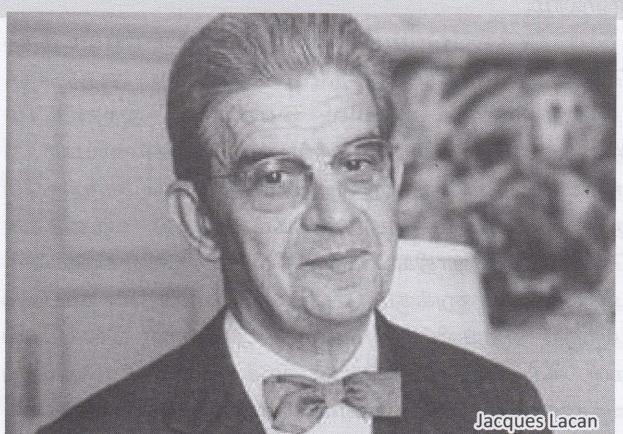
Roland Barthes

பின்னர் குடியேற்றவாத்திற்குப் பின் தொடர்ந்த சூழலும் அதன் பின்னர் எழுந்த இலக்கியப் போக்குவரை எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களைப் போல்ட் - கொலோனி யல் இலக்கியங்கள் என்ற தொடர் குறித்து நின்றது.

அவ்விதமான இலக்கியங்களின் பண்புகள் சிலவற்றை நாம் அடுத்துக் கவனிப்போம்.

அவற்றுள் சில பண்புகளாவன:

1. ஆங்கில மொழியில் அவை எழுந்தனவாயினும், அந்தந்த நாட்டு மரபுக்கணங்க பல்வேறு மரபுச் சொற்கள் இடம்பெற்றவையாக இந்த ஆங்கில இலக்கியம் அமைந்தது. இதன் மூலம் ஆங்கில மொழி, உண்மையிலேயே வெவ்வேறு ஆங்கில மரபுகளைக் கொண்டதாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது.
2. இவ்விதமான ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஐரோப்பிய குடியேற்றவாதப் பிரதிபலிப்புகளின் எச்ச சொச்சங்களும் இடம்பெற்றன.
3. குடியேற்றவாதத்தை எதிர்க்கும் போக்குவரை இலக்கியங்களில் காணக் கூடியதாக இருந்தது. அத்துடன் Nationalism என்ற தேசிய வாதக் கருத்தோட்டங்களும் இடம்பெற்றன.
4. குடியேற்றவாதம் என்ற யதார்த்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டமையும், அதன் நிறைவுகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் இலக்கியங்கள் அமைந்தமையும் மற்றொரு பண்பு.
5. ஆங்கிலாந்து அல்லது ஐரோப்பாவே ஆங்கில இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியின் மையம் என்ற கருத்தோட்டத்திற்கு சவால் விடுவதும் இந்த இலக்கியங்களும் இடம்பெற்றன.

Jacques Lacan

களில் பிரதிபலித்தன.

6. பிரிட்டிஷாரின் வருகைக்கு முன்னர் இருந்து வந்த தக்தமது நாட்டு இலக்கியங்களின் முக்கியத்துவத்தை யும், பண்பாட்டையும் சித்திரிக்கும் பண்புகளும் Post-colonial literature ல் பரிமளிக்கத் தொடங்கியது.
7. ஓவ்வொரு குடியேற்ற நாடுனதும் தனித்துவமான வளமான பண்புகளையும், அனுபவங்களையும், ஆங்கில இலக்கிய மரபுகளையும் தொடர்புபடுத்தி எழுதப்படும் இலக்கியங்களும் வெளியாகின.
8. வெள்ளையர்/ஏனைய நிறத்தினர் ஆகியோருக்கிடையே இருந்த வேறுபாடுகள், ஒற்றுமைகள், குடியேற்றத்தை மேற்கொண்டவர்களுக்கும், குடியேற்றவந்தவர்களுக்கும் இடையே நிலவிய வேறுபாடுகள் போன்ற வற்ற நையும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.
9. இவ்விதமான நிலைப்பாடுகளின் மத்தியில், மேனாட்டு இலக்கியங்கள்போல் எழுதுதல், அதற்கு எதிர்ப்பான முறையில் தத்தமது நாடுகளின் தனித்தன்மையை வலியுறுத்தல் அவற்றை உள்வாங்குதல் போன்றவையும்

Elaine Showalter

இடம்பெறலாயின.

இவ்வாறு பார்க்குமிடத்து Colonialism நிலவிய காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்து/காலப்பகுதியில் பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்ட ஆங்கில இலக்கியம் தென்னாசியா, தென் கிழக் காசியா, ஆபிரிக்கா, மேற்கிந்திய தீவுகள், அவஸ்திரேலியா, கனடா, நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளில் தனித்துவப்போக்குகள் கொண்டவையாக எழுந்தன.

இந்த Post coonial - Literature ஜ் பொதுநலவாய் நாடுகளின் இலக்கியம் என்றும் சிலர் அழைத்தனர். இதனை வெவ்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த திறனாய் வாளர்கள் நிராகரித்தனர். ஏனெனில் பிரிட்டிஷ் கொலோனிய நாடுகளுடன், பிரிட்டிஷரின் ஆட்சிக்கு வராத நாடுகளும் ஆங்கில இலக்கியத்தை தனிப்பட்ட முறையில் அமைத்தனர்.

இனி Georg Lucas, Jacques Lacan, Edward Said, Jhon Barthes, Michele Foucault என்படும் ஆங்கில நாட்டுக்கு வெளியே உள்ள நாடுகளின், குறிப்பாக பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர்களின் திறனாய்வுப் போக்குகள் பற்றிய சில

விபரங்களைப் பார்ப்போம். இலங்கையில் இவர்கள் பற்றியும், இவர்கள் கருத்தியல்புகள் கோட்பாடுகள் பற்றியும் விளக்கமாகப் பேசக்கூடியவர் என நாம் பெருமைப் படக்கூடிய பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்களே.

Modernism, post modernism என்ற பதங்களும் உண்டு. modernism என்பதை நவீனத்துவம் என்று தமிழிலும் கூறுகிறார்கள். Post - Modernism என்பதை பின் நவீனத்துவம் என்று தமிழ் நாட்டில் அழைத்தது போலவே இங்கும் அந்தப் பிரயோகத்தைக் கையாளுகிறார்கள். நவீனத்துவப்போக்கை தொடர்ந்து வந்த போக்கின் நிலைமையையே Post-Modernism என நாம் சொல்வோம்.

ஹங்கரி நாட்டைச் சேர்ந்த ஜோர்ஜ் லூக்காக் ஒரு மார்க்சியத் திறனாய்வாளர். இவர் நவீனத்துவம் என்பதற்கான விளக்கத்தைத் தனது “The meaning of contemporary Realism” என்ற நூலில் விளக்கியுள்ளார். இவர் நவீனத்துவப்போக்கைக் கண்டித்த விதம் எனது இரசனைப் போக்குக்கு சாதகமாக அமைவதனால் நான் அவருடைய எழுத்தை விரும்புகிறேன். அதே போன்று இன்னொரு மார்க்சியத் திறனாய்வாளரான Raymond Williams இன் கட்டுரைகளும் எனக்கு உடன் பாடானவையே. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோர் Raymond Williams ஐ மேற்கோள் காட்டியிருக்கின்றனர். எனக்குப் பிடித்த இன்னொரு மார்க்சிய திறனாய்வாளர் Arnold Kettle என்பவராவார்.

அடுத்த திறனாய்வாளர் லக்கான் என்பவர். Sigmund Freud, Karl Marx, Albert Einstein போன்றோரின் வரிசையில் முக்கியமான உளவியல் சார்ந்த திறனாய்வு கருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவராவார். இந்த பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர் வாழ்ந்த காலம் 1901-1981 வரை ஆகும்.

அடுத்ததாக, முக்கிய இடத்தைப் பெறுவார் Edward Said. இவர் 1945 ஆம் ஆண்டு பலஸ்தீனத்தில் பிறந்தவர். இவருடைய Orientalism என்ற நூல் பலரால் பாராட்டப்பட்டதொரு நூல். இவர் கீழூத்தேயக் கலா சாரப் பண்புகளை நிறுவி, மேற்கு நாட்டவர் காட்டும் மேன்மையை விட கிழக்கு கலாசாரப் பண்புகள் சிறப்பானவை என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

மேற்கொண்டவர்களை விட மற்றொரு பிரெஞ்சியர் Jacques Derrida ஆவர். இலக்கியம் என்பது ஒர் அழகியல் படைப்பு என்றும், அதற்கு Labelகள் (சிட்டி) தேவையில்லை என்றும் குறிப்பிடுகிறார். எனக்கு டெரிடாவின் கருத்துக்கள் உவகையானவை.

இந்த திறனாய்வாளர்கள் வரிசையில் அடுத்ததாக Roland Barthes ஐ நாம் அவதானித்தால் அவர் நமது வெறுப்புக்கு உள்ளாகிறார். அவர் தான் “ஆசிரியர் இறந்த விட்டான்” என்று கூறினார். இவரும் ஒரு பிரெஞ்சுக்காரர் தான். இவரது காலம் 1915-1980. Post-structuralism எனப்படும் அமைப்பியல் வாதத்தைத் தொடர்ந்து வந்த இலக்கியத் திறனாய்வுப் போக்கில் மயங்கியவர்கள், ஆசிரியரான மறந்துதமது அரசியல்

கருத்துக்களைத் தினித்துத் திறனாய்வு செய்வர். இவர் வாசகர் என்ன விதமாக நினைக்கிறார்களே அதுவே திறனாய்வு என்று கருதுவார்.

இறுதியாக, Michel Foucault என்ற மற்றொரு பிரெஞ்சியர் கவனத்துக்கு உட்படுவார். இவர் எழுதிய The Archaeology of Knowledge குறிப்பிடத்தக்கதொரு படைப்பு. வரலாற்றியல் தொடர்பான திறனாய்வு இவரது சிறப்பான பங்களிப்பாகும்.

இத்திறனாய்வாளர்கள் அனைவரது கோட்பாடுகளையும், திறனாய்வு முறைகளையும் எடுத்துக் கூறப் புறம்பாக ஒரு நூலே எழுதவேண்டும்.

கடைசியாக Feminism எனப்படும் பெண்ணியம் பற்றிச் சிறிது குறிப்பிடுவோம்.

பெண்ணியத்திறனாய்வு

இங்கு நான் “பெண்ணியத்திறனாய்வு” என்று குறிப்பிடுவது மேலை நாட்டுத் திறனாய் வின் அடிப்படையிலேயே ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களிலும் இரண்டு நாடகங்கள் பற்றி மாத்திரமே இங்கு பேசகிறேன். பலரும் அறிந்த ரோமியோ and ஜூலியட் என்பது ஒன்று. மற்றையது Much Ado About Nothing (சின்ன விஷயத்தைப் பெரிது படுத்துதல் என்று நாம் தமிழில் வசதிக்காக இவ்வாறு கூறலாம்.)

பெண் ணியம் பற்றித் தெளிவுபடுத் திக் கொள்வோம்.

பெண்ணியம் என்றால் பெண் தொடர்பான கருத்தியல் என்போம். இதனை ஆங்கிலத்தில் Feminism என்கிறார்கள்.

Post Colonial எனப்படும் குடியேற்றவாதம் அற்றுப் போன பின்னர் தொடர்ந்து வந்த திறனாய்வுப் போக்கும் பெண்ணியத் திறனாய்வுப் போக்குடன் தொடர்புடைய தாக இருக்கிறது என்பதையும் நாம் அவதானித்தல் தகும்.

பெண் ணியம், பெண் ணிய இலக்கியத் திறனாய்வு அனுகுமுறை பற்றி நாம் சிந்தித்தால் பெண்மை தொடர்பாக எது அறியப்படவில்லையோ, அவைல்லாம் பெண்ணியத்தினுள் அடங்குமென்பர்.

மற்றைய திறனாய்வு முறைகளைத் தாக்குவ தாக அரசியல் சார்ந்த ஒரு திறனாய்வு முயற்சியே பெண்ணியம் தொடர்பான திறனாய்வு அனுகுமுறை எனலாம்.

சகல பெண் களும் ஒரங்கட்டப்பட்டதாக பெண் ணியவாதிகள் நம்புகின்றனர். அதாவது, ஆணாதிக் கச் தழலில் பெண் கள் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதாக பெண்ணியவாதத் திறனாய்வாளர்கள் கூறி வந்தனர். ஆன்கள் சார்பாகவே தந்தை வழிச் சமுதாயம் கட்டப்பட்டு வந்ததென பெண்ணியல்வாதிகள் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்கள். அதனால் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே சமபலம் அற்றுப் போய்விட்டது என்றும், அதனால் இலக்கியங்கள் கூட ஆணுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் அளித்து வந்தனர் என்றும் பெண்ணியல்வாதிகள் வாதிடுகின்றனர்.

அமெரிக்காவிலே Elaine Showalter என்ற பெண்மணி பெண்ணியத்திற்னாய்வாளர்களுள் முக்கிய மானவர். பெண்களின் இலக்கிய வளர்ச்சி மூன்று கட்டங் களாகக் காணப்படுகின்றன என்று அவர் சுட்டிக் காட்டினார்.

1840-1880 காலப்பகுதியில் எழுதிய பெண் எழுத்தாளர்கள் ஆணாதிக்கக் கோணத்திலே எழுதி வந்தனர்.

1880-1920 காலப்பகுதியில் பெண்கள் தாம் சிறு பான்மையினராக இருப்பதனால், தமது உரிமைகளை வேண்டி தமது கோரிக்கைகளை ஆக்க இலக்கியம் மூலம் பதிவு செய்தனர். 1920க்குப் பின்னர் பெண்கள் ஆணின் ஆதரவில்லாமலே தனித்து இயங்க முடியும் என்று கருத்தோட்டத்தைக் கொண்டு எழுதிவருகின்றனர்.

பாரம்பரிய திறனாய்வு வரலாற்றில் பெண்களின் ஆக்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடாமை இருப்பதை Showalter கண்டித்து எழுதினார்.

இந்தப் பெண்திறனாய்வாளரின் கண்டனங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் ஏனைய திறனாய்வாளர்களிடமும் இருப்பதை நாம் கண்டு கொள்ளலாம்.

குறிப்பிட்ட கதைப்பொருள்கள், பிரச்சினைகள், படிமங்கள் எல்லாம் பெண் எழுத்தாளர்களிடையே தொன்று தொட்டு இருந்து வந்தன என்று அவர் எடுத்துரைத்தார்.

தந்தைவழி(Patriarchal) சமுதாய அமைப்பு இருப்பது பற்றியும், ஆண்கள் தமது நலனுக்காக உலகையே மாற்றிக் கொள்கின்றனர் என்பது பற்றியுமே பெண்ணியத்திற்னாய்வு முறை அதனடிப்படைக் கோட்பாடாக கொண்டுள்ளது.

எனவே சமூகத்தில் பெண்ணின் பெருமையை எடுத்தக் கூறி, இலக்கியங்களில் மாற்றத்தை கொண்டு வர முயற்சிஎடுக்கப்பட்டது. ஆண்களின் ஆட்சிக்கு,

ஆணாதிக்கத்தை எதிர்க்கும் பக்குவத்தை பெண்ணிய வாதிகள் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர்.

இலக்கியம், திரைப்படம், விளம்பரம், நீதிபதி களின் கூற்றுக்கள் எல்லாவற்றிலுமே இந்த மாற்றங்கள் பிரதிபலிக்க பெண்ணியவாதிகள் போராடி வெற்றி பெற்று வருகின்றனர்.

Gender அதாவது பால் தொடர்பாக பெண்பால் பற்றிய மொழியும் மாற்றத்திற்கு உட்பட வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். இந்த இடத்திற்தான் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் பெண்ணியல்வாதிகளின் பார்வையில் மாறுபடுகின்றன.

ஆங் கில இலக்கியத்திற்கூட பிரெஞ்சு உள்ளியல் நிபுணரான யாக் லக்கான்(Jacques Lacan) அவதானிப்புகளையே இந்த அமெரிக்க, இங்கிலாந்து பெண்ணியத்திற்னாய்வாளர்கள் ஆதரித்தனர்.

லக்கான் “ஆசை” பற்றியும், “மனிதம்” பற்றியுமே அவர் குறிப்பிட்டுப் பேசினார். பெண்கள் தமது உடலுறவு ஆசைகளை அடக்கி வைத்தார்கள் என்றும், அதனால் ஒருவித ஒரே பார்வையான சம்பிரதாய வெளிப்பாடுகள் வந்தன என்ற லக்கானின் கூற்றை பெண்ணியவாதிகள் தமக்குச் சார்பான எழுத்தை மேற் கொண்டனர் என்று தெரிய வருகிறது.

இந்தப்பின்னணியில் ஷேக்ஸ்பியரின் tragi-comedy எனப்படும் ரோமியோ & ஜூலியட் நாடகத்தைப் பெண்ணியல் வாதிகள் எவ்வாறு அனுகினார்கள் என்று பார்ப்போம். இந்த நாடகத்தில் தந்தைவழிச் சமுதாயம் பிரதிபலிக்கிறது. ஆணாதிக்க பிரபுக்கள் வருகின்றனர். குடும்பம், விவாகம் போன்றவை தொடர்பாகக் குடும்பத்தினரை கொண்ட அரசியல் போக்கும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

இத்துடன், “மேலைத்தேயத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், திறனாய்வு முறைகளும்” என்ற பொருள் பற்றிய ஒர் அறிமுகக் கட்டுரையை முடித்து வைக்கின்றேன்.

அங்கேயும் அவர்களின் உலை

கை

அபயமளிக்கும் என்றிருந்தோம்
கசக்கிப் பிழிந்தது.

யானை

பெரகரா யானை போல்

அழகாக தெரிந்தது
ரசிக்கலாம் என்றிருந்தோம்
ஏறி மிதிந்தது.

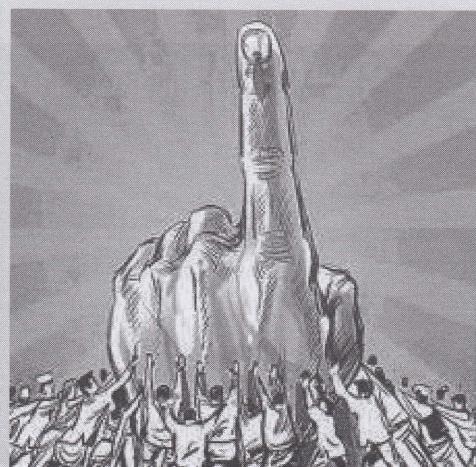
வெற்றிலை

எம்மைச் சப்பித் துப்பியது
சாறு பிழிந்தெடுத்து
சக்கையாய் வீசியது.

வீட்டுக்குத் தான்
வாக்கு போட்டோம்
எங்கள் வீடுகள்
தாரமட்டமாக்கப்பட்டிருந்ததால்.

மீதமாய் இருப்பது
சுகுகாடும் இகுகாடும் தான்

ச.முந்காளாந்தன்

நி

ண்ட நேரமாக காட்டெருமை, தன் மோட்டார் பைக்குக்குப் பக்கமாக, அதன் கால் குளம்பு தார் வீதியில் அதிர், அதன் உப்பிப் பருத்த உடல் குலுங்க, தன்னைப் பார்த்து கண்சிமிட்டுவதும், தன் பற்களை நன்னிப் பிடித்து, வெண் பற்களும், சிவந்த முரசு களும் தெரிய, தாடைத் தசைகளை சுருக்கியும், இழுத்தும், நையாண்டி செய்து சேட்டைவிட்டுக் கொண்டும், தனக்கு மிக நெருக்கமாக அருகிலேயே ஓடி வருவதை பயத்துடன் கவனித்தபடியே வந்தான். அதன் ஆக்ரோசமான மூச்ச வாங்கும் ஒலி, தன் மோட்டார் பைக்கின் இரைச்சலைக் குறைத்து விட்டது போல உணர்ந்தான். காட்டெருமை அதன் நையாண்டித் தனத்துக்கு இன்றும் எங்காவது வாங்கிக்கட்டப் போகின்றது என நினைத்தபடி, தன் பார்வையை காட்டெருமையின் பக்கம் திருப்பிய போது, கொங்ரீட் போஸ்டுகள் நட்டு கம்பி வேலி அடைத்திருந்த, வீதியை விட தாழ்வான் பகுதியில் இருந்த கிராம வங்கிக் கட்டுத்தை அவன் மோட்டார் பைக் கண்டிச்சென்றது.

தன் ஞாபகத்தின் ஓரத்தில், மதியச் சாப்பாடு, வீட்டு டைனிங் கோல் மேசையின் மூடிய கூடைக்குள் இருந்து கொண்டு, மோட்டார் பைக்கின் வேகத்தை அதிகமாக்கி விரட்டுவது போல உணர்ந்தான். கண்ட கண்ட பயிட்சாலும், மெல்லிய பச்சை நிற திரவத்தாலும் வயிற்றை நிறைத்திருந்த காட்டெருமை, சாப்பாடு பற்றிய எதுவித யோசனையும் இல்லாது, நினைவுகளை மறக்கச் செய்து விடக் கூடிய புகையால் நாறும், வாயை அசைபோட்ட படிகண் மூடி தியான மெளனத்தில் வருவது அவனுக்கு ஏரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. தன் பழுப்பு நிற அழுக்குப் படிந்த நாக்கை, தன் மூக்குக்கு மேலால் சமூட்டி உறிஞ்சுவதும், வயிற்றுக்குள் இருந்த வற்றை இரைமீட்டு நாக்கின் நுனியில் அதன் புளிச்சல் நெடியுடன் மீண்டும் விழுங்குவதும், தன் வயிற்றை அருவருப்பாக அசைப்பதும், அதிகரிக்கும் மோட்டார் பைக்கின் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுத்து வந்து கொண்டிருப்பதாலும், தன் மோட்டார் பைக் கட்டுப்

பாடற்று தளம்பி ஸெட் போஸ்ட்டில் மோதி விடுமோ எனப் பயந்தான். தன் மோட்டார் பைக்கின் பெற்றோல் மூளை சிவப்புக் கோட்டில் அதிர்ந்து கொண்டு நிற்பது, தான் இன்னும் தாண்ட வேண்டிய தூரத்தை அதிகமாக்குவது போல அவனுக்கு சஞ்சலத்தைக் கொடுத்து, காட்டெருமை பின்தங்கிவிடவோ, நின்றுவிடவோ நினைக்காது, வந்த வேகத்திலேயே, கம்பி வேலிக் கட்டைகளின் உயரத்துக்கு மேலே எழும்பி வெடி வாலை உயர்த்தி விசுக் விசுக்கென்று காற்றில் சமூற்றிய படி தார் வீதியில் மீண்டும் கால் பதித்து, மூர்க்கமாக நாலு கால் பாச்சலில் வந்து கொண்டிருப்பதால் வீடு நெருங்கி வருவது போல அவனுக்குப்பட்டது.

மதிய வெயில் வெளிர் ஓளியாக பளிச்சென்று எரிப்பதை தான் உணர்வது போல, மிதப்பின் உச்சத்தில் இருக்கும் காட்டெருமை உணரப் போவதில்லை என்றும், அதற்கு மங்கலான கானல் நீர் அலைகளின் ஓளிரவுடன் கூடிய மங்கிய மஞ்சள் நிறமாகத்தான் தெரியும் எனவும் நினைத்தான். தன் உடல், தனக்கு கனமாகவும், தன் உணர்வுக்குச் சொந்தமாகவும் இருப்பது போல உணர்கிறான். காட்டெருமையின் உடல் முழுதும் சிறு நெரிஞ்சி மூள் தோல் போல் படிந்து சிலிரத்துக் கொண்டிருக்கும் என அவனுக்குத் தெரியும். அதற்கு, தன் உடலின் கனதி குறைந்து பஞ்ச போல பறப்பதால்த் தான், தன் வேகத்தை குறைக்காது சளைக்காமல் ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறது என நினைத்தான். அதற்கு வெயிலின் தகிப்பு நிச்சயமாக தெரியாதுதான். தன் தலைக் கவசத்தை தொட்டுப் பார்த்த போது, அது கொதிப்பதை அவன் கை உணர்கிறது. வெயிலில் மூச்சிறைக்க ஓடி வந்து கொண்டிருக்கும் காட்டெரு துக்கு வியர்த்திருக்கவில்லை, அதன் உடலில் இருந்து வீசும் அணல் மூச்ச தன் மோட்டார் பைக்கின் வேகத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவுக்கு முடுக்கி விட்டு விட்டதாக நினைத்த போது, அவன் கண்ணாடி - யூனியனைத் தாண்டிப் போனான்.

காட்டெருமை

தனக்கு முன்னே தார் வீதியில் போய்க் கொண்டிருக்கும் டிப்பருக்குப் பின்னே, அக்கிலேட்டரை முடுக்குவதை நிறுத்தாது வந்தவன், மிகக்கிட்டவாக வந்த போது, டிப்பர் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என, மின்னல் போல எதுவோ அவன் புத்தியை உசுப்பி விட்டது. குழப்பமடைந்த தன் கைகள், கெண்டிலை ஒடித்து நிமிர்த்தி தன்னிச்சையாக இயங்குவதை கிரகித்துக் கொண்டான். தளம்பும் கானல் நீரினாலும், வைற்றுக்குள் நிறைந்திருந்த பைட்சின் மயக்கத்திலும், வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த காட்டெருமை மயிர் இழையில் தப்பி, வயிற்று உரோமங்கள் டிப்பரில் உரச, நிலை குலைந்து தடுமாறி, தனக்குப் பக்கமாக மீண்டும், “நுத்திங்” என்பது போல உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டுக் கொண்டு ஒடி வருவதை, தன் கலங்கிய கடைக்கண் விளிம்பில் கண்டான். காட்டெருமை வந்த வேகத்தில் டிப்பரில் மோதி இருந்தால், அதன் தலை கழுத்துக் குள்ளால், உடலுக்குள் புகுந்து, அந்த இடத்திலேயே எந்த அரவமும் காட்டாது இறந்து போயிருக்கும் என நினைத்தான். கடும் வெயிலின் ஓளிர்வு தனக்கு முன்னே தார் வீதியில் ஆயிரக் கணக்கான நீர்ப் பாம்புகள், நீரில் வேகமாக ஊர்வது போல உணர்ந்தான். வீதி ஓரங்களி லும், நடுவிலும் இருந்த வெண் நிறக் கோடுகள் முடி வற்று நீண்டு, முடக்கில் ஒரு வில் போல வளைவதைப் பார்த்த படி, கண்ணாடிக் கூண்டுக்குள் கையில் குழந்தையுடன் நிற்கும் மாதா சொருபத்தைத் தாண்டிப் போனான்.

தனக்கு, சூரிய ஓளிர்வு தெறிக்கும் வீதியின் அந்தங்களும், கடக்கும் மின் கம்பங்களும், வேலிக் கட்டைகளும், மதிற் சுவர்களும் தெரிவது போல, கட்டுக் கடங்காத மம்மையின் உச்சத்தில், தன்னிலை தவறிக் குதாகலமும், வம்புத் தனமுமாக வந்து கொண்டிருக்கும் காட்டெருமைக்கு இவை எதுவும் தெரியப் போவதில்லை என நினைத்தான். காட்டெருமையை முந்திச் செல்லும் வாகனங்களும் சரி, எதிரில் வரும் வாகனங்களும் சரி, சாணி வண்டுகள் ஊர்ந்து நகர்வதைப் போலத் தான், அதற்கு தோன்றும் என நினைத்த போது, அவன் எப்போதோ கை விடப்பட்ட வீதிக்குத் தார் ஊற்றும் கறள் கட்டிக்கிடந்த தார் வண்டியைத் தாண்டிப் போனான்.

வாகன நெரிசலாலும், சந்தடி மிகக் சன நடமாட்டத் தாலும் அவதிப்படும், நகரத்தின் மத்தியில் கோட்டைச் சுவர் போன்ற உயரமான காவி அடித்த மதிலுடன் கூடிய பாடசாலையில் படிக்க என, தந்தை கூட்டி வந்து, அறையொன்றில் தனியாக விடாமல் இருந்திருந்தால் தனக்கு இந்த காட்டெருமையின் நெருக்கம் வந்திருக்காது என நினைத்தான். பாடசாலை முடிந்த பின் மேலதிக் குழுப்புகளுக்காக காத்து நின்ற போது தான், பாடசாலை மதில் சுவரை அண்டி, பாடசாலை வளவுக்குள் நின்று, மதிலுக்கு மேலால் கிளை பரப்பிய, நெருப்பு வாகை மரக் கெந்துக்குக் கீழ், எப்போதும் காக்காய் பீநாறும் வீதியின் கானுக்கு மேலே, புற வெட்டுப் பலை பரப்பி, அதன் மீது மேசை வைத்து, கறுத்த டென்ற் துண்டு மேலே கட்டிய சர்பத் கடைக் காரரின், சொக்குகள் உள் ஒடுங்கிய, விறைப்பான முகம் நூபகத்துக்கு வந்தது. சர்பத்தும், நொறுக்குத்

தீனியுமாக இருந்த தன்னிடம் அதிக பணம் புழங்குவதைக் கண்டுதான், அந்த சர்பத் கடைக்காரர் ஸ்பெசல் பலுாடா ஆசையை தூண்டி விட்டது, அவன் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எதிர்பாராத விதமாக மோட்டார் பைக்குக்குப் பின்னே வந்த அம்புலன்சின் இடையராத கோர்ன் சுத்தத்தில், யோசனையுடன் ஓடி வந்த காட்டெருமை மிரண்டு, வீதியில் இருந்து இறங்கி, கானுக்கு அருகாக நெருக்கமாக ஓடி, தடுமாறிப் பின் அம்புலன்சை கடக்க விட்டு மேலேறி வந்து, தடுமாற்றத்தை மறைக்க, இடுப்பை நளினமாக அசைத்து மோட்டார் பைக்குக்கு நெருக்கமாக வந்த போது, அவன் செஞ்சிலுவைக் கட்டிடத்தைத் தாண்டிப் போனான்.

சர்பத் கடைக்காரர், ஞாயிறு மதியத்துக்கு பிறகு, சுதுப்பு நிலத்திற்கு மேல், கட்டிட இடிபாட்டு மக்கிகள் கொட்டி மூடி, கிறவல் பரவி, உயரமான கட்டடங்கள் கட்டுப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இடத்தின் ஒடுக்கமான பாதை ஒன்றுக்குள்ளால் கூட்டிச் சென்றதை, நேர்த்தியாக சுவக்கு மரங்கள் வளர்க்கப் பட்ட பாதை ஓர நினைவுகளுடன் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. புதிதாக நடப்பட்டு, மூச்சடன் எழும்பிக் கொண்டிருந்த தென்னைகளின் அடர்த்தியான ஓலைகளால் மூடுண்டு கிடந்த, தென்னந் தோப்பிலதான் அந்த பலுாடாக் கடை இருந்தது, கானல் நீரில், தன் கண் களுக்கு முன்னே வீதியில், அந்தத் தோப்பு நகர்ந்து கொண்டிருப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் சீரான வேகத்தில் பைக்கை செலுத்திய போது, பச்சை நிற விளம்பரப் பலை பொருத்திய வாகனப் புகைப் பரிசோதனை நிலையம் எதிரில் வரக் கண்டான்.

நிறைய ரேசிங் சைக்கிள்களும், மெளன்டன் சைக்கிள்களும், மோட்டார் பைக்குகளும் நிறையவே தொன்னை அடிகளில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட போது, அவனுக்கு அது பிரமிப்பான சொர்க்க பூமியாகத்தான் இருந்தது. அந்த மே சேட் காரர்கள் பெரும்பாலும் தன்னைப் போன்ற பள்ளி மாணவர் களாகவும், பெரிய இடத்துப் பையென்களாகவும் இருப்பார்கள் என நினைத்தை, முன்னே செங்கல் லோட்டுடன் சென்று கொண்டிருந்த டிப்பரில் இருந்து பறந்த தூசியால் ஏற்பட்ட, கண் உருட்டலுடனும், தும்மலுடன் நூபகம் கொண்டான்.

கலர்த் தகட்டுக் கூரையும், குவித்து வைக்கப் பட்ட பழ வகைகளும், ராக்கைகளில் ஒழுங்கு படுத்தி வைக்கப்பட்ட வித விதமான நிறங்களில் இருந்த கலரிங் போததல்களும், தொட்டம்..., தொட்டமாய் இருந்த நிழல் குடைகளும், விதம் விதமான கலர் டி சேட்டுக் களும், டவசர்களுமாக தடித்த பருமனான இளங்களின் கலகலப்பான சிரிப்பும், உரையாடலுமாக இருந்த அந்தப் பலுாடாக் கடை, ஊர் கோவில் கானிவேலுக்குள் நுழைந்தது போல இருந்ததை, தன் பைக்கண்ணாடியில், அந்த காட்சி, பின் நகர்ந்து கொண்டிருப்பது போல ரூபகம் கொண்டான்.

கடையின் நிலப் பரப்பு முடிவடையும் இடத்தில் ஆற்று விளிம்போரம் தளம்பிக் கொண்டிருந்த அந்த ஆறு தன்னை இன்னும் ஆச்சரியப்படுத்தியதையும், எந்தக் கலப்பின் தொடர்ச்சியாக இந்த ஆறு வருகிறது,

என்கின்ற திக்குத் திசை தெரியாது, முதலில் குழம்பி நின்றதையும், பின் அங்கு போய் வரத் தொடங்கிய போது, அது வெளிச்ச வீட்டின் தொடர்ச்சியாக திரும்பி வரும், கலப்பின் பகுதி என புரிந்து கொண்டதை, மேட்டார் பைக்கின் வேகத்தில், கடைக் கண்ணில் இருந்து வழிந்த கண்ணீருடன் துடைத்து விட்டுக் கொண்டான்.

நூற்றி ஐம்பது ரூபாக்கு பலாப் பழுமும், இளஞ் சிவப்பு நிற கலரிங்கும், பாலும் கலந்து, மிக்சியில் அடித்த பலுராடாவைத்தான் முதல் முதல் வாங்கிக் குடித்த போது, வயிறு கணதியாக இருந்ததைத் தவிர வேறு எதுவும் வித்தியாசமாக இருக்கவில்லை என்றாலும், இருபது ரூபா சர்பத்தை விட சுவையாகத் தான் இருந்தது, என்று எண்ணியதை நினைத்துப் பார்த்தான். சர்பத் கடைக்காரரை, சைக்கிலில் வைத்து மிதித்துக் கொண்டு வரும் போதுதான் அவர் சொன்னார், போகப் போக இன்னும் சுவை கூடும் என்று. தன்னைத் தாண்டிப் போகும் வேனின் பின் கண்ணாடியில் பட்ட சூரிய ஒளி தெறித்து, தனதும் காட்டெருமையினதும் கண்களைக் கூச வைத்து, தம் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தியது போல உணர்ந்தான்.

பிறகு வந்த நாட்களில் ஊருக்குப் போய் இருந்த தால், அந்த ஸ்பெசல் பலுராடாவை ஒரு தடவை சுவைத்துப் பார்த்த திருப்தியில் தான் மறந்து போய் இருந்ததை, ஊரில் நண்பர்களுடனான டேஸ்ட் கடை வடைகளுடனான ஞாபகங்களுடன் நினைவு கொண்டான். திரும்ப பள்ளிக்காக நகருக்கு வந்த போது, அறையின் தனிமையும், அடிக்கடி கண்ணில் படும் சர்பத் கடைக்காரரும், ஸ்பெசல் பலுராடாவை ஞாபகப்படுத்தியதால், மீண்டும் அந்த இடத்துக்குப் போனதும், பின் ஒரு தண்ணிவிடாயைப் போலவும், தவிப்பைப் போலவும் அடிக்கடி போய் வந்ததையும், தன் எண்ணங்களை, தான் கவனிப்பது போன்ற முக பாவத்துடன் பக்கத்தில் ஒடி வந்து கொண்டிருக்கும் காட்டெருமையின் ஓரக் கண் பார்வைக்குள், சூரிய ஒளித் தெறிப்புடன் கண்டான்.

நாட் செல்லச் செல்ல, ஸ்பெசல் பலுராடா தன்னை அதிக தாகத்துடனும், இனம் புரியாத தவிப்புடனும், இன்னமும் முழசாக தன்னை ஏதோ ஒன்று ஆக்கிரமிக் காத தவிப்புடனும், கவலையுடனும், ஏக்கத்துடனும் அலைய விட்ட போதுதான், சர்பத் கடைக்காரரின் சிபார்ச்சன், அதிக விலைக்கு ஸ்ரோங் பலுராடா தருவ தற்கு, பலுராடா கடைக்காரர் ஒத்துக் கொண்டதை, வீதி யின் முடக்கு வளைவில் வந்த வேகத்தில் சாய்வாக நிலத்தில் தன் பருத்த வயிறு பட்டும் படாமலும் இருக்க சாய்வாகவே ஒடி வந்து கொண்டிருக்கும் காட்டெருமையை கவனித்தபடி, ஞாபகம் கொண்டான்.

வீட்டில் நிறையப் பொய்களைக் கூறித்தான், அந்த பெரும் தொகைப் பணத்தை திரட்டியதையும், பலுராடா கடைக்காரன் மிக ரகசியமாக, ஊசி போடும் சிரிஞ்சில், நகக் கண் அளவான உயரத்தில் வெள்ளைத் தண்ணி போன்றும், மெல்லிய பச்சை நிறம் போன்றும் இருந்த அந்த திரவத்தை, பச்சை நிற பலுராடாவுக்குள் ஊசி மூலம் செலுத்திய போது, அவர்கள் பணத்துக்காக

தன்னை ஏமாற்றுவதாக நினைத்ததை, தன் முகத்தை நோக்கி வேண்டுமென்றே காட்டெருமை விட்ட புளிச்சல் ஏவறை வந்து தன்னைத் தாக்க, மூச்சுத் தினரினான்.

முதல் முதலில் அந்த ஸ்ரோங் பலுராடா தொண்டையை ஏரித்துக் கொண்டு இறங்கியதும், பின் வயிற்றுக்குள் தண்ணைக் கொட்டியது போல வெப்பும், ஏரிவுமாக, கணதியாகிக் கொண்டிருந்த வயிற்றுக்குள் நோவுமாக, அது தன் ஸ்ரோங் தன்மையை நிருபித்த போதுதான் அவர்கள் தன்னை ஏமாற்றி விடவில்லை என்பதை நம்பியதை, மெல்ல ஊர்ந்து கொண்டிருக்கும் லேன் மாஸ்டரை ஓவட்டேக் பண்ணியவாறு நினைத்துப் பார்த்தான். லேன் மாஸ்டருக்குள் இருந்தவர்கள் மீது, துரியன் அனல் கொளுத்தி அவர்களை புழுங்க வைத்துக் கொண்டிருப்பது போல அவனுக்குப் பட்டது.

ஸ்ரோங் பலுராடா வயிற்றுக்குள் கொதித்துக் கொண்டிருக்க, பலுராடாக் கடையில் இருந்து வெளி யேறி, ஒழுங்காக நடப்பட்ட சவுக்கு மர வீதி ஓரமாக சைக்கிலில், இதமாக காற்று வாங்கிக் கொண்டு வந்த போதுதான், முதல் முதலாக இந்த காட்டெருமை இளம் கண்றாக, கட்டட இடிபாட்டு மக்கிகள் கொட்டி மூடப் பட்டுக் கொண்டிருந்த, முழுதாக மூடுப்படாத தொம்பல் சேற்றுக்குள் இருந்து, ஒட்டி நலிந்த உடலில் இருந்து சேறு வழிய, வீதியில் ஏறி தனக்கு பக்கமாக, தன் சைக்கிலின் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுத்தபடி தளர் நடையில் அப்பாவித்தனத்துடன் வரக் கண்டான். பின் அது அவன் அறியாத ஏதோ ஒரு கணத்தில் தன் பார்வையில் இருந்து மறைந்தும் போனதை, எதிரே வந்த ராணுவ வாகனத் தொடரணிக்கு வழி விட்டபடி நினைவு கொண்டான்.

தான் பலுராடாக் கடையில் இருந்து வெளியேறும் ஒவ்வொறு தடவையும், தான் எதிர் பார்க்காத வீதியின் ஏதோ ஒரு இடத்தில் இருந்து தோன்றி தன்னுடன் கூட வருவதும், பின் ஏதோ ஒரு கணத்தில் அதன் போக்கில் மறைந்து விடுவதுமாக போக்குக் காட்டியது. முன்னர் போல அது இப்பொழுது கண்றாக இருக்க வில்லை, ஒட்டி எலும்பும், தோலுமாக இருந்த சந்துப் பகுதிகளில் சுதைப் பிடிப்பும், மினு மினுக்கும் உடலுமாக அது இளம் காளையாக மாறி விட்டிருந்தது. தன்னை குசிப் படுத்துவதற்காக தனக்கு மிக நெருக்கமாக வந்து கொண்டே வீதியில் பல சேட்டைகள் விடத் தொடங்கி இருந்ததை. கூடவே ஒடி வந்து கொண்டிருக்கும் காட்டெருமையின் உடலில் பட்ட காயங்களினால் ஏற்பட்ட தழும்புகளைப் பார்த்த படி நினைவு கொண்டான். காட்டெருமையின் உடலில் படிந்த சேறு காய்ந்து சூரிய ஒளியில் வெள்ளித் தகட்டுத் துண்டுகள் போல மினு மினுப்பதாக நினைத்தான்.

இப்போதெல்லாம் அது தன் சைக்கிளுக்கு மிக நெருக்கமாகவும், அன்னியொன்னியமாகவும், ஒடி வந்து கொண்டே அதன் சேட்டைகளால், தன்னை குசிப்படுத்த முனைவதைக் கண்டான். சன நெரிசலான வீதியில், நாயைப் போல ஒற்றைக் காலைத் தூக்கிக் கொண்டு வெக்கமில்லாது மூத்திரம் அடிப்பதும், யாராவது ஏசினால். அவர்கள் மீது மூத்திரம் அடிக்கப் போவதும், வயசான மீன் யாவாரியை அவரது சைக்கிளுடன் முட்டித் தள்ளி விட்டு விட்டு, ஏதுமறியாதது போல போவதும், வீதியில் நடந்து போகின்ற பெண்கள்

மீது தன் வாலைச் சமூற்றி அடித்து, அவர்களை பதகளிப்படுத்தியும், தன்னை அது சுசிப்படுத்தியதை யும், தான் பயத்துடன் ரசித்ததையும், பின் ஒரு தரம், பல தடவை தாக்கப்பட்டு, ஆத்திரமடைந்திருந்த மீன்யாவாரி மறைந்திருந்து. மீன் வெட்டும் கத்தியை வீசி வெட்டிய போது, காட்டெருமையின் பாதி வால் போனதும், அருகில் வந்து கொண்டிருந்த தன் விலாப் பகுதியில் காயம் பட்டு தழும்பானதையும், காட்டெருமையின் பாதி அறுந்த வாலுடன் ஞாபகம் கொண்டான். வீதியின் இரு மருங்கிலும் நின்ற மரங்களின் நிமிலால், தான் குகை ஒன்றுக்குள்ளால் போவது போல இருப்பது, தனக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது என நினைத்தான்.

பலுடாக் கடையடிடனும், காட்டெருமையின் இந்த களேபரங்களுடனும், தான் உயர்தரத்தில் சித்தி பெற்று பல்கலைக் கழகத்துக்கு தெரிவானதை சாட்டாகக் கொண்டு, பலுடாக் கடைக்கு போய் வர வசதியாக வும், காட்டெருமையின் சேட்டைகளால் ஏற்படும் விபரிதங்களில் இருந்து தப்பவுமென, தந்தையுடன் சண்டை போட்டு, காட்டெருமையைப் போல தோற்றும் தந்த இந்த கறுப்பு நிற “கங்க” மோட்டார் பைக்கை வாங்கியதையும், திருவிழா முடிந்து வந்து கொண்டிருந்த பெண் ஒருத்தியை, தன் பெரிய உடலால், மதில்சுவருடன் வழி மறித்த காட்டெருமை மூர்க்கமாக நாறும் தன் வாயைத் திறந்து, வழு வழுப் பான ஏச்சில் வழியும் நாக்கால் நக்கி விட்டு, காட்டெருமை தப்பி ஓடி வந்ததையும், தான் திடுக் கிட்டு பயந்து உலாஞ்சியதில் காட்டெருதுடன் பின்னி விழுந்த போது, தன் தோள்பட்டையில் ஏற்பட்ட காயத்துடனும், காட்டெருதின் வயிற்றில் இருக்கும் பெரிய தழும்புடனும் ஞாபகம் கொண்டான். குளிர்ச்சியான மர நிழலில் இருந்து, வெயிலுக்குள் வந்து விட்டதால், காட்டெருமையும், தானும் சோர்வாக இருப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றியது.

மோட்டார் பைக் வாங்கிய பின், மிகச் சாதாரண மாகவே தன்னுடன், தன் வீட்டுக்குள்ளும், தன் உறவுக் காரர் வீட்டுக்குள்ளும், காட்டெருமை உலாவத் தொடங்கியதையும், தன் தந்தையின் சேட் பொக் கட்டுக்குள் இருந்து பண்ததையும், தாய், தங்கச்சி, உறவுக்காரர் பெண்கள் என, சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது, அவர்களது தங்க நகைகளை, தன் நாக்கை அவர்கள் கவனிக்காத வண்ணம் சமூற்றி லாவகமாக திருடியதையும், அதற்கு, அது அவனுடைய பல்கலைக் கழக மாணவன் என்ற நிலையை சாதகமாக பயன்படுத்தி, அதன் மீது சந்தேகப்படாவண்ணம் தப்பிக் கொண்டதையும், புளுபிளிம் பார்த்து, தன் சாரத்தின் மீது இந்திரியத்தை சிதறவிட்டு, தன்னை அருவருப்படைய வைத்த, அதன் கள்ளத்தனமான பார்வைகளை, முன்னே செல்லும் இன்னொரு மோட்டார் பைக்குக்கு, கோர்ன் அடித்து விலத்திய படி நினைவு கொண்டான்.

நண்பனுக்காக கிரிக்கட் மைதானத்தில் தான் கைகலப்பில் ஈடுபட்ட போது, தன் நண்பனுக்காக காட்டெருமை மூர்க்கமாக சண்டை போட்டது. யார் தாக்கினார்கள் என்று தெரியாத கணம் ஒன்றில், விசுக்

கென்ற சத்தத்துடன் வந்த கிரிக்கட் ஸ்டம் பொல்லு காதோடு சேர்த்து கண்ணத்தில் தாக்கிய போதுதான், காட்டெருமையின், இடப் பக்கக் கண்ணின் விழிப் படலம் வெடித்து, கண் பார்வை மங்கிப் போக, இடப் பக்க காதும் கேட்பது மாந்திப் போனது. பலுடாவிற்குள் ஸ்ரிஞ்சின் அரைவாசிக்கு திரவம் கலந்தும், போதுமான கிக் கிடைக்காததால், பலுடாவின் இனிப்பு வேகத்தை தணித்து விடுவதாக நினைத்து, வெறும் தண்ணீர் கிளாக்குள் ஸ்ரிஞ்சின் பாதியை விடக் கூடிய திரவத்தை சேர்த்தும், காட்டெருமையின் மூர்க்கத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது, தான் தூளை நாட வேண்டி வந்ததை, காட்டெருமையின் இடக் காதில் இருந்த வடுவடன் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தான். பஸ்கக்குக் காத்திருப்பவர்கள் மீது, பஸ் கோல்டின் நிழல், அவர்களின் உடல் மீது பாதியாகப் படிந்திருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு கடந்து போனான்.

வீட்டுக்குப் பின் இருந்த டொய்லெட்டுக்குள் வைத்து, தூளை பேப்பரில் சிகரட் போல உருட்டி புகைக்கத் தொடங்கிய சில நாட்களில், டொய்லெல்ட் வெளிச்சத்துக்காக வைத்த துவாரத்தினாடாக புகையும், மணம் வெளியேறி, யாரோ தந்தைக்குக் காட்டிக் கொடுத்த பின், ஒரு நாள் சட்டென்று டொய்லெல்ட் கதவை தந்தை வேகமாக பிடுங்கித் திறந்த போது, அரண்டு போன காட்டெருமை, தப்பிக்கும் வேகத்தில் தந்தையை மூர்க்கமாக முடிடித் தாக்கிப் பாய்ந்து வெளி யேறியதை, தந்தையின் கடவாயிலும் மூக்கிலும் வழிந்த இரத்தத்துடன் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தான். பள்ளி விட்டு வீதி ஓரங்களில் வெண் கொக்குக் கூட்டம் போல பறந்து, அலைந்து திரியும் சிறுவர்களைக் கடந்து போனான்.

தன் மோட்டார் பைக்கின் முன் சில்லுக்குள் எதுவோ வித்தியாசமாக மிதிபடுகிறது என்ற உணர்வில் சுதாகரித்துக் கொண்ட போது, “பம்பிங்கில்” முன் கால் இடறி மடிய, காற்றில் எகிறி மிதந்து, முன் கால் மடிந்த படியே தார் வீதியில் குத்தி, பின்னங் கால்களால் “பலன்ஸ்” பண்ணி எழுந்து, தொடர்ந்து ஓடிவரும் காட்டெருமையின் பல் ஈருகளுக்குள் இரத்தத்துடன் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தான். பள்ளி விட்டு வீதி ஓரங்களில் வெண் கொக்குக் கூட்டம் போல பறந்து, அலைந்து திரியும் சிறுவர்களைக் கடந்து போனான்.

தந்தையை காட்டெருமை தாக்கிய பின். அதன் சாயம் வெளுத்துப் போனது, மிகச் சுலபமாக வீட்டுக்குள்ளோ, உறவினர் வீட்டுக்குள்ளோ நடமாட முடியாது, அதனை மோப்பம் பிடித்து விரட்டினார்கள். அதன் நாக்குள், பண்ததையோ, தங்க நகைகளையோ கபளீகரம் செய்ய முடியாது தினைறியது. அதன் உடல் நலியத் தொடங்கியது, மூச்சத் தினைறியது, வீட்டுக்கு வெளியேயே அதிகம் திரியத் தொடங்கியது. கண்ணில் படுவர்களுடன் எல்லாம் வீம்புச் சண்டைக்குப் போனது, கண்ணில் பட்ட பொருட்களை எல்லாம் திருடி விற்கத் தொடங்கியதையும், பிடிபட்ட இடங்களில் மரத்தில் கட்டி வைத்து விலா எலும்பு நொருங்க வும், மூகம் திட்டுத் திட்டாக வீங்கி கண்டிப் போகு மாறும், அடி வாங்கியதையும், கொம்புகள் உடைந்து, மூச்ச ஒடுங்கிப்போனதை, மூக்குத் துவாரத்திற்குள்ளால்

குமிழியாக வெடிக்கும், ஏச்சிலுடன் கலந்த இரத்தத் துளிகளுடன் நினைவு படுத்திப் பார்த்தான். தஞ்சும்பு களாலும், உடற் சோர்வாலும், இளம் காளையாக இருக்க வேண்டிய காட்டெருமை, கிழு தட்டிப் போன தோற்றத்தில் இருப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது.

மோட்டார் பைக்கின் வேகத்தினாடே, எதிரில் யப்பானிய தேசியக் கொடி பறப்பது போல காற்றில் ஒரு கை வெள்ளை கிளைவுஸ்ம், விரிந்த விரல்களுமாக, நடுவில் சிவப்பு வட்டத்துடன் தன் கண்களுக்கு முன் நீள்வதைத்தான், அவன் முதலில் கண்டான். பின் வெள்ளை கெல்மட்டும், காக்கி யூனிபோமும், வெள்ளை இடுப்புப் பட்டியும், அவன் கண்களில் பட்டன. அவன் தடுமாறி சுதாகரிப்பதற்குள், காட்டெருமை அந்த காக்கி உடுப்புக்காரனை இடறித் தள்ளி விட்டு விட்டு, இன்னும் வேகமாக ஓடத் தொடர்கியதால், தானும் மோட்டார் பைக்கின் வேகத்தை, இன்னும் வேகமாக முடுக்கி விட்டான்.

ஊர் துரத்தியடித்தாலும் காட்டெருமை தன்னை முடக்கிக் கொள்ளவில்லை, மதியத்துக்குப் பிந்திய வேளைகளிலும், அதிகாலை அல்லது செக்கல்படும் அுகால நேரங்களிலும், ஆள் நடமாட்டம் குறைந்த வீதிகளில் சுற்றித் திரிந்தது. டியுசன் சென்டருக்குச் செல்லும் மாணவிகளை பின் தொடர்ந்து சென்று, தெரிந்தவர் மாதிரிக் காட்டிக் கொண்டோ, அல்லது நேரம் கேட்பது போலோ தான் நிற்க, காட்டெருமை தன் கொம்பை அவர்களின் வயிற்றில் வைத்து மிரட்டி, நகைகளை புடுங்கிக் கொண்டு ஓடியதையும், முதிய பெண் ஒருவரை பின்புறமாக நெருங்கிய காட்டெருமை, தன் நாக்கால் கழுத்தில் இருந்த தங்கச் சங்கிலியை இழுத்து அறுக்க முனைந்த போது, முதிய பெண்மணி அதன் கழுத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு கூச்சலிட, தான் தப்பிக்க வழி தெரியாத காட்டெருமை, தன் கொம்பால் அந்த முதிய பெண்ணின் வயிற்றில் தாக்கி இடறிக் கீழே விழுத்தியது. அவர் மூர்ச்சையாகி நிலத்தில் சாய, தங்கச் சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு ஓடியதை யும், பின்னர் தான் பத்திரிகையில் வயோதிப்ப பெண்ணை அடித்துக் கொன்றுவிட்டு நகைகள் திருட்டு என்ற செய்தியாக படித்ததையும். தப்பி ஒடுவதில் தீவிரமாக இருக்கும் காட்டெருமையின் ஆவேசத்துடன் நினைவில் கொண்டான். டியுசனுக்கு அனுப்புவதற்காக, பையனுடன் நின்ற தாய், லிப்ட் கேட்ட போது, அவர்களது இடை மறிப்பை உதாசினப்படுத்தி விட்டு வேகமாக அவர் களைத் தாண்டிப் போனான்.

அப்படி தான் காட்டெருமையுடன் வெளியில் அலைந்து திரிந்த போதுதான், தனக்கு பலுராக் கடைக்கு போகும் வழியில், தனியாக இருந்த வெத்திலை பாக்குக் கடைக்கார பெண்ணுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டு, அங்கு தங்கியதையும், அங்கு தங்கிய பின்னர் பலுரா கடைக்கு செல்வதற்கும், அவர்கள் ஏவும் வேலைகளை முடித்துக் கொடுப்பதற்கும் வசதியாக இருந்ததையும், அதை சாதக மாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அங்கு நுழைந்த காட்டெருமை அந்தப் பெண் மீது தன் மூர்க்கத்தை பிரயோகித்து, தன் தினவை அடிக்கடி தீர்த்துக்

கொண்டதை, அந்தப் பெண் வாய்விட்டு அலறும் சுத்தத் துடன் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தான். வலி பொறுக்க முடியாது அந்தப் பெண் கடித்த முகத் தழும்பை, தன் கையால் தடவிப் பார்த்தபடி போனான்.

தார் வீதியின் வெள்ளைக் கோடுகளின் நீட்சிக்குக் குறுக்காக சில கோடுகளைக் கண்ட போது, ஏதோ உணர்வு உந்த தடுமாறினான். காகம் ஒன்று தன் மோட்டார் சைக்கிளின் சைட் கண்ணாடியில் பட்டுத் தெரித்து, விசுக்கென்று காற்றை அறைந்து வீசி, இருள் உருவமாக எதுவோ விலகிப் போனது போல அவனுக்கு இருந்தது, போக்குவரத்து பொலிசாரிடம் இருந்து தப்பிக்கும் வேகத்தில் வந்த காட்டெருமை, மஞ்சள் கடவையில் வீதியை குறுக்கறுக்க, பாதையோரம் நின்றிருந்த வயோதிகர் ஒருவரை முட்டித் தள்ளி தூக்கி வீசியெறியக் கண்டான். அவர் பாதை ஓரமாக, கிறவலின் செம் பழுதி கிழம்ப உராய்ந்து போவதை கவனித்தபடி, மோட்டார் பைக்கை நடு வீதிக்கு நகர்த்தினான்.

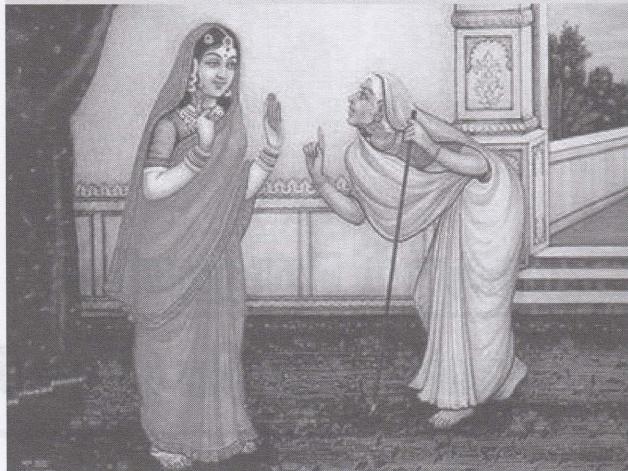
பலுராக் கடைக்கு வந்து சண்டை போட்ட, மாணவன் ஒருவனது தந்தையை அவரது வீட்டுக்குப் பின் புறம் இருக்கும் வளவுக்குள் வைத்து, தனதும், இன்னும் சிலரதும் காட்டெருமைகள் கடுமையாக தாக்கியதற்காக வும், வீதியில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த “கலால்” அதிகாரியை மின்கம்பத்துடன் சேர்த்து முட்டி தாக்கிய தற்காகவும், தொடர்ச்சியாக தூள் கிடைக்க வழி பண்ணிய காட்டெருமையை வாஞ்சையுடன் பார்த்தான். மோட்டார் பைக்கை, வெயில் ஒளியில் பள பளக்கும், விளம்பரப் போஸ்டர்களை பார்த்தபடி, ரவுண்ட போட்டில் திருப்பினான்.

மோட்டார் பைக்குக்கு பின் புறமாக தனக்கு மிக நெருக்கமாக, நீல நிற சூழல் ஒளிர்வுடன் எழுந்த செரன் ஒலியால் திடுக்கிட்ட போது, தன்னை விட அரண்டு போன காட்டெருமை தன் மோட்டார் பைக்குடன் செருகி தன்னை இணைத்துக் கொள்ள முற்படுவதைக் கண்டான். தான் காட்டெருமையின் மீது இருப்பதையும், அதன் ஒடிந்த கொம்பை பற்றிக் கொண்டும், ரவுண்டபோட்டில் இலக்கற்று தத்தளிப்பதை உணர்ந்தான். எதிரில் பிறேக் பிடிக்கும் கிரீசிசிடும் ஒலியுடன் வந்த வாகனம், எது என அவன் கண்கள் காண முன்னமே, தானும், காட்டெருமையும் காற்றில் வலம் மாறி, அழுத்தத்துடன் தூக்கி வீசப்படுவதை உணர்ந்தான். காட்டெருமையினதும், தனதும், எலும்புகள் நொருங்கும் சத்தத்துடனும், பட்ட என்ற வெடிப்புடன் தன் மண்டை ஒடு பிளப்பதையும், கேட்ட படி தனதும், காட்டெருமையினதும் தோள்கள் கிழிப்பட தார் வீதியில் தாம் உராய்ந்து செல்வதை உணர்ந்தான்.

தன்னைப் போலவே காட்டெருதின் காதுகளுக்குள் இருந்தும், இளம் தூடான இரத்தம் வழிவதையும் கழுத்து முறிந்து, மூச்சுத் திணறுவதையும், கால் கைகள் உதற்ற துடிக்க, வாய்க்குள் இருந்து கொப்பளித்த இரத்தம், வெயிலில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த, தார் வீதியில் பரவி வழிய, இறுதி மூச்சுக்காக தாம் சிரமப்படுவதை உணர்ந்தான். ஏற்கனவே பாதி மங்கிப் போன தமது கண் களுக்குள் வெளி உலகம் முற்றாக மறைந்து கொண்டிருப்பதை மிகத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டான்.

அனுமையிகு தனிநபர் ஒருவரை அறிவு முடக்கத்திற்கு உள்ளாக்கி, அவரது கருத்தியலை மறு அமைப்பாக்கம் செய்வதென்பது சாதாரண விடய மன்று. கம்ப காவியத்தில் இடம்பெறும் மந்தரை (சூனி) என்ற கதாபாத்திரம் மூளைச்சலவை செய்யும் ஆற்றல் பொருந்தியதாகக் கம்பநாடனால் சித்திரிக்கப்படு கின்றது. கைகேயியின் அறிவுப் புலத்தில் உறைந்திருந்த நம்பிக்கையினை அத்திபாரத்தோடு அகற்றி, முரண் கட்டுமானம் ஒன்றினை நிறுவும் மந்தரையை மிகவும் நுட்பமான முறையிலே கம்பன் காட்சிப்படுத்தி யுள்ளான். இராமன் மீது மந்தரை கோபம் கொள்வதற் கான முகாந்திரத்தை வான்மீகி குறிப்பிடாத நிலையில் ஆழ்வார்களின் செல்நெறியில் கம்பன் குறிப்பிடுவதும் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய விடமாகும்.

கைகேயியின் கருத்தியலை மறு அமைப்பாக்கம் செய்வதற்கு மந்தரை யயன்படுத்தும் வார்த்தைகளின் வீரியம் “கட்டுரை சொல்லல் மேயினாள்” என்ற தொடரால் உணர்த்தப்படுகின்றது. கைகேயியின் மனதை மாற்ற உறக்க அச்சி நிறைந்த தருணம் ஒன்றினைத்

கைகேயி மூளைச்சலவைக்குள்ளான பின் “இராமன்” என்ற பத்தை எடுத்தாளவே இல்லை! வரத்தினை யாசிக்கும் போது “கீதை கேள்வன் ஒன்றால் போய் வனம் ஆள்வது” என்றே கட்டுகின்றாள்.

மந்தரையும் கருத்தியன் மற்று அமைப்பாக்கமும்

தேர்ந்தெடுத்தல், தனிப்பட்ட விரோத மனப்பாங்கு வெளித்தெரியாமல் மதியுரைகளை முன்னெடுத்தல், தசரதன் எவ்வகையான ஏதிர்வினைக் கருத்தாலை நிகழ்த்தினாலும் அக்கருத்துக்கள் நமத்துப்போகும் வகையில் தனது கருத்துக்களை முன்னரே ஆழப் பதித்தல், தசரதன் கூறப்போகும் விடயங்களை உய்த் தறிந்து அவை யாவும் அற்பமர்க்க தோன்றும் வகையான மனநிலையை கைகேயியிடம் கட்டி எழுப்புதல் போன்ற பன்முக நுட்பங்களை அறிந்த ஆனுமையோடு மந்தரை என்ற கதாபாத்திரம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மூளைச்சலவைக்குள்ளான கைகேயி, தசரதனிடம் வரம் கேட்கும் போது “முறையாலே தானே நல்கும் உன் மகனுக்கும் தரை” என்று ஏற்படைய பதிலை தசரதன் கூறுகின்றான். அதைக்கேட்டுக் கைகேயி நெகிழ்ந்து வரம் பெறும் முயற்சியை முழுமையாகவே கைவிட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் தசரதனின் வார்த்தைகளை கைகேயி கருத்திலேயே கொள்ளவில்லை. இச்சந்தரப்பத்தில், மந்தரையின் மறு கட்டமைப் பின் வீரியத் தினை உணரமுடியும். இவ்வாறானதோர் மறுமொழியை தசரதன் கூறுவான் என்பதை ஏதிர்பார்த்து, அந்நியாயத்தை ஏற்காத வகையில்,

“கொடுத்த பேரரசு அவன் குலக்
கோ மைந்தற் தமக்கும்
அடுத்த தம்பிக்குமாம்
பிற்ககு ஆகுமோ”

என்று முன்னேற்பாடாகத் திடமான கருத்தொன்றை கைகேயியிடம் ஆழமாக ஊன்றி விடுகின்றாள். இத்தருணத்தில் மூளைச்சலவையாளிக்கான முழுமையான நிபுணத்துவத்தை மந்தரையிடம் தரிசிக்க முடிகின்றது.

ஆரம்பகாலந் தொட்டு ‘இராமனைப் பயத்த ஏற்கு இடருண்டோ?’ என்னும் உள்ளிலையோடு கைகேயி காணப்பட்டதை உணர்ந்த மந்தரை, இராமன் மீது நேரடியான காழ்ப்புனர்வைக் கட்டியெழுப்புதல் வெற்றி யளிக்காதென்பதை அறிந்து மாற்றுத்திட்டமொன்றினை முன்னெடுகிறாள்.

சீதையை முன்னிலைப்படுத்தி இராமன் மீது மறைமுக வெறுப்பினை உருவாக்கி விடுகின்றாள்.

“சீவந்த வாய் சீதையும் கரிய செம்மலும்

நிவந்த ஆசனத்திலிருப்பநின் மகன்

அவந்தனாய் வெறு நிலத்தில் இருக்க...”

என்று சீதை மீது வெறுப்புனர்வு ஏற்படும் வகையிலும், பரதன் மீது பரிதாப உணர்வு தோன்றும் வகையிலும் கைகேயியிடம் உரையாடுவது நோக்கத்தக்கது. மேலும் “ஜனகன்” மீது விரோதம் கொள்ளும் வகையிலும் கைகேயியிடம் மனக் குலைவிளை நிகழ்த்தி விடுகின்றாள்.

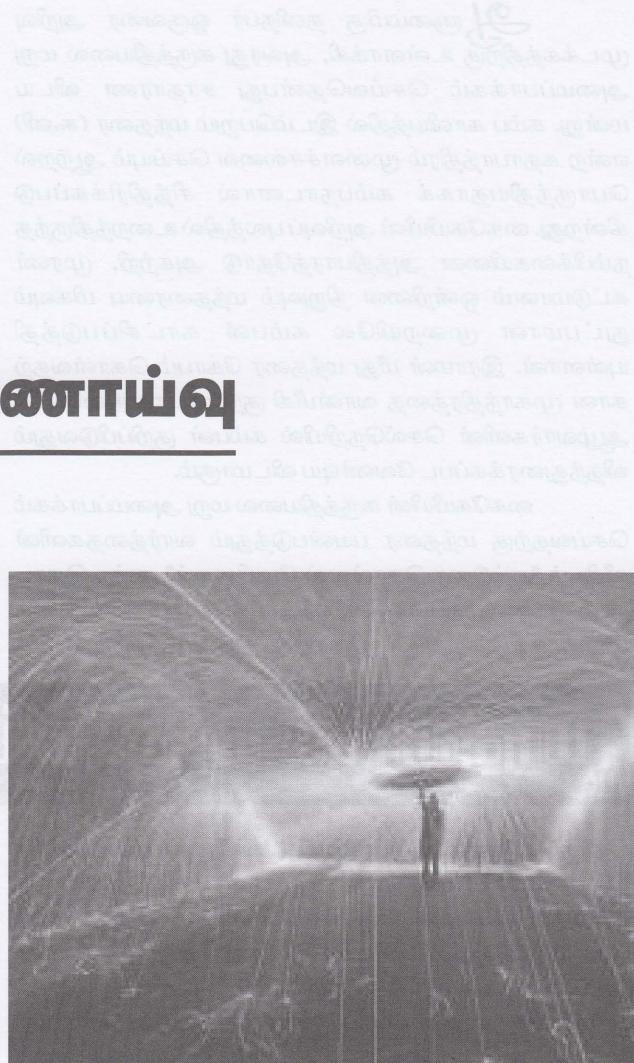
“சீதை தந்தை உள் தாதையைத் தெறுகிலன்; இராமன் மாதுவன் அவன், உந்தத்தகு வாழ்வினி உண்டோ?”

என்று ஜனகன் மீது வெறுப்பினையும், கேகயன் மீது அனுதாபத்தையும் ஒன்றாகக் கட்டியெழுப்பி கைகேயியைத் தினருடித்து விடுகின்றாள். இதனாலேயே தான் “வண்மைக்கேகயன் மானே” என்று தசரதன் புகழ்ந்த போதும் கைகேயி மனங்குளிராது உள்ளந்தடுமாறாது பிடிவாதத்தோடு காணப்படுகின்றாள். கைகேயி தழு வினைப்படத்தில் கைகேயியின் மனம் - வாக்கு - காயம் என்னும் மூவகை வெளிப்பாட்டிலும் மந்தரையின் மூளைச்சலவையைத் தரிசிக்க முடிகிறது. கருத்தியல் மறு அமைப்பாக்கம் நிகழ்த்தும் பாத்திரமொன்றை அற்புதமாகப் படைத்த கம்பநாடனின் மேதமை போற்றி குரியதே ஆகும்.

மருதூர்க் கொத்துனின் “இளி” பற்றிய நுண்ணாய்வு

“தமிழ் பேசும் மக்கள்; என்ற கருத்தாக்கத்தினுள் மூல்லிம் மக்களும் முக்கியமானவர்களாயுள்ளனர். மொழி இவர்களைத் தமிழ்மக்களுடன் பிணைக்கின்றது. அதிலும் வடக்குக், கிழக்கு மாகாணங்களின் மூல்லிம்கள் வாழும் நிலத்தினாலும், பண்பாட்டம் சங்களாலும் மேலும் பிணைப்பற்றிருக்கின்றனர். இந்த அந்நியோன்யம் மிக நீண்ட காலமாகவே நிலவி வருகின்றது. கலை, இலக்கியங்கள் பரஸ்பர புரிந்துனரவை வளர்க்கக் கூடிய சாதனங்களாகும். இலங்கை மூல்லிம்கள் நீண்டகாலமாகவே தமிழ் க்கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றியிருக்கின்றனர். சம காலத்திற்கூட முக்கிய இலக்கியப் பங்களிப்பை ஆற்றும் எம்.ஏ.நுல்மான், மருதூர்க்கொத்தன், எம்.எல்.எம்.மன்தூர், வேதாந்தி, பண்ணாமத்துக் கவிராயர் ஆகியோரையும், கணிப்பிற் கொள்ளத்தக்க இளைஞர்கள் பலரையும், அது தன்னுள் கொண்டுள்ளது. ஈழத்தின் நவீனத்தமிழ் இலக்கியத்தை மகிழமைப்படுத்துபவர்களுள், நிச்சயமாய் மருதூர்க்கொத்தனும் ஒருவர் - என்று “அலை” ஆசிரியர் அ.யேசுராசா எழுதுகின்றார் (அலை 26; ஜப்பசி - 1985: 838).

வாப்புமரைக்கார் முஹம்மது இஸ்மாயில் (வி.எம்.இஸ்மாயில்), 1960 இல் தான் வாழுகின்ற “மருதமுனை” ஊரையும், கலை, இலக்கியத்தைச் செதுக்குகின்ற சிற்பி என்னும் அர்த்தம் தரும் “கொத்தன்” என்ற கிளவியையும் சேர்த்து “மருதூர்க்கொத்தன்” ஆகி, எழுத்துலகில் உலாவந்தார். “சிறிய கிராமமாகவும் காட்சியளிக்காத கடலோர சிற்றார் மருதமுனை. இந்த ஊரில் மருதூர் ஏ. மஜீத் - மருதூர்க்கனி - மருதூர் வாணன் என்ற பெயர்களில் எழுதியவர்களின் வரிசையில் முன் னோடியாக இருந்தவர் மருதூர்க்கொத்தன்” என்கிறார் முருகபுதி. மருதூர்க்கொத்தன், மருதூர்க்கனி, சண் முகம் சிவலிங்கம், புலோலியூர் சதாசிவம் போன்றோர் 60 களில் சிறுகதைத் துறையை வளப்படுத்தினர் என்று “இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்” (1979: 71) என்ற ஆய்வுநூல் கூறுகின்றது. மேலும் இந்நால், “மருதூர்க்கொத்தன் இக்காலப்பகுதியில் தோன்றிய சிறந்த சிறுகதையாசிரியர்களுள் ஒருவராவார்” (73) என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. “மட்டக்களப்பின் சிறுகதைத் துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்களுள் பித்தன் ஷாவுக்குப் பிறகு மருதூர்க்கொத்தனே முக்கியமானவர்” என்பது

எஸ்.போன்னுதுரையின் கணிப்பாகும்.

வாப்பு மரைக்கார் (திருகோணமலை), சின்னமுத்து என அழைக்கப்பட்ட உம்மா (சம்மாந்துறை) தம்பதியினருக்கு மகனாக 1935, ஐங் 6 இல், அனுராதபுர மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள “களாவி” என்ற கிராமத்தில் இஸ்மாயில் (மருதூர்க்கொத்தன்) பிறந்தார். சிறுவயதில் தாயை இழந்து, திருகோணமலையில் மாமனார் வீட்டில் வளர்ந்தார். தந்தையின் மறுமணத்தின் பின்னர், 1941 ஆம் ஆண்டு முதல் மருதமுனை அவரின் இருப்பிடமானது. தன்னுடைய ஆரம்பக்கல்வியை மருதமுனை அரசினர் தமிழ் ஆண்கள் பாடசாலையில் கற்றார். அங்கு புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரீப்புத்தீன் அவர்களிடம் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்று (1954 - 1955) 1956 இல் ஆசிரியரானார். 1984 இல் அதிபராகி 1995 இல் ஒய்வுபெற்றார்.

சிறுவயதில் சித்திரைம் வரையும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். மருதமுனை அரசினர் ஆண்கள் பாடசாலையில் புலவர்மணி ஷரீப்புத்தீன் அவர்கள் உருவாக்கிய “குழந்தை” என்னும் கையெழுத் துப் பத்திரிகையில் ஒவியம் வரைந்ததுடன், “வெண்ணிலாவே” என்ற கவிதையை அட்டையில் மருதூர்க்கொத்தன் பதிகை செய்திருந்தார். “வெண்ணிலாவே” இவரது முதல் படைப்பாகும். அதனைத் தொடர்ந்து “குழந்தை” பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக கட்டுரைகள் எழுதினார். இவற்றினைப்படித்த புலவர்மணி

வீரப்புத்தீன் அவர்கள் இவரை இவ்வாறு தட்டிக்கொடுத்து ஆர்வமுட்டியிருக்கிறார்:

“உம்முடைய மொழிநடை வனப்பமானதாக இருக்கின்றது. பிற்காலத்தில் நீர் ஒரு எழுத்தாளனாகப் பரிணமிக்க இடம் இருக்கிறது.”

மருதார்க் கொத்தனின் (கொத்தன்) கட்டுரை 1953இல் “சுதந்திரன்” பத்திரிகையில் “நபியின் நற்குணங்கள்” என்ற மகுடத்தில் வெளியானது. அதனைத் தொடர்ந்து ஐந்து வருடங்களாக (1953 - 1958) இவருடைய கட்டுரைகள் சுதந்திரனில் களம் கண்டன. அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் பயிற் சிக் கலாசாலையின் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையான “மருதம்” என்ற இதழில், இவருடைய “சுந்தரி” என்ற முதல் சிறுகதை வெளிவந்தது. அதன் அடுத்த இதழில் இவருடைய “சலவைக்காரி” சிறுகதை இடம்பெற்றது. இக்கதைகளைப்படித்த கவிஞர் நீலாவணன் இவரை உற்சாகப்படுத்தினார். மருதார்க் கொத்தன் போன்றவர்களை ஊக்கப்படுத்துகின்ற இலக்கிய ஊக்கியாக நீலாவணன் செயற்பட்டிருக்கிறார். இதனை எம்.ஏ.நுஃமானின் பின்வரும் கூற்று நிதர்வன மாக்குகின்றது.

“நீலாவணனின் வீடே எங்கள் இலக்கியப் பயிற்சிக் களமாக மாறியது. உண்மையில் நீலாவணனின் தொடர் பின் மூலம் நான் ஒரு புதிய உலகுள் பிரவேசித்தேன். என்னைச் சுற்றி இயங்கிக் கொண்டிருந்த, அதுவரை நான் காணாத பரந்த இலக்கிய உலகத்தை அவரது உறவின் மூலம் நான் தரிசித்தேன். மருதார்க் கொத்தன், மருதார்க்கனி, மு.சடாட்சரன், பாண்டியுரான், ஜீவா ஜீவரத்தினம், கனக துரியம் போன்ற எமது பிரதேசக் கவிஞர்கள் எனது நண்பர்கள் ஆனார்கள்” (“ஒத்திகை”; 2001:viii).

“கிழக்கிலங்கையின் கவிதை வரலாற்றிலே நீலாவணன் என்ற முக்கிய ஆளுமை பல கவிஞர்களை உருவாக்க பெரும் பங்காற்றி இருக்கிறார். அதேபோன்று சிறுகதை வரலாற்றிலே மருதார் கொத்தன் என்ற ஆளுமை பல சிறுகதை எழுத்தாளர்களை உருவாக்கி இருக்கிறார்” (போராசிரியர் செயோகராசா:இணையம்).

அச்சில் பதியமான கொத்தனது முதல் சிறுகதை “இருள்”, 1961இல் “தினகரன்” பத்திரிகையில் வெளியானது. மருதமுனை கிராமத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற இக்கதைப்பற்றி “இளங்கீரன்” பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: ““இருள்” மருதமுனை என்ற கிராமத்தை என் மனக்கண் முன் நிறுத்திவிட்டது” (1985). ஒரு பரிசோதனை சிறுகதையாக “வேவி”, தினகரன் “பரிசோதனைக் களத்தில்” (1982) வெளியாகி கவனிப்பையும் பாராட்டையும் பெற்றது. வ.அ.இராசரத்தினம், கவிஞர் அன்னல் போன்றவர்கள் “வேவி”யை விமர்சித்து அக்காலப்பகுதியிலேயே தினகரனில் “இருவர் நோக்கு” என்ற தலைப்பில் எழுதினார். பொதுச்சராசரி மொழிமுறையையிலிருந்து விலகி, வேறு வகையான கலைத்துவ அழகியல் ஒளிரும் மொழி அமைப்பில் “வேவி” சிறுகதையை கொத்தன் எழுதி யிருந்தார். இப்பிரதியின் உரையாடல்களில் கூட, வேறு வகைமாதிரியான மொழி இழையோடி உள்ளை ஒரு தனித்துவமாகும். இல்லாமிய அமைப்பில் கணவன் மரணமடைந்ததும் மனவி அனுஷ்டிக்க வேண்டிய “இத்தா” கடமையை விமர்சன அனுகலுடன் பேசுகின்ற உரைப்படைப்பே “வேவி”. இத்தா கணவனை இழந்த

மனையாள் 4 மாதங்களும் 10 நாட்களும் துயர் அனுபவித்தல்) இன் கிராமம் நடைமுறைகளை “வேவி” முற்போக்கு சிந்தனைகளுடன் வெளிப்படுத்துகின்றது. “வேவி” கதையின் பேச்சு மொழி பற்றி விதந்து பேசப்படுகின்றது. மருதமுனையின் தனித்துவ பேச்சுவழக்கு பின்வரும் பகுதியில் அற்புதமாக வெளிப்பட்டுள்ளது:

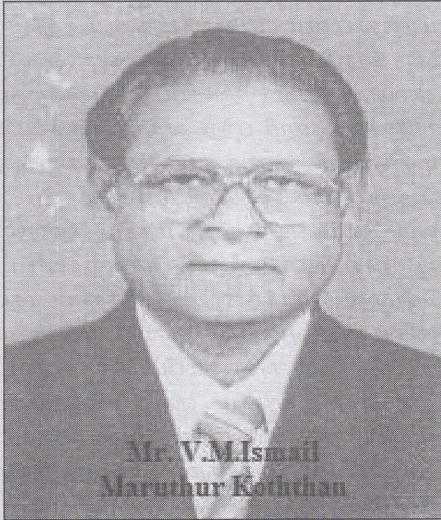
“அந்த நாய வெரசங்கா” முத்த மகள்ட கொரல். “இத்தா” வளவுக்கு நாய் பூன் வராமக் காவல் காட்ட இருக்கவேணும் பொழுது மொக்கதையும் பாக்கப்படாது. ராவலதான் தண்ணிவாக்க. ஆம்புளயெளன்டு, மக்களும் ஒரு கொடல்ல கெடந்த அண்ணன் தம்பிமாரும் அவியட மக்களும் வரலாம். வாப்பாவும் வரலாம். ஏன்ற வாப்பாதான் இல்லைய. பொன் பொராசிகள் வரலாம். அவியுள்ளும் புள்ளத்தாச்சிமார் வரப்படாது. வகுத்துல இருக்குறதுகள் ஆண் கிணாட்டைகளாக இருந்திற்றா?

இதுபோன்ற பேச்சுமொழியின் ஓலியிழைகள் அவதானத்திற்குரியன. நவீன மொழியிலாளர்களுடன் பேசும் திராணியை அவை கொண்டுள்ளன என்பதில் ஜயமில்லை.

சிறுகதை, கவிதை, நாட்டாரியல் கட்டுரை என்று தன்னுடைய சிறுஷ்டிகளை தினகரன், வீரகேசரி, ஈழநாடு, நவமணி, போன்ற பத்திரிகைகளிலும், தாமரை, மல்லிகை, அஞ்சலி, கற்பகம், காலரதம், புதுமை இலக்கியம், களம் போன்ற இதழ்களிலும் எழுதினார். ஆயினும் கொத்தனது முழுஅற்றலும் சிறுகதையிலேயே பரிமளித்தது. 1985இல் வெளிவந்த “மருதார்க் கொத்தன் கதைகள்”, 2007இல் வெளிவந்த “மருதார்க் கொத்தன் கதைகள்” (40 கதைகள்; பதிப்புரிமை கொத்தனது மகள் ஹபீனா கலீஸ்) போன்ற தொகுப்புகளில் கொத்தனது அற்புதமான சிறுகதைகளை தரிசிக்கலாம். இதனை அ.யேசுராசாவின் பின்வரும் விமர்சனம் நிறுபிக்கின்றது:

“நீண் டகாலமாக எழுதிவரும் மருதார் க் கொத்தனின் சிறுகதைத்தொகுப்பு இந்த ஆண்டு (1985) வெளிவந்திருப்பது, முக்கிய நிகழ்வாய் அமைகின்றது. கல்முனைப்பிரதேச முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களையும், பேச்சு மொழியினையும் உயிர்ப்புடன் தன் எழுத்துக்களில் இவர் சிறைப்பிடிக்கிறார்; மறைந்து செல்லும் பண்பாட்டம் சங்களைக்கூட நுட்பமாய் பதிவு செய்கிறார். மதத்துடன் பிணைந்த வாழ்வு - அதில் ஊடுருவியுள்ள போலித்தனங்கள் - சென்றகால அல்லது தொலைதூரத்திலுள்ள இல்லாமிய நாகரிகப் பெருமை களை வெட்டுமுகத் தோற்றத்தில் பார்த்தலி னாடாய்க், குவிமையப்படுத்தும் இன்றையச் சீரழிந்த யதார்த்த வாழ்நிலை - வாழ்முறையுள் விரவிப் பரவியுள்ள சுரண்டல் என்பனவெல்லாம், இவரது படைப்புகளில் கலைத்துவத் துடன் வெளிப்பாடு காண்கின்றன. மொழிப் பிரயோகங்களும், வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பும் ‘புத்தனுபவத்தை’ நிச்சயமாய் எக்குத் தருகின்றன. மலையாள இலக்கிய மொழிப்பையர்ப்புகளில் பெறும் ஒருவித ‘புத்தனுபவத்தை’ ஒத்ததென, இதனைச் சொல்லலாம். மொழியின் இணை வினால் இவற்றுக்குத் தாழும் சொந்தக்காரர்கள் என்பதில், தமிழ்களும் பெருமைப்படலாம்” (1985: 838, 839).

மருதமுனையே கொத்தன் கதைகளின் பகைப் புலனாகும். இல்லாமிய இருத்தலியம், இதிகாச புராணக் கருத்துக்கள், பெண்ணியம், வர்க்கமுரண்பாடு, சாதியப் பாகுபாடுகள், போர்ச்சுழல், மீனவ -விவசாய தொழிலாளர்

Mr. V.M.Ismail
Maruthur Keththan

களின் வாழ்நிலை அவலங்கள், வரலாற்று நிகழ்வுகள், ஆண், பெண் உறவுகள், மனிதநேயம் என்று கொத்தனது கதைகளின் பாடுபொருள்கள் அமைந்துள்ளன. மொழியழகும் கலையூரும் கருத்தின் கனதியும் இவரின் சிறுகதைகளை சிகரம் தொடரவைத்துள்ளன. “சுதந்திரன் சிறுகதை தொகுதி” (2002), இல் “குழி” சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளதுடன், “சுதந்திர இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்” (1998) தொகுதியில் “இருள்” சிறுகதையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“போர்க்களத்துச் சஞ்சயன் போல் ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்க்கையைத் தெளிவாக அறிந்து நிர்த்தாட்சன்யமாச் சொல்லக் கூடிய ஒருவர் வெளிவந்துவிட்டார். அந்த ஒருவருக்கு நிச்சயமாக ஓர் இடம் இருக்கிறது. மலையாள இலக்கியத்தில் வைகம் முகம்மதுபஷ்ணுக்குள்ளதைப் போல என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை” என்கின்றார் வ.அ.இராசரத்தினம்.

சிறுகதைகளில் இவரது ஆளுமை மேலோங்கி வெளிப்படுகின்ற அதேவேளையில், கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் போன்ற துறைகளிலும் பிரகாசித்துள்ளார். “அபுலஹ்பீனா” என்னும் பெயரில் கொத்தன் எழுதிய கவிதைகள் “காவியத்தலைவன்” என்னும் நாமத்தில் 1977இல் தொகுப்பாகியது. தினகரனில் (1998) “போர்ப்பத்து” பாடியிருக்கிறார். மெய்யியல் (தி.மு.க.வழி வந்த மெய்யியல் சிந்தனை), இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். கொத்தனின் “பாவம் நரிகள்” எனும் சிறுவர் நாடகம் மிகப் பிரபலம் பெற்ற ஒன்றாகும். இசை வடிவங்கள், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர்களின் கலைத்துவ படைப்புகள்

முதலானவற்றில் ஆர்வம் உடையவராக இருந்திருக்கிறார். மார்க்கியமெய்யியல், புலமைசார் அரசியல் போன்றவற்றை பிரக்ஞஞ்சூர்வமாக அறிந்திருந்தார்.

பொதுவுடமைக் கருத்துக்களை 1960, 1970களில் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் பலம் வாய்ந்ததாக தம்படைப்புக்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தி வந்த கொத்தன் முற்போக்கு எழுத்தியக்கத்தின் ஒரு பிரதிநிதியாகவும் தென்பட்டார். 1950களின் இறுதியில், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க உறுப்பினராக இணைந்தார். “இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தொடர்பானது சமூக அவலங்கள், எல்லாவகையான அடக்கு முறைகள், மட்டரக்மான பொருளாதாரச் சரண்டல்கள், இனவாதக் கூக்குரல்கள் ஆகியவற்றுக்கெதிராக இவரது எழுதுகோலை ஏந்தச் செய்தன” இவ்வாறு மன்றார் ஏ. காதிர் சொல்கின்றார். “மருதாரக் கொத்தனும் அவரது நெருங்கிய உறவினரான மருதாரக்கனியும் (ஹனிபா) எமது இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கிழக்கிலங்கையின் தூண்களாக விளங்கியவர்கள்” என்று முருகபூபதி எழுதுகின்றார் (இணையம்). இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த சண்முகம் சிவலிங்கம், மருதாரக்கனி போன்றவர்கள் மார்க்கியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாததைப்போலவே, மருதாரக் கொத்தனும் மார்க்கியத்தை ஏற்கவில்லை. கொத்தன் மார்க்கிய மெய்யியல் முறையியலையும், சமூக வாழ்நிலை சிந்தனைகளையும் ஏற்றிருந்தார். வர்க்க முரண்பாடுகளை தெளிவாக புரிந்திருந்தார் என்பதற்கு “கோடரிகள் கூராகின்றன” என்ற கதை சான்றாகின்றது. புரட்சி என்ற வெறுமையான கோச பிரசாரத்தனங்களை கொத்தன் ஏற்றிருக்கவில்லை. அதனால்தான் அவர் தனது படைப்புக்கள் (குறிப்பாக சிறுகதை) மீது கொண்டிருந்த பிரக்ஞஞ்சையை அடிப்படையாக வைத்து நிச்சயத்தன்மையோடு சிறுகதைகளை உருவாக்கியிருக்கிறார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை சார்ந்து இயங்கினாலும் கொத்தனது படைப்புக்களில் அவரது தனித்துவமுத்திரை பதிந்திருத்தலை காணலாம். அதனால்தான் அ.யேசுராசா பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“முற்போக்கு எழுத்தாளராக அறியப்பட்டவராயினும், ‘அந்தக் கூட்டத்து’ எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் பரவலாய்த் தெரியும் ‘கலை வரட்சி’ இவரிடமில்லாதது, இவரைப் புறநடையான சிலருள் ஒருவராக்குகின்றது.”

கல்முனைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க இணைச் செயலாளராகவும் (நீலாவணனுடன்) பின்னர், தலைவராகவும் செயற்பட்டிருக்கிறார். 44 வருடங்கள் பல்துறைச்சார்ந்த இலக்கிய செயற்பாடுகளில் இயங்கியிருக்கிறார். 2004 ஏப்ரல், 19ஆம் திகதி மருதமுனையில் மருதாரக் கொத்தன் காலமானார். இறக்கும் வரையில் அவரது அக்கறை தான் சார்ந்த சமூகத்தை வெளிக்கொணரும் இலக்கியமாக இருந்திருக்கிறது.

2

“ஓளி” சிறுகதை 1964இல் “மூஸ்லிம் கதை மலர்” இல் வெளிவந்தது. 1985இல் வெளிவந்த “மருதாரக் கொத்தன் கதைகள்” நூலிலும், “ஓளி” இடம்பெற்றுள்ளது. இக்கதை திருகோணமலை மாவட்டத்தின் கிண்ணியாப் பிரதேச நெய்தல் நிலத்தை பகைப்புலமாகக் கொண்டுள்ளது. ஏழ்மையின் பிடியில் தடுமாறும் மீனவ குடும்பமொன்றின் வாழ்வியல் அவலங்கள் இப்பிரதியின் பொருண்மையாகியின்னன. அந்த குடும்பத்தின் ஆப்தகானம் “அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்” என்ற இறைநம்பிக்கையாகும். மகளின் திருமண தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காக, தந்தையும், மகனும் மீன் பிடிக்கச் செல்கின்றனர் தவறு என அறிந்தும், தேவையின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக “டைனமைட்” வெடியை வீசுகின்றனர்; அது தந்தையின் கையில் வெடித்து விரல்கள் சிதைகின்றன; துணிவுடன் மறுகையினால் டைனமைட்டை வீசி பெருந்தொகை மீன்களைப் பிடிப்பதை இக்கதை சுட்டிநிற்கின்றது.

வெளிச்சத்தை தேடும் ஒரு மீனவ தொழிலாளியின் இருப்பியலை சித்திரிப்பதால் இப்பிரதிக்கு “ஓளி” என்ற தலைப்பு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. அவனதும், குடும்பத் தினதும் துயரங்களும்,

நம்பிக்கைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும், விடாழுயற்சிகளும் இக்கதையில் மையங்கொண்டுள்ளன. குடும்ப இருத்தலுக்கு “ஓளி” பாய்சுவதற்காகவே அவன் (கரீம்) நம்பிக்கையுடனும், விடாழுயற்சியுடனும் கடலுடன் போராடி மீண்டிடக்கச் செல்கின்றான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான். மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருட் கனதியைக் குடைந்து நடக்கிறான்” என்று கதையைத்தொடங்கி, “சாதகமான சாபல்ய வேட்கையில் வரும் காரியம் வாயில் வரும் என்ற என்னச்சுழிப்பில் “அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்” என்ற வாக்கியத்தை அசை போடுவதில் தன்சிந்தனையை வயப்படுத்தி விட்டான்” என்றெழுதுவதன் மூலம் கொத்தன் கதையின் மையப்பாத்திரம் (கரீம்) இறைநம்பிக்கையில் “ஓளி”யை வேண்டிநிற்பதை புலப்படுத்துகின்றார். கதைமுழுவதுமே இறை நம்பிக்கையே “ஓளி”யாக விரவி நிற்பதை காணமுடிகின்றது. மாதிரிக்கு சில ஓளி அலைகள்:

(அ) அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்தால்...?

வாழ்க்கையெலும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயில் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும் என்று நம்புவன் கரீம். அந்த நம்பிக்கையின் நட்சத்திர பிரகாச சுகானுவாத்தில் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை கடத்தி விட்டான்.

(ஆ) “அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்”

மகளின் வாழ்வப்பாதையிலே நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப் பகைவனைச் சிரகம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னத்தனாய் வழியனுப்பி வைத்த போது அவன் மனைவி கூறிய நன்மாராயம்.

(இ) “அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்”

கரீமின் மனைவி நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த நம்பிக்கைப் பல்லவி. அவன் பெருமச்ச கொளுந்து விட்டெரியும் குப்பி விளக்கின் ராடசதச் சுட்ரோடு மோதித்தனிந்தது.

(ஈ) “அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்”

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அணுவறை தோறும் நிரவிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை அறியாமலேயே கரீமின் நாவில் உச்சாட்டம் பெறுகின்றது.

“பாலை வெளியாக வெறிச்சோடிக்கிடந்த இல்லறச் சோலையில் வசந்தம் வருவித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஓளி உமிழு வழியின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கிறது. திரிவிட்டு நெய்விட்டு தீபமேற்றும் காலத்தில் தானே குத்துவிளக்கு குல விளக்காக ஓளிரும்” கொத்தனின் இந்த வரிகள் “ஓளி” என்ற தலைப்பை வெளிச்சமாக்குகின்றன.

“தூண்டாமணி விளக்கென்றாலும் ஒரு தூண்டுகோல் வேண்டும்.

விளக்கிற்கு தூண்டுகோல்

பெண்ணிற்கு?

மாப்பிள்ளை என்ன குப்பையில் கீரையா? கரீமைப் போன்றவர்கள் இலகுவிற் பெற்றுவிட? கலியாணச் சந்தையில் கரீம் பேரம் பேசிய மாப்பிள்ளையின் பெறுமானம் நானோற்றொரு ரூபாய்கள்” பெண்கள் எதிர்நோக்குகின்ற சமூக அநியாயத்தை அப்பட்டமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார் கொத்தன். மகளின் வாழ்க்கை பாதையில் குறுக்கீடு செய்த அநியாய இருட்டை விரட்டும், வீராப்போடு “ஓளி” ஆகிய வலையை வீசி கடலுடன் போராடும் கரீமின் கதையை சொல்வதால் இத்தலைப்பு தத்துருபமாய் அமைந்துள்ளது.

உரைப்படைப்பின் இறுதிச்சொல்லாடல் ஒரு அழகியல் மேவிய யதார்த்த சினிமாவின் துயர் மிக்க காட்சியை போல விரிந்து “ஓளி” ஆகின்றது. இதோ அந்த துயர் சிந்தும் “ஓளி” காட்சி:

“மடியை அவிழ்த்து, வெடியொன்றையும் தீப்பெட்டியொன்றையும் எடுக்கிறான்.

“ச”...;

ஊசி மல்லிகைப் பூவின் வாசிப்பில் நெருப்புக் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கிறது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத் துடிக்கும் காதல் நாயகன் போல வெடியின் முகையிற் திரி, மகளின் சங்கு

கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்ந்த ஆணமுகன் தாலி கட்டுவதான் வதுவைக் காட்சி கரீமின் மனத்திரையில் நிழலாடு கின்றது.

தீயும் தீரியும் புல்லுகின்றன.

தீரியில் கடர்விடுந்தீ மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் எடுக்க விருக்கும் மங்கள ஆராத்தியை நினைவுட்டுக்கிறதா?

வெடி கையை விட்டுப்பிரியும் நிலையில் வெடித்து விட்டதால்.... கரீமின் உள்ளங்கையையே அது வேட்டையாடி விட்டது.....

“மகன் குச்சியைத்தட்டு”

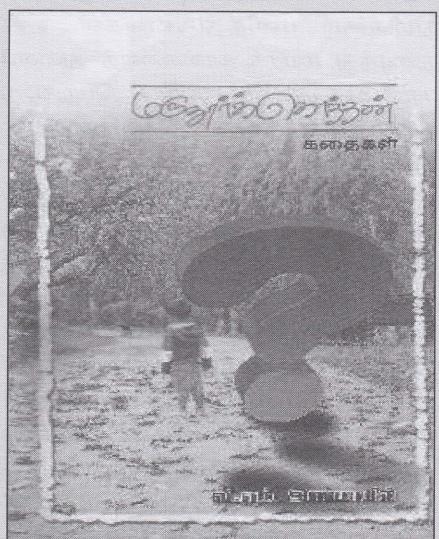
கரீம் வலக்கையால் மற்ற வெடியைப் பிடித்துக்கொள்ள மகன் தீப்பெட்டியிற் குச்சியை உரசிப் பற்ற வைக்கிறான்.”

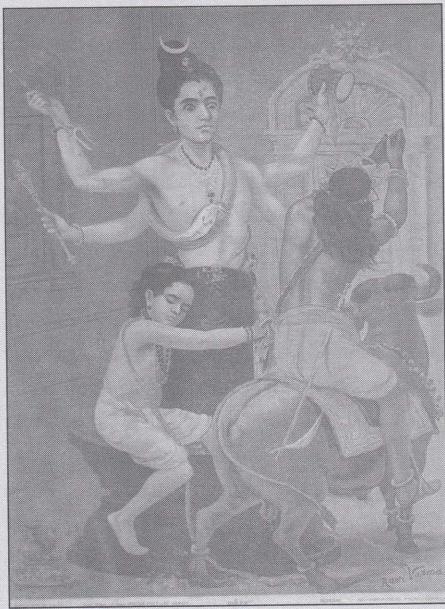
இவ்வாறு “ஓளி”யை தலைப் பாக்கி, அதையே கதை முழுக்க வெளிச்சமாக்கி யள்ளார் கொத்தன்.

கதையையே இத்தனை நேர்த்தி யாய் தலைப்பாக்கிய செய்நேர்த்திபற்றி என்ன சொல்வது? “என்னால் வர்ணிக்க முடியாது போ போ” என்று பாரதி சொன்னது போல் சொல்வதா?

3

“அவன், இலக்கியம் மக்களுக்காக, அதுவும் ஓடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எழுதப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகின்றவன்” (“மருதார்க்கொத்தன் கதைகள்”; 1985: முன்னுரை) என்ற கொத்தனின் விதிக்கமைவாக எழுதப்பட்ட சிறுகதையே “ஓளி” கிண்ணியாப் பிரதேச மீனவர்களின் வாழ்வியல் அவலங்கள் இந்த உரைப்படைப்பில் உணர்வும் உணர்ச்சியும் கலந்த நிலையில் படம்பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கடற் றொழிலில் ஈடுபடுகின்ற ஒரு சாதாரண மனிதன் (கரீம்) குடும்ப வாழ்வில் எதிர்

கொள்கின்ற இன்னல்கள் அத்தனையையும் கொத்தன் உயிரோட்டத்துடனும் பண்பாட்டம் சங்களுடனும் சொல்லி யிருக்கிறார். அந்த குடும்பத்தின் உறை விட ஏழ்மையை பண்பாட்டு விழுமியங்களுடன் யதார்த்தமாக எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார். உரைப்புத்தியின் பின்வரும் பகுதியைப் படிக்கின்றபோது, காட்சிகள் படிமங்களாய் மனத்திரைக்குள் விரிந்து அதிர்கின்றன:

“எலி வளைகளாக இரு அறை களைக் கொண்ட குடிசை. ஈயெறும்பு தானும் நுழையாதவாறு இறுகக்கட்டிய கிடுகுச் செத்தையையே சுவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத் தினுள் பக்குவமடைந்த மகள். என்ன தான் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பருவ பக்குவமடைந்த குமரைக் கட்டுக் காவலாகத் தானே வைத் திருக் கவேண்டும். மற்றைய அறையில் முன் பக்கம் முழுமையாகவும் மற்றிருப்பக்கமும் மேல் அரையளவுக்குள் காலதர் வழியே, வெளியே வெண்பஞ்சாகக் துமிக் கும் பனித் திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிரக் கால்களைத் துளைப் பதில் நின்றும் பாது காப்புப் பெறுவதற் காகச் சாரனெனுங் கருப்பபையுள் சிகவாக முடங்கிக் கிடந்தனர்.”

குடிசையின் அமைப்பு பற்றிய விவரணத்திற் குள், பக்குவமடைந்த பெண்களை பாதுகாப்பாக வைத்திருத் தல் வேண்டுமென்ற சமுகமனப்பான்மை சாக்வதமாகியுள்ளது. ஏழைகளாக இருந்தாலும், என்னதான் அவல வாழ்வுக்குள் சிக் கித் தினை றினாலும், குமர் ப் பெண்களை “கட்டுக் காவலாக” வைக்க வேண்டும் என்ற சமூக பண்பாடு, ஒரு வகை என் ஸல் முரணுடன் முன்

வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சில என்ற பனிக்குளிர் தாக்காதவாறு தகப்பனும் மகனும் சாரனால் போர்த்திக்கொண்டு சுருண்டுப் படுத்திருந்தனர். இதை கருப்பையுள் சிகவாக முடங்கிக் கிடந்தனர் என வர்ணிக்கின்றார் கொத்தன். வாழ்க்கை முழுக்க “கும்பகர்ணவரம்” நல்கிவிட்டால் எவ்வளவு சௌகரியப்படும் என்பது போலிருந்தது அவர்களது தோற்றம். தந்தையும் மகனும் ஏழ்மையின் பசியை மறந்து நிம்மதியான தூக்கத்தில் ஆழந்திருப்பதையே கொத்தன் கற்பனை அழிக்யலுடன் சித்திரித்திருக்கிறார். “கும்பகர்ணவரம்” என்பது கும்ப கருணனைப் போல் நீண்ட காலம் தூங்கும் வரம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“பசியின் அழுங்குப்பிடியில் வெறிமுற்றிவிட்ட புலியின் நகங்களாக மனதை வராண்டும் அவசரங்களையும் குசேலகாண்டப் பாராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி அவர்களில்” என்னும் வரிகள் மூலம் வாழ்க்கையின் அவலங்களை மறந்த அவர்களின் ஆழந்த நித்திரை காட்டப்பட்டுள்ளது. “குசேல காண்டப் பாராயணம்” என்ற தொடர் வறுமை யற்ற குசேலரைப்போல் அந்த ஏழைகளும் வறுமைத் துயரில் இருப்பதைக் குறிக்கின்றது. “இந்து தொன்மியலில்” சுதாமா எனப் பெயர் கொண்ட குசேலர் கிருஷ்ணரின் இனமைக் கால நண்பர். உள்ள சாந்தீபனி முனிவரின் ஆசிரமத்தில் இருவரும் குருகுலக் கல்வி பயின்றவர்கள். குசேலர் இன்பங்களில் பற்று அற்றவர். புலனடக்கம் மிகுந்தவர். குருகுலக் கல்வி முடிந்தவுடன் இருவரும் பிரிந்து தத்தமது இருப்பிடங்களுக்கு சென்றனர். வேதியர் குலத்தில் பிறந்த குசேலர் பரம ஏழை. குசேலர், தனது மனைவி மக்களுடன் பல நாட்கள் அன்னமின்றி பட்டினியாக வாழ்க்கை நடத்தினர். வீட்டின் பரிதாபமான நிலையை கணவருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, துவாரகை நகரில் இருக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைப் பார்த்து வாருங்கள் என்று வேண்டிக் கொண்டாள். பொருட்செல்வத்திற்காக தன் நண்பரான கிருஷ்ணரிடம் செல்ல முடியாது என்று குசேலர் மறுத்து விட்டார். ஆனால் குசேலரின் மனைவியோ, எனக்காக இல்லாவிட்டாலும், சியால் வாடித் துடிக்கும் நமது குழந்தைகளின் பசிப்பினியை நீக்குவதற்காகவாவது நீங்கள் அவசியம் கிருஷ்ணரை ஒரு முறையாவது பார்த்து விட்டு வாருங்கள் என்றார். தயங்கிய குசேலர், இதைக் காரணமாகக் கொண்டு, கிருஷ்ணரின் பெறுதற்கரிய தரிசனம் கிடைக்குமே என்று துவாரகைக்குப் பற்பட முடிவு செய்தார். வெறுங்கையுடன் எவ்வாறு கிருஷ்ணரை சந்திப்பது என்று கேட்டார் குசேலர். உடனே அவரது மனைவி பக்கத்து வீடுகளில் சென்று நான்கு பிடி அவல் பெற்றுக் கொண்டு வந்து அதை ஒரு கந்தல் துணியில் சிறு மூட்டையாகக் கட்டி, ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ப்பணம் என்று கூறிக்கொண்டே குசேலரிடம் கொடுத்து அனுப்பினாள். குசேலர் துவாரகை நகருக்கு நடைபயணமாக சென்றார். அங்கு கிருஷ்ணரின் மாளிகையின் வாசலில் வந்து சேர்ந்தார். அரண்மனை வாயிற்காப்பாளர்கள் குசேலர் அரண்மனை வாயிலில் காத்திருக்கும் செய்தியை கிருஷ்ணரிடம் கூறினார்கள். “குசேலர்” என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் தம்மை மறந்த நிலையில் கீரிடம், பட்டுப் பீதாம்பரம், காலனிகள் கூட அணியமறந்து, ஒடோடிச் சென்று குசேலரைக் காண அரண்மனை வாசலுக் கே வந்து குசேலரை வரவேற்ற அரண்மனைக்கு உள்ளே அழைத்து சென்றார். சிறப்பான விருந்து அளித்து, தாம்புலம் வழங்கினார். அப்போது எல்லோருடைய உள்ளங்களில் உள்ள விசயங்களை அறியும் கிருஷ்ணர், குசேலர் தம்மிடம் வந்த காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். செல்வம் வேண்டி ஒரு நானும் என்னை வழிபட்டவர் அல்ல. தன்னுடைய மனைவியின் தூண்டுதலின் பேரில் என்னிடம் வந்திருக்கிறார். ஆகவே, இவருக்கு அனைத்து செல்வங்களையும் தருவேன். முக்கி யும் அளிப்பேன். தேவர்களுக்கும் கிட்டாத அருள்புரிவேன் என்று என்னி னார் கிருஷ்ணர். சில நாட்கள் மிகவும் ஆனந்தத்துடன் கிருஷ்ணரின் அரண்மனையில் தங்கிய குசேலர், ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் பிரியா விடைப் பெற்றுக் கொண்டு வெறுங்கையுடன் தன் ஊரை நோக்கிப் பற்பட்டார். கிருஷ்ணரின் லீலையால் தனது குடிசை வீடு தங்க மாளிகையாக காட்சி அளித்தது. மனைவி மக்கள் நல்லாடைகளுடன், உயர்ந்த நடைகளுடன் காட்சி அளித்தனர். தம் மனைவி மக்கள் உயர்ந்த உணவுகளை உண்டு

வாழ்ந்த காட்சியைக் கண்ட சுதாமன் என்ற குசேலர் எல்லாம் கிருஷ்ணரின் செயல் என்று உணர்ந்தார். தனக்கு கிருஷ்ணர் இந்த செல்வங்கள் தராமல் இருந்திருந்தால் நன்மையாக இருந்திருக்கும். செல்வம் ஒரு மனிதனுக்கு கர்வத்தை கொடுத்து வீழ்ச்சி அடையச் செய்யும் என்று உணர்ந்த குசேலர் பற்று அற்ற மனப்பாங்குடன் கிருஷ்ணரை வழிபடுவதிலே தம் காலம் முழுவதும் கழித்தார்.

வறுமைக்கு உதாரணமாய் அமைந்த இந்த குசேல தொன்மத்தை, கொத்தன் அவர்கள் “குசேல காண்டப் பாராயனம்” என்ற தொடரின் மூலமாக சொல்லி, “ஓளி” உரைப்படைப்பில் ஏழைகளின் பசியை உயிர்ப்பாக உணர்த்தியுள்ளார்.

புதுமைப்பித்தனின் “ஓரு நாள் கழிந்தது” சிறுகதையில் இப்படி ஒரு காட்சி வருகின்றது: “சமையல் அறை வாசலில் ஒரே புகைமயம். “கமலம்!” என்று கம்மிய குரலில் கூப்பிட்டுக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். உள்ளே புகைத் திரைக்கு அப்பாலிருந்து, “வீடோ லட்சனமோ! விறகைத்தான் பாத்துப் பாத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தியனே! ஓங்களுக்கின்னு தன்னீரிலே முக்கிக் குடுத்தானா? எரியவே மாட்டுதில்லை?”

“ஓட்டுத் தின்னையில் ஈரவிற்குகளோடு நடத்திய மடைப்பள்ளிப் போரை நிறுத்தி விட்டு குப்பி விளக்குடன் நெருங்கி வந்தாள்” என்ற கொத்தனின் வார்த்தைகளைப் படித்தபோது, மேல்காட்டிய புதுமைப் பித்தனின் காட்சியே மனவெளிக்குள் வந்து நின்றது. புதுமைப்பித்தனும் கொத்தனும் ஈரவிற்குகளுடன் ஏழைப்பெண்கள் படுகின்ற அவஸ்தையையே படம் பிடித்துள்ளனர். “மடைப்பள்ளிப் போர்” என்ற தொடர் சமயலறைப் போராட்டம், அதாவது அடுப்பில் ஈரவிற்குகளை ஏரிக்க முடியாமல் புகையில் தின்றித் தவிக்கும் நிலையை விளக்குகின்றது. “குப்பி விளக்கு” ஏழையையின் அவல அடையாளச் சின்னம்!

கர்மின் குடும்பத்தினர் வெறும் ஊற்றிச் சோற்றையும் தடாக்கிய மட்டிச்சதைப் பழங் கறியையுமே உட்கொள்கின்றனர். இது கதைக்கு களமாகிய இப்பிரதேச மக்கள் உண்ணும் முறையில் காணப்படுகின்ற வறுமை நிலையை வெளிச்சமாக்குகின்றது. கொத்தன் இதனை மின்வருமாறு காட்டுகின்றார்:

“இலங்கை ஆலைகளின் உலக சாதனையாக ஊசல் மணக்கும் ஊசலரிசிப் பழங்கோறும், தூடு காட்டிய மட்டிச்சதைப் பழங்கறியும் நிசிக்குளிரில் கரும்பாக.... கடைந்தெடுத்த அமுதாக.... உணவு முடிந்ததும்”

இந்த நெய்தல் நிலத்தினரின் பண்பாட்டு அம்சங்கள் இப்பிரதியில் நிறைந்துள்ளன. குளிர்மையான கடல்பிரதேசமென்பதால் வெந்தீர் பயன் படுத்தி முகம் அலம்பும் பழக்கம் காணப்படுகின்றது. மற்றும் கரித்துணிக்கை களை அசைபோட்டு பல துலக்குகின்ற வழக்கத்தினை கொண்டிருந்தனர். மனைவிமார் கணவனுக்குரிய கடைமைகளை அச்சொட்டாக நிறைவேற்றுகின்றவர்கள் என்பதை பின்வரும் சொற்கள் நிதர்வனமாக்குகின்றன: “மனித இயந்திரத்திற்கு புகைமூலம் தூடு காட்டுவதற்கான ரேக்கைக்குத் தேவையான மூலவஸ்துக்களையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள். அவளும் பக்தாவின் தேவைகள் அறிந்த பதிவிரதை”. தொழிலுக்கு புறப்படும்போது, மனைவியின் முகம்பாஉத்தல் மரபாகும். இது இந்த வரிகளில் தெரிகின்றது: “தொழிலுக்கு வெளிக்கிடும் போதெல்லாம் முதலில் மனைவியை படலைக்கு அனுப்பி ஒழுங்கையில் ஆள்நடமாட்டம் இல்லையென்பதற்கு அறிகுறியாக “உங்களைத்தான்” எனும் சங்கோலி பிறந்ததும் வெண்கலக் குழிழ் போன்ற அவள் வதனத்தில் முளிவிசுகளாம் பெறும் சம்பிரதாயம்.”

4

கொத்தன் தான் வாழுகின்ற மண்ணின் மாந்தர்களையே மண் வாசனையுடன் உரைப்படைப்புக்களில் உலவச்செய்திருக்கிறார். கதா பாத்திரங்களின் உணர்வு நிலையை கலைநேர்த்தியுடன் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார் என்பதற்கு “ஓளி” கதையின் பாத்திரங்கள் (அப்துல் கரீம், ஹமீலா) உதாரணமாகின்றன. “ஓளி” சிறுகதையின் மையப்பாத்திரம் கரீம். இந்த பாத்திரத்தை சுற்றியே கதை சமூலகின்றது. கரீம் இறைவக்தி கொண்டவன். காரியங்களைத் தொடங்க முன் அவன் இறைவனை நினைப்பதை

நியதியாக்கிக்கொண்டவன். கரீம் கடின உழைப்பாளி. சுதனம் பார்த்தல், புகைப் பிடித்தல், சம்பிரதாய பழக்க வழக்கங் களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல் இத்தியாதி பண்புகள் அவனிடமிருந்தன. வாலிப் காலத்தில் தூடுக்குக்காரனாகவும் சண்டியனாகவும் இருந்திருக்கிறான். “கரீமின் சீனடியிற் சிக்கிவாதையுற்றோர் அதிகம் பேர். துணிந்து படகில் வந்து தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற பரங்கிக் காரனைத் தூடுப்பால் அடித்துக் கடலிற் சாய்த்த பரிதாபத்தோடு அந்த வெடி விவகாரத்தைக் கைகழுவி விட்டான்.” கடைனமைட் கொண்டு மீன் பிடிக்கும் நூட்பங்களை துல்லியமாக அறிந்திருந்தான். மகளின் கழுத்தில் தாலியேற்றிச் சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அபிலாசையில், எத்தனையோ பேரிடம் கடன்கேட்டு ஏமாந்த நிலையில் மீன்டும் தவறு என அறிந்துக் கொண்ட டே கடைனமைட் கொண்டு மீன் பிடிக்க முனைகின்றான். கைவிரல்களை இழந்த நிலையிலும் மனஞ்சுதியுடன் போராடி வெற்றி கொண்ட உழைப்பாளியாக கரீம் பாத்திரத்தை கொத்தன் படைத்திருக்கிறார். கதையின் உச்சம் கடைசிப்பகுதி யில் கரீம் பாத்திரத்திற்குள் உணர்வும் உயிர்ப்பும் ததும்ப வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. சிறைவின் வருத்தம் கலையாகும் அற்புத்தத்தைப்பாருங்கள்:

“மீன் ஒடுது ஒன்றையும் பாராமத் தோணியவலிக்கன்”

“ஓரு கை போனா மத்தக கையிருக்கு. அவன் நாடினத்த நம்ம தேடினாத்தான் தாத்தாவின் கழுத்தில் தாலி கடிடிப் பார்க்கலாம்...” “கரீம்” ரணவதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப்பட்டுச் சாம்பு கிறான். வள்ளம் மீன் பாட்டத்தை அண்மித்துவிட்டது”.

ஹமீலா ஒரு இயல் பான பாத்திரம். கரீமின் மனைவியான இவள், கணவனின் மனங்கோணாது நடப்பவள். வறுமையின் அவஸ்தையில் தின்றினாலும் அழகியாக இருக்கிறாள். அவள் மெத்தென்ற இளமை நலம் இல்லா

விட்டாலும் மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்சமலர். கணவனைத் தொழிலுக்கு அனுப்பும் போதெல்லாம் முழுவிசுகளம் பார்த்து “உங்களைத்தான்” எனக்குரல் கொடுக்கின்றவளாகவும் இருக்கின்றாள். “அந்த வல்ல பெரிய ருகமான் முகம் பார்ப்பான்” என்ற நம்பிக்கை ஒளியை பாய்ச்சுகின்ற மனைவியாகவும் செயற்படுகின்றாள். கிராமிய பாரம்பரியத்தின் அச்சொட்டான உருவே ஹமீலா பாத்திர மாகியுள்ளது. வாழ்வின் யதார்த்தமான தளத்தில் அன்பின் நெகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்ற ஊக்கியாக ஹமீலாவை கொத்தன் உருவாக்கியுள்ளார். நிஜ வாழ்வோடு போராடுகின்ற நெய்தல் நிலத்து பாத்திரங்களாகவே கரீமும் ஹமீலாவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

5

சிறுக்கதை என்பதே உரைநடைக் கவிதைதான். சன்றக் காய்ச்சி வடித் தெடுத்த வீர்யமிக்க வார்த்தைகளில் வாழ்க்கை சமுத்திரத்தின் தனித் துளி களை கச்சிதமாகக் காட்சிப்படுத்துவது தான் சிறுக்கதை. சிறுக்கதைக்குரிய இந்த இலக்கணம் கொத்தனின் “ஓளி” உரைப்படைப்புக்கு சாலவும் பொருந்துகின்றது. “கதைகளிலே கவிதையின் உருக்கத்தை பெய்விக்கவும் வித்தியாசமான முறையில் கதை சொல்லவும் விழைந்தான்” (1985) என்ற கொத்தனின் கருத்து அவதானத் திற்குரியது. கொத்தன் கவிதைக்குரிய உனர்வுமொழியை சிறுக்கதைகளில் நுண்மையாகவும் நுண்ணயத்தோடும் கையாள்வதில் வல்லவர் என்பதற்கு இக்கதை உரத்த உதாரணம். பின்வரும் வரிகளில் உரைநடை கவிதையான அதிசயத்தைப் பாருங்கள்:

“சீர கா ம் கை களா ல் வயிலைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாதத்திற்கூட அதே வாக்கியத் தொடர் இழைந்தொலிப்பதான என்னம் அவனுக்கு. பட்சிசாரங்கள் சேவலின் தானைத் தலைமையேற்று இருளடிமைத் தளை அறுக்கும் சமரிற் குதித் து விட்டன.”

இவ்வரிகளில் கொத்தன் “நள வெண்பா”வின் 293ஆம் வெண்பாவை பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இதுதான் அந்த வெண்பா,

“தையல் துயர்க்கு திரியாது தம் சிறகாம் கையால் வயிறு அலைத்து கார் இருள் வாய் வெய்யோனை மொப்பிதேரிவாளன்று அழைப்பனபோல் கூவினவே கோழி குலம்”
“ஓளி” சிறுக்கதையில் பழந்தமிழ்

பாடவின் பொருளை (நள வெண்பா) பயன்படுத்தியிருப்பது போல, கொத்தன் தொன்மங்களை குறியீடாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். குசேலகாண்டப் பாராயணம், கும்பகர்ண வரம், மார்க்கண்டேய வரம் போன்ற சொற்றோடர்கள் கதையின் அர்த்தளத்தை விரியச் செய்யும் குறியீடுகளாகும். இந்தக் குறியீடுகள் தொன்மப்பொருளை உணர்த்தி கதைப்பொருளை விசாலமடையைச் செய்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, “மார்க்கண்டேய வரம்” என்ற குறியீட்டுச் சொல் உணர்த்துகின்ற தொன்மக்கதை பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“மிருகண்டு முனிவர் மருத்துவவதியைத் திருமணம் செய்தார். அவர்களுக்கு அழகான ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தைக்கு மார்க்கண்டேயர் எனப் பெயர் சூட்டிமகிழ்ந்தனர். மிருகண்டு முனிவரும் மருத்துவவதியும் ஜோதிடம் பார்த்தபோது, மார்க்கண்டேயன் நீண்டகாலம் உயிர் வாழுமாட்டான், பதினாறு வயதில் அவன் இறந்துவிடுவான் என்று சூறப்பட்டது. மற்ற ஞானிகளும் அவ்வாறுதான் நடக்கும் என்றனர். பெற்றோர் அழுதனர், புலம்பினர், விதியை வெல்லமுடியாது என்று மனம் சாந்தியடைந்தாலும் பதினாறு வயதில் மார்க்கண்டேயர் இறந்துவிடுவார் என நினைத்து வேதனைப்பட்டனர். மார்க்கண்டேயர் வளந்தார். அவர் நாட்டமெல்லாம் சிவபூஜையில் தான் இருந்தது. சிவபெருமானிடம் மார்க்கண்டேயன் பூரணமாகச் சரணாகதி அடைந்தான்.

பதினாறு வயது வந்தடைந்து மார்க்கண்டேயர் சிவபூஜையில் தன்னை மறந்து உட்கார்ந்து விடுகின்றார். அவரது உயிரை எடுக்க எமதூர்கள் வருகின்றனர். ஆனால் மார்க்கண்டேயனிடம் நெருங்க முடிய வில்லை. இறுதியில் எமதர்மனை ஏருமைக்கடா மீது வருகின்றார். உயிர் வாங்க பாசக் கயிற்றினை வீசுகின்றான். என்ன ஆச்சரியம் உக்கிரமூர்த்தி யாகச் சிவபெருமான் தோன்றி காலனை எட்டி உதைக்கின்றார். எமதர்மன் மூர்ச்சையாகி கீழே சாய்கின்றார். பூமாதேவியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க எமதர்மனை சிவபெருமான் மன்னித்து மூர்ச்சை தெளியவைக்கின்றார். என்றும் பதினாறு வயதுடன் சீரஞ்சீவியாக மார்க்கண்டேயன் வாழ அம்பலத்தரசர் அருள்பாலிக்கின்றார்.”

“ஓளி” கதையின் மூலப்பாத்திரமான கரீம் “சீரஞ்சீத்துவ வரம்” பெற்றவன் என்பதை உயிர்ப்பித்துக் காட்டவே கொத்தன் “மார்க்கண்டேய வரம்” என்ற சொற்றோடரை பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த குறியீடு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள கதைப்பகுதி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“தந்தையையும் தனயனையும் இரு அந்தங்களிற் சமந்து கொண்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை அனாயாசமாக உதறித் தள்ளிவிட்ட முதுமை இலட்சினைகள் கரீமின் சிட்டை மில் மறைவண்டிருக்கும் பெருமித்தில் மார்க்கண்டேய வரம் பெற்ற மங்கையின் தருக்குடன் தோணி வழுக்கிச் செல்கிறது.”

அழுகும் அர்த்தமும் ஓளிரும் இந்த வரிகளை பிழையான நடைக்கு அல்லது செயற்கையான நடைக்கு உதாரணமாக காட்டியிருக்கிறார் மு. தனையசிங்கம். மு. தனையசிங்கம் தன்னுடைய “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி” என்ற நூலில், “நற்போக்கும் முற்போக்கும்” என்ற மகுடத்தில் எஸ்.பொன்னுத்துரையை கடுமையாக விமர்சித்திருக்கிறார். மு.த.வின் விமர்சனத்தின் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

“பொன்னுத்துரையின் பிழையான நடையை இந்தளவுக்கு ஆராய்ந்ததற்கு இங்கு காரணம் இருக்கிறது. பொன்னுத்துரையின் இதே பிழையான எழுத்து நடையேதான் இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பொதுவான நடையாக மாறிவிட்டிருக்கிறது என்பதுதான் அது. முக்கியமாக “முற்போக்கு” இளம் எழுத்தாளர்கள் அத்தனைபேரும் அபிநியிக்கும் நடை இந்த நடையேதான். எனவே, திசை காட்டும் முகமாக, மாதிரிக்காகச் சில உதாரணங்களை இங்கு தர விரும்புகிறேன். ஆனால் இங்கு இவ்வளவு போதும். இவையெல்லாம் ஒரே மாதிரியாக இருப்பினும் இவற்றை எழுதியவர்கள் பலர். வேண்டுமென்றே பந்திகளோடு சேர்த்து அவற்றை எழுதியவர்களின் பெயர்களைப் போடாமல் விட்டுவிடுகிறேன். அவற்றுக்குரிய ஓற்றுமையை அப்படிக் காட்டலாம் என்பது என் என்னம். இவற்றை எழுதியவர்கள் பொன்னுத்துரை (“தீ,” மரபுற்றிய ஒரு நோக்கு”),

நீர்வைப் பொன்னையன் ("நிறைவு"), யோ.பெண்டிக்ர் பாலன் ("குட்டி") மருதூர் கொத்தன் ("ஓளி")....."

எஸ்.பொ.வின் பிழையான எழுத்து நடையையே கொத்தனும் பின்பற்றுகின்றார் என்பது மு.த.வின் பிழையான கணிப்பாகும். கொத்தனின் நடை "நபிந்யிக்கும் நடை" அல்ல; அதிசயிக்கும் அழகு நடை. இதனை அ.யேசுராசாவின் பின்வரும் வார்த்தைகள் நிருபிக்கின்றன:

"வியக்கத்தக்க மொழி ஆளுகையை மருதூர்க்கொத்தன் கொண்டுள்ளார்" (1985: 839).

"ஊசிமல்லிகைப் பூவின் வாசியில் நெருப்புக்குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கிறது. ஆடல் அணங்கை ஆவிங்கனிக்கத் துடிக்கும் காதல்நாயகனே போல வெடியின் முகையிற் திரி..." என்ற வரி களையும் வெறும் அபிநயக்கும் நடை என்கிறார் மு.த. கவித்துவம் நிரம்பப்பெற்ற இந்தப்பகுதி "உணர்வெப்பூர்வமாய்" அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியைத் தொடர்ந்து வரும் வரிகளை படிக்கின்றபோது இது பிரக்ஞஞ்பூர்வமாய் தெரிகிறது. இதுதான் அந்த வரிகள்: "... மகளின் சங்கு கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்ந்த ஆணமுகன் தாலி கட்டுவதான வதுவைக்காட்சி கரீமின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது."

"அந்தவல்ல பெரியறகுமான் முகம் பார்ப்பான்" என்ற தொடர் ஒரு சினிமாவின் பல்லவி போல கதைமுழுவதும் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலித்து, கதைக்கு உயிருட்டுகின்றது. இன்பம், துப்பம், நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு முதலான எல்லாநிலைகளிலும், அந்தத் தொடர் கரீம், ஹமீலா ஆகியவர்களின் "நெஞ்சமேலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அனுவறை தோறும் நிரவிலிட்டிருக்கிறது".

கொத்தனின் கற்பனைத்திறன் மொழியழகாகி "ஓளி" கதையில் ஓளர்களின்றது. "உவர்கள்பின் மேற்பரப்பில் தவம் ஈரப்பதனின் பனுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதனக்காற்றுக்குக் கஞ்சற்சாரனால் வேலிகட்டும் என்னத்தில்..." என்றும், "கார் நீலக் கம்பளத்தில் முத்துப் பரல்கள் உருளுவது போல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர்ச்சுழிப்புப் பரவை நூங்கு நுரைக்கொந்தவிப்புன் வழிற் தோற்றங்காட்டுகின்றது. பிரிந்த தாயின் வரவை தொலைவிலே கண்ட தலையாக ஆற்றலை ஒரு வழிப்படுத்த அந்தச் சுழிப்புப் படலத்தினாடே கட்புலனை நிலையோட விடுகிறான்" என்றும் எழுதுகையில் கொத்தனின் மொழி, கற்பனை வானத்தில் லாவகத்துடன் பறக்கும் நேர்த்தி நுண்மையானது.

மொழிநடையை அழுகுபடுத்துகின்ற, அர்த்தப்படுத்துகின்ற அணி களை (உவமைகள், உருவகங்கள் முதலியன) கொத்தன் "ஓளி" கதையில் நுண்ணுரவுடன் கையாண்டுள்ளார். உதாரணங்களை அவதானிப்போம்.

(உ) உவமைகள்:

- க. வெண்கலக் குமிழ்போன்ற அவள் வதனத்தில்
- ச. முண்டக மொக்காக முருக தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நூங்கின்
- ட. வெண்பஞ்சாகத் துமிக்கும் பனித்திவலைகள்
- த. ஆடல் அணங்கை ஒலிவர்களினிக்கத்துடிக்கும் காதல் நாயகன் போல ப. கொல்லன் பட்டரைப் பிழிச்சிராவியாக
- ந. நீலப்பாலில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்துச் செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல

(ஊ) உருவகங்கள்:

- ங. கடற்குமாரி
- ஞ. வறுமைத்தீ
- ண. எலிவலைகளாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை
- ந. இல்லநங்சோலை
- ம். கவியாணச்சந்தை
- ன. நீர்த்தடாகத்தில் ஆடிக்காடையிற் சேறு கண்டுவிட்ட குட்டையை விரையும் கரடியை

"அழுங்குப்பிடி" என்பது மரபுத்தொடராகும். கொத்தனின் கட்டிருக்கமான சொல்லாட்சி கதையை மெருகூட்டுகின்றது. பின்வரும் பகுதியை இதற்கு உதாரணமாக காட்டலாம்.

"ஊதற் காற் றின் உந் துகை தங் களுக் காய்ப் பிறப்பிக்கப்படும் ஆக்னையேனும் மருட் சியிற் தனை யுண்டு, வேலித்தலைகளும் தென்னங்கீற்றுகளும் பாற்வளவுகளில் மண்டிக்கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் மெல் லோாசயைச் சுருதியாகக் கொண்டு வெண்கருமக் குறுமணவில் மூழ்கி மீண்டும் "சரக்" "சரக்" இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை".

கொத்தனின் மொழி நடப்பியல் சார்ந்த புறஉலகை படமாக்குகின்றது என்பதற்கு "ஓளி" சிறுக்கதை எடுத்துக் காட்டாகின்றது. தூய தமிழ்ச் சொற்கள், பேச்சு மொழி, வடமொழிச் சொற்கள், பிற மொழிச் சொற்கள் என மொழிவழக்கு விரிந்து சென்றாலும், ஆய்வு செய்யப் படவேண்டிய எழுத்துவகைமையை சார்ந்தது அவரது மொழி. கிழக்கு மாகாண மூல்லிம்களின் மொழி அடையாளங்களே இப்பிரதியில் பிரகாசம் கொண்டுள்ளன. "ஓளி" கதையை நுண்ணாய்வு செய்யும் உணர்வுடன் படிக்கையில், கொத்தன் தமிழில் "ஒரு வகைமாதிரியான" மொழியைக்கொண்டு எளாரோ என்று எண்ணத்தோன்று கின்றது.

5

உரைப்படைப்பின் செய்நேர்த்தி, உணர்வும் உணர்ச்சியும் மிகக் பாத்திரங்கள், போதுச்சராசரி எழுத்துமுறையல் லாத வேறுவகைமாதிரியான உரை மொழி, மன்வாசனை, கதைக்கூறும் பாங்கு, கதைப்பொருள், வியப்புறு முடிவு முதலியன் "ஓளி" படைப்பை கலைத்துவ மும் பொருண்மையும் மிகுந்த கதையாகப் பரிமளிக்கச் செய்துள்ளன. நூப்பமாகவும், கூராகவும், மிகைப்படுத்தாமலும் நெய்தல் நிலத்தின் (கிண்ணியா கடற்கரைப் பிரதேசம்) அவலத்தை வெகுநன்றாக கொத்தன் கூறியுள்ளார். யதார்த்தத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த வலுவான பிடிப்பு இக்கதையில் வெளிச்சமாகி யுள்ளது. கொத்தனின் "வெட்டு முகம்", "அழகிய இதயங்கள்" போன்ற கதைகளின் பிரச்சாரத்தனம், கலையாக்க போதாமை, சிறுக்கதைக்குரிய பிரக்ஞை சிதைந்திருத்தல் ஆகிய குறைபாடுகள் "ஓளி" கதையில் இல்லை என்பது இச்சிறுக்கதையின் கணதியை கூட்டிக் காட்டுகின்றது. "முண்டக மொக்காக முருகுதள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நூங்கின் பூரிப்புடன்" இக்கதை மனசுக்குள் நிறைந்து நிற்கின்றது.

தவிஞரின் அனுபவத்தை, பார்வையின் கூர்மையை, கற்பனை கலந்து உற்பத்தி செய்யும் அற்புதமான களம் கவிதை என்பர். இந்த வகையில் “நந்தவனச் சுகந்தம்” என்ற பெயரில் யாழ்ப்பாணம் தீவகத்தைப் பிறப்பிடமாகவும், மன் னாரைப் பணியிடமாகவும் கொண்டிருந்ததிரு. க.பேரின்பதாசன் அவர்கள் “கந்தபேரின்பம்” என்ற பெயரில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ள கவிதைத்தொகுதி மீதான ஒர் பார்வையாக இந்தக் கட்டுரை அமைகின்றது.

இக்கவிஞர் கவிதைகளுக்கு எடுத்துக்கொண்ட பாடுபொருள் பல்துறை சார்ந்ததாகவும், பன்முகப்பட்டதாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஏறக் குறைய தொன் நூறு கவிதைகளை உள்ளடக்கியதாக 180 பக்கங்களைக் கொண்டதாக இவருடைய கவிதை நூல் வெளிவந்துள்ளது. இருபத்தி ரண்டு பல்சமயக் கவிதைகளையும், இருபத்தியோரு அறிவுரை சார்ந்த கவிதைகளையும், பத்தொன்பது பொதுவான கவிதைகளையும், பதினொரு யுத்த அனர்த்தம் சார்ந்த கவிதைகளையும், பத்து நகைச் சுவைக் கவிதைகளையும் நான்கு காதல் கவிதைகளையும் கொண்டதாய் இத்தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

காலத்தின் கண்ணாடியாக விளங்கும் இலக்கி யத்தில் சமகாலப் பிரச்சினைகளின், நெருடல்களின் பிரதி பலிப்பு கவிதைகளிலும் இடம்பிடிப்பதைக் காணலாம். தமிழ் பிரதேசங்களில் தீமர் தீமர் என முளைக்கும் புத்தர் சிலைகள் பற்றி “ஆக்கிரமிப்புச் சாதனமாய்” என்ற கவிதையில் கவிஞர் இவ்வாறு கூறுகின்றார்;

“தானே முளைத்த மரம் தானாக வளர்ந்த மரம் ஊருக்குள்ளே உள்ள மரம் உயர்ந்த அரச மரம்”

“அரச மரங்களும் இங்கே ஆக்கிரமிப்புச் சாதனமாய் அறிமிகச் சொனன் புத்தரும் ஆக்கிரமிப்புச் சாதனமாய்”

இவருடைய கவிதைகளிலே பல இடங்களில் சந்தங்கள் அழகாய் அமைந்திருக்கின்றன.

“நாட்டுக்கு சுதந்திரம் நாற்பந்தெட்டில் நமக்கு சுதந்திரம் எந்த மட்டில்?”

“காட்டிக்கொடுக்கும் கருங்காலிக் கூட்டம் நாட்டில் இருக்கையில் நமக்கேறு சுதந்திரம்?”

இந்தப் பூமியில் உள்ள வேறுபாடுகளைப் பட்டியலிட்டு, ஏன் இந்த வேறுபாடுகள்? எனக் கடவுளிடம் கேள்வி கேட்கின்றார்.

சில இடங்களில் தன்னிலை விளக்கக் கவிதைகளையும் தருகின்றார். “மதுவின் பிடியிலே” என்ற கவிதையில் மதுப்பழக்கத்தால் தன் வாழ்வு எப்படிச் சீரமிந்தது என்பதை இவர் காட்டும்போது, இவருடைய “ஓழிவுமறைவு அற்ற” வெளிப்படைத்தன்மையை நாம் தரிக்க முடிகிறது.

கவிதைகளில் பல வகைகளையும் இவர் முயற்சித்துப் பார்த்துள்ளார் என்பதற்கு இவருடைய குறள் வடிவக் கவிதைகள் சான்றாகும்;

“ஆறாப் பகையும் அடங்காழுன் கோபழும் தீரா இரும்பை தரும்.”

“நித்தம் திருநீறு நெற்றியில் அனிந்தால் எந்துயரும் வராது இனி”

பேரின்பதாசனின்

“நந்தவனச் சுகந்தம்”

கவிதைத் தொகுதி மீதான ஓர் யார்வை

நாலின் விலை : 350.00 ரூபா

வெளியீடு : மன்னார் தமிழ்ச் சங்கம்

பக்கங்கள் : 174

மரபுக்கவிதைக்குரிய சந்தங்கள் இவருடைய கவிதைகளில் இடம்பெற்றிருந்தாலும் யாப்பு இலக்கணத் திற்கு அமைவாக இவருடைய கவிதைகள் இல்லை என்பதால் இவற்றை மரபுக் கவிதைகளாகக் கொள்ள முடியாது. இந்த வகையில் பேரின்பதாசனுடைய கவிதைகள் மரபுக்கவிதையாகவும் இல்லாமல், புதுக்கவிதையாகவும் இல்லாமல் தனக்கே உரித்தான சந்தங்களுடன் கூடிய வடிவத்தைக்கொண்டதாக அமைந்துள்ளன. கவிஞருடைய அனுபவம் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து முழுமையாக்கிக் காட்டுவதாக அவருடைய கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

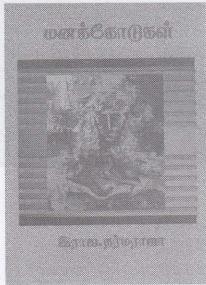
இவர் முழுநேரக் கவிஞராக இல்லாத நிலையில், தனது ஆர்வமேல்டால் கவிதைத் துறையில் கால் பதித்துள்ளார் எனலாம். இந்திலையில் இக்கவிதைத் தொகுப்பை “இலக்கியத்தர நிர்ணயக்களுடன்” ஆய்வு செய்வது பொருத்தமற்றது என்றே கருதுகின்றேன். ஆயினும் சில விடயங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவது இவருடைய எதிர்கால முயற்சிகளுக்கு உதவியாக அமையும் என்றிணைக்கின்றேன்.

சில இடங்களில் வசன சாயல் தென்படுவது கவிதையின் கணதியை குறைப்பதாக உள்ளது. சுருங்கிய சொற்களில் நிறைந்த கருத்துக்களைச் சொல்வது கவிதையின் அழகை அதிகரிக்கச் செய்யும்.

பேரின்பதாசனுடைய கவிதைகள், நேரடித் தன்மை மிக்கவை, அதேவேளை கலாபூர்வமானவை. எவராலும் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய எனிமையானவை. பாரதியார் குறிப்பிடும் “நவகவிதை”க்கு எடுப்பான எடுத்துக்காட்டுக்கள். ஒர் உண்மைக் கவிஞருக்குரிய உணர்வுவெளிப்பாட்டை இவருடைய கவிதைகளில் நாம் கண்டுமகிழலாம். கோபம், ஆதங்கம், மகிழ்ச்சி, இயற்கை வளப்பில் இதயம் பறிகொடுக்கும் நிலை, இயற்கையைப் பேணவேண்டும் என்ற இதய ஆவல், அரசின் அநியாயங்களைச் சாடும் கோபக்கனல், வாழ்க்கைக்குத் தேவையான தத்துவங்கள் என பல்துறை சார்ந்த கவிதைகளை இவர் படைத்திருக்கின்றார்.

இறுக்கமும், செறிவும் நிறைந்த இன்னும் பல கவிதைகளை பேரின்பதாசனிடமிருந்து எதிர்பார்ப்போம்.

இராஜ. தம்ராஜாவின்

“மனக்கோடுகள்”**சிறுகதைத் தொகுதி மீதான ஓர் பார்ஷவை**

நூலின் விலை : 350.00 ரூபா

வெளியீடு : பண்பாட்டு அலுவல்கள்

அமைச்சு

பக்கங்கள் : 119

இலக்கியத்தில் நன்கு திறமைவாய்ந்த மூத்த இலக்கியவாதியான இராஜ.தம்ராஜா அவர்களின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக “மனக்கோடுகள்” வெளிவந்துள்ளது. 1971-1989 வரையான காலத்தில் கதாசிரியரால் எழுதப்பெற்ற 12 கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. கதைகள் எழுதப்பெற்ற காலத் தோடு ஒன்றிய கதைகளாக காணப்படுகின்றன, இருப்பினும் சில கதைகள் இன்றைய வாழ்க்கை முறைக்கும் பொருந்தும் என்பதனால் தொகுப்பு முயற்சி பாராட்டிற்குரியது.

“வாத்தியார் இல்லை” என்ற ஆரம்பக்கதை கொலனிப்பகுதியை சேர்ந்த பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு பாடம் புகட்டாது, “இதுகளுக்கு என்ன கல்வி” என்ற அசட்டையான மனப்பாங்கோடு செயற்படுவதை மிகவும் அருமையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இந்த நிலமை இன்றும் பல கிராமப்புறப் பாடசாலைகளில் காணப்படுகின்றது. “கடவுள் ஊர்வலம் போகிறார்” என்னும் கதை பசி, பட்டினி, வறுமை என பல மக்கள் இடர் மிகுந்த வாழ்வு வாழ்கின்ற காலத்திலே கடவுளுக்கு அவியல், பொங்கல், கடலை அவித்து கொண்டாடும் புனிதர்கள் பற்றியது. ஏழூச்சிறுவன் ஒருவன் பசியால் கோயில் பிரசாத்தை திருடி சாப்பிட்ட போது ஏற்படும் அதர்மங்களை சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது இக்கதை. “நின்று விட்ட முகில்கள்”, திருமணத்தின் பின் கணவன் மனைவியிடையே சீரான பாலியல் உறவு இல்லாத போயின் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசுகின்றது.

70களில் இலங்கை தமிழ்தினைகளுக்களிடையே காணப்பட்ட வேலையில்லாப்பிரச்சினைகளின் ஒரு குறுக்குவெட்டுமுகக்கை பதிவு செய்யும் கதையாக “ஒரு வாலிபன் வேலை தேடுகின்றான்” கதை அமைந்துள்ளதோடு, உத்தியோகம் புருஷலட்சனம் என்பார்கள். உத்தியோகம் இல்லாதவனை மனைவி, மக்கள், பெற்ற தாய் என ஒருத்தரும் மதிக்கமாட்டார்கள்

என்பதை போதித்து வேலைக்காக ஏங்கும் ஒருவன் பற்றிய கதையாக எழுதப்பெற்றுள்ளது.

காதல் என்ற மாயையில் அகப்பட்டு சீரழிந்து போகின்ற பெண்களுக்குநல்ல பாடமாக அமையக்கூடிய கதை “அவர் வருவாரா”. காதலுக்காக பெற்றோரை, உறவுகளை தூக்கியெற்றந்துவிட்டு காதலனை நம்பி வந்தவளை இடைநடுவே கலட்டி விட்டுவிட்டு பணம், நகைகளை சுருட்டிக்கொண்டு ஓடிய ஆசாமி பற்றிய கதை. இக்கதை கதாசிரியரின் ஆரம்ப காலத்தில் எழுதப் பெற்ற கதையாக இருக்கும் என்பதை கதையின் சில இடங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன.

“வறண்ட நெஞ்சங்கள்” ஏழ்மையான குடும்பங்கள் வட்டிக்கு பணம் வாங்கி, அதைக்கொடுக்க முடியாது படும் அவஸ்தைகளை மிகத் தத்துப்பாக வெளிப்படுத்தும் கதை. இன்று மீற்றால் வட்டியால் நம்நாட்டில் இடம்பெறும் தற்கொலைகளை நூபகம் ஊட்டுவதாக அமைந்த கதை.

இத்தொகுப்பின் தலைப்பான “மனக்கோடுகள்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் அமைந்த கதை இரண்டு நண்பர்கள்; காதல், வேலையில்லாப்பிரச்சினையால் அடையும் துன்பங்களை பற்றிய கதை. கதையோட்டம் மிக சுவாரஸ்யமாக காணப்படுகின்றது.

வீட்டில் வேலைக்காரியாக வேலை செய்யும் பெண்களுக்கு மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் மட்டுமல்ல எமது நாட்டிலும் பல கொடுமைகள் இழைக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு சான்றாக அமையும் கதை “இப்படியு மொரு வாழ்க்கை”. எஜமானிஸம் தொழிலாளர் வர்க்கத் தினரை அடிமைப்படுத்தி பாலியல் தொந்தரவு செய்யும் பிரச்சினைகளை இக்கதை பேசி நிற்கின்றது. சாதாரண உரையாடல் மூலம் கதையை நகர்த்தி கதை சொல்லும் விதத்தில் கதாசிரியர் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

“ஜனநாயகத்தின் மடியில்” புரட்சிமிக்க இளைஞர் கொடுமையான சித் திரவதைக் குடப்படுத்தப்படுவது பற்றியும், ஏழூவிவசாயியான அருமைத்துரையின் அப்பாவியான மகன் ஆயியால் தோட்டில் சுடப்பட்டு காரணமில்லாமல் பயங்கரவாதி என சுட்ட அதிகார மையம் முற்படுவதையும் தனது பிள்ளை பயங்கரவாதி இல்லை என விடாப்பிடியாக நின்று போராடும் தந்தை பற்றிய கதையாக அமைந்துள்ளது, “மானுடம் என்பது...”. தீச்சுவாலை கதையும் சிங்கள அதிகாரிகளின் அதிகாரக் கொடுமைகளால் ஏழூத் தமிழர்கள் அடையும் பிரச்சினைகளை பேசுகின்றது. சித்தகவாதீனம் அற்ற நாகம்மா என்ற பெண் பாலியல் கொடுமையால் அடையும் துன்பத்தைப் பற்றிய கதையாக “எரிகிற வீட்டில்” கதை அமைந்துள்ளது.

தொகுத்து பார்க்கின்ற போது கதைகள் அனைத்தும் மானிட மேன்மை கருதி எழுதப் பெற்றவையாகவும் சோகங்கள், உணர்ச்சிகள் கதைகளில் சிறப்பாக வெளிப்படுவதாயும் அமைந்துள்ளன. காலமின்தி வெளிவந்த தொகுப்பாயினும் சில கதைகள் இன்றைய பிரச்சினைகளை பேசி நிற்பதால் வரவேற்பிற்குரியதொகுப்பாகும்.

சீரும் சிறப்பும்

காத்திரமில்லா சாத்திரங்களால்
கனவாகிப் போனது
கன்னியர் வாழ்க்கை.
பூசாரிசொன்னது
பொய்யென்ற - தெரியாமல்
இழுபட்டுத் திரிந்தே
வருடங்கள் போனது.

நாறு பொருத்தமும்
பார்த்து முடிக்கையில்
பெண்ணிற்கு வயது நாற்பதுஇனது.
நகரகொஞ்சம் சிரிக்கவே
சிலிரத்துப் போயினர்.
சீரும் சிறப்பும் பார்த்துத் திரிந்தோர்...

சித்தனோ பித்தனோ
எத்தனோ
எவனோ-ஒருவகன
கட்டி கவக்க நினைக்கையில்
காந்தள் கருகி சருகாய்ப் போனது.

அருத்த நாட் காலை
அதே தெருவில்
பெண் குழந்தையொன்று

பிறப்பெற்றது - இது
மகாலக்ஷ்மி ஜாதகம்
பூசாரி மொழிந்தார்.
குந்துப் பெற்றோர்
மகிழ்வில் குதித்தனர்.

பிள்ளை வளர்ந்து பெரியவள் ஆனாள்.
மீண்டும் ஜாதகம் மீள் பார்க்கவயானது.
தோதெம் தோதெம் -இது
மகாதோதெம்!
மட்டிமடையர் சாத்திரப் பித்தர்
சந்தியில் நின்றனர்.

பொசுப்பு

தேவதை ஒருத்தி தினமும் என்
முற்றுத்தில்
வந்திறங்கிப் போகின்றாள் வானிருந்து!
அவளினது
பும்பாதம் பட்டென் முற்றம் அழகாகும்!
ரீங்காரம் கேட்கும் அவளினிறக்கச்சையிலே!
கிரித்தின் கவரம் ஒளிர்க்கயிலே
நிசையிட்டும் ஒளிவெள்ளம் பாயும்!
கையிலுள்ள கோலசைக்க
பட்டமரம் புக்கும்!
அவளது புன்சிரிப்பால்
என் அச்சம் ஜயம் இறந்துபடும்!
அவள் நிற்கும் சின்னப் பொழுதில் நிம்மதி எனைச்சுமும்.
தீவென்று வந்த
தடமின்றித் திரும்பிடுவாள்.
எதுவுமே பேசாமல் எண்ணம்போல் போயிடுவாள்.
அவள்நிற்கும் நேரத்தில்
அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தாலும்...
அவளோடு பேசுமென்னம்
எனக்குள் எழுந்ததில்லை!
அவளிடத்தில் வரம் கேட்க
மனது நினைத்ததில்லை!
அவளிருக்கும் நேரத்தில் இருக்கும் மனநிலமை
அவள்போன பின்பு இருந்ததில்லை.
“பல வரங்கள் கேட்டு நிமிரலாமே” எனுமென்னம்
அன்னாகைக் கான வருகுதில்லை! இதனைப் புளிந்துதான்
அவரும் எனை, என்வீட்டைத்
தெரிந்தெழுத்துத் தினமும் வருகிறானோ...
மர்மம் துலங்குதில்லை!

நன்பனுக்கு இதைச்சொன்னேன்.
“நாளெனன்றால் அவளையொரு
பொன் முட்டை இரும் வாத்தாய்ப் பிடித்து
அறுத்திருப்பேன்”
என்றான் எனக்குப் பிழைக்கவா பொசுப்பில்லை?

ஏறுகவி

“ஏறுகவி” என்றெனக்குப் பேரு
எவர் வென்றார் தேர்தலிலே கூறு
பேரெதுவோ சொல்லிஞாக
போடுகிறேன் இடைவெளியில்
பாட்டு வரும் அவர் பெயரில் பாரு!

முன்னர் நான் பாட்டெடமுதிப் போட்டு
முடிந்ததெலாம் பெற்றெழுத்தேன் கேட்டு
இன்றவர்கள் தோற்றுதனால்
இனி இவர்க்குப் பாட்டெடமுத
வந்துள்ளேன்
துண்டுதுணி சேர்த்து!

கட்சியெனில் மதமில்லை யென்று
காட்டித்தான் நான் மாறிக்கொண்டு
வெட்கத்தை விட்டெடமுந்து
வேண்டியதைப் பெற்றெழுகக
அப்படியே வந்துவிட்டேன்
இன்று!

பலமேடை ஏறியுள்ளேன் அன்று
பகுடிய படச்சான்றுகளும் உண்டு
விதவிதமாய்ப் பாட்டெடமுத
கைவத்துள்ளேன் “போமற்றில்”
பொருத்தி கைப்பேன்
இவர்க்குமதை நன்று!

அரசியலில் இருப்பவர்கள் ஞானி
அவர்கள் தான் நல்லகலை மானி
விருதுபெறப் போகின்றேன்
விருங்களின்கணப் பாட்டெடமுத
பிரமுகர்கள் அவர்களின்கணப் பேணி!

கவலைகள் தீருமா

முச்சிகரக்க முச்சிகரக்க கல்லுடைத்த படியேயும்;
கால்கள் குளிரில் விழறத்து
வலியெடுக்க வலியெடுக்க
வலைவீசிய படியேயும்;
வெய்பில் ஏர்த்து மேனியெங்கும் ஏர்ந்த போதும்
ஏர்பிடத்து உழுபடியேயும்;
தூக்கத்துக்காய் கண்கள் தவித்த போதும்
தூங்காது காவல் காத்தபடியேயும்;
குடும்ப வண்டியை இழுத்தார்கள் அப்பாக்கள்.

இருமி இருமி அடுப்பின் அருகே
தீக்குளித்த படியேயும்;
கரங்கள் வலிக்க வலிக்க வயலில்
களை எழுத்த படியேயும்...;
சுமைகள் சுமந்தார்கள் அம்மாக்கள்.

ஓய்வென்பதை அறியாதபடி
இயலுங்காலம் வரை அந்த ஜீவன்கள்

முப்பு வந்தும்...
நகர வந்தும்...
நடை தளர்ந்தும்...
இன்னும், குடும்பத்துக்காயத்
“தேய்ந்த” படியே அவர்கள்.

எத்தனை பிள்ளைகள் பிறந்த போதும்
எல்லோர்க்கும் எல்லாம் அளித்திருந்தும்
ஏனோ அவர்களை இறுதிக்காலத்தில் கலங்கவிட்டு
கண்ணீரில் மிதக்க விட்டு....

காலம் மாறுமா...
முதியோறின் கவலைகள் தீருமா...?

சேஜை னோவா மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் அறிக்கை பற்றி பல வாதப் பிரதிவாதங்கள் இடம்பெற்று, உலக நாடுகள் எம்மைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற இக்கால கட்டத்தில் இலங்கையின் ஒரு மூலையில் நடந்த ஒரு சிறு விழா பற்றி உங்களோடு பேசுவது பொருத்தம் என்று நினைக்கிறேன்.

இம்மாதம் நாலாம் திகதி வடமத்திய மாகாண இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு விசேஷமான நாள். நான், தங்கை ஆகிய இரு தமிழ் எழுத்தாளர்கள் உட்பட மொத்தமாக பதின்மூன்று எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வடமத்திய மாகாண கலாசார அலுவல்கள் அமைச்ச பொறுப்பேற்று பதிப்பித்திருந்தது. அன்று காலை பத்து மணிக்கு மாகாணசபையின் கேட்போர் கூடத்தில் முதலமைச்சர் கையால் அது எமக்கு வழங்கப் படவிருந்தது. அங்கு நாம் சென்றபோது, எமக்கு முன்பே கலாசார அமைச்சின் தலைவரும், ஏனைய உத்தி

அவ்வுரையாடல் எம்முள் பல கேள்விகளை எழுப்பியது. மனம் மிகுந்த விசனப்பட்டது. தம்மோடு பல்லாண்டு காலமாக இணைந்து வாழ்கின்ற இரு சமூகங்கள் குறித்த அவர்களது அறியாமை பெரும் அதிர்ச்சியை ஊட்டிற்று. அது குறித்து சிறிது பேசலாம்

ஒரு சந்தியும், சில சிந்தனைகளும்

யோகத்தர்களும், சிங்கள எழுத்தாளர்களும் அங்கு வந்து காத்திருந்தனர்.

நேரம் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. காலைச் சிற்றுண்டி, தேநீர் இவற்றைக் கடந்து பகலுணவும் வந்தது. ஐம் ஆ தொழுகை நேரம் வந்து அதுவும் முடிந்தது. பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு முதலமைச்சர் அவசர அவசரமாக வந்து, தனது அறைக்குள் வைத்தே எமது புத்தகங்களை சம்பிரதாய பூர்வமாக வழங்கி வைத்தார். பத்துப் பதினெண்டு நிமிடங்களில் வேலை முடிந்தது.

அவ்வாறு காத்திருந்த பொழுதுகள் எமக்கு ஏரிச் சலுாட்டினாலும், ஏனைய சிங்கள எழுத்தாளர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகக் காணப்பட்டனர். பலர் தமது புத்தகம் ஒன்றை அப்போதுதான் அச்சில் கண்டிருந்தனர். அவர்களை இதற்கு முன்னர் எங்கும் கண்டதாக ஞாபகம் எமக்கில்லை. அந்த மண்டபத்தில் எம்மைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. அவர்களில் சிலர் தயக்கத்துடன் எம்மருகில் வந்து தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு உரையாடத் தொடங்கினர். அவர்களுடன் பேசிப்பழகுவது இது முதலாவது சந்தர்ப்பம் என்பதால் அது எமக்கும் உற்சாக மளித்தது. பலர் தூரத்தில் இருந்து எமது உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

என்றுபடுகிறது.

பொதுவாக இத்தகைய கூட்டங்களில் எம்மை நோக்கி வீசப்படும் பிரதான குற்றச்சாட்டுதான் “உங்களுக்கு சொந்தமாக என்று ஒரு குரல் இல்லை” என்பது. இங்கு வேறுதிசையில் பேச்சுநகர்ந்தது.

“நீங்கள் பேசுவது முஸ்லிம் பாணவாயா?” என்ற அவர்களது கேள்வி எமக்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தை அளித்தது. சிங்களமும், ஆங்கிலமும் தாய்மொழி யாகக் கொண்ட முஸ்லிம் கள் இலங்கையில் இருக்கிறார்கள் என்ற விடயம் அவர்களைப் பெரிதும் ஆச்சரியப்படுத்தியது. “நீங்கள் அல்லாஹ்வைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?”, “உலகில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் வந்த பின்னரும் உங்களது பெண்கள் மட்டும் ஏன் இவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கிறார்கள்?” என்ற பல அபத்தமான கேள்விகளோடும் அவர்கள் சிலர் தெரிவித்த கருத்துகள் இவை.

1. இப்போதுள்ள அரசியல்வாதிகளில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க பெரிய படிப்பாளி.

2. சம்பந்தனுக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவி என்பது தற்செயலாக நடந்தது போலிருந்தாலும் ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டது. அது நல்லது, ஏனெனில் அவரால் இனிதனிநாடு கேட்க முடியாது அல்லவா?

3. சிரச ஊடகம் பார்ப்பதை அனைவரும் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அது சிங்கள மக்களின் கலாசார மரபுகளைத் தகர்த்தெறிகிறது.

4. பராக்கிரமபாகு மன்னன் காலத்தில் தமிழர்கள் தொழினுட்ப வல்லுனர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் மன்னனுக்குச் சிலை வைப்பதற்குப் பதிலாக தமக்குச் சிலை வைத்துக்கொண்டார்கள். எனவே, புலஸ்தி (அகஸ்தியர்) முனிவருக்குச் சிலை வைத்துக் கொண்டார்கள். ஆகவே, இதுவரை மன்னனின் சிலை எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவர்களாலேயே பசுவக் குளம், பதவியா குளம் என்று பெயர்கள் வந்தன. சிங்கள மொழியில் குளம் என்ற சொல் இல்லை.

5. சோழ மன்னன் எல்லாளன் ஒரு துஷ்டன். அவ்வாறே விஜயனும் ஒரு கள்வன். நிசங்கமல்லன் பராக்கிரமபாகு வின் ராஜ்யத்தில் கிடைத்த சுக போகங்களை நன்கு அனுபவித்தவன். அவன் நாட்டுக்கு எதுவும் செய்ய வில்லை. (அவர்களது இந்தப் பேச்சிலிருந்து இந்தியா வின் கிழக்குத் திசையிலுள்ள கலிங்க தேசத்தையும், தெற்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டையும் சரியாகப் புரியாமல் குழப்பிக் கொண்டிருப்பது எனக்குப் புரிந்தது. எனினும், அது குறித்து என்னால் ஏதும் பேச முடியவில்லை.

6. தமிழர்கள் ஏன் எப்போதும் உரத்த குரவில் பேச கிறார்கள்? “தெமல்” என்ற சொல் அவர்களை ஏன் அதிக கோபப்படுத்துகிறது? பாடப்புத்தகங்களில் அப்படித்தானே உள்ளது...?

7. இந்தியர்கள் பிரதான வீதிகளில் மலம் கழிக்கிறார்கள் என்பது அவர்களை நாம் கீழ்ப்படுத்தி வைக்கக்கூடிய-அவர்களால் மறுக்க முடியாத-ஒரு விடயம். அதை முதலில் தொடக்கி வைத்தவர் மகாத்மா காந்தி. அவர் தான் வெள்ளையனை வெளியேற்றுவதற்காக இந்திய

மக்களை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டினார்.

எமக்கிடையே நடந்த இவ்வரையாடலைப் பற்றிச் சிந்தித்தபோது எனக்கு ஏனோ அப்துல் கலாம் அவர்களுடன் ஹிந்தி மொழி பேசுவரான அருண் திவாரி இணைந்து எழுதிய, ஆங்கில மொழியில் முதலில் வெளிவந்து, பிறகு தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்ட அவரது சுயசரிதையான “அக்னிச் சிறகுகள்” ஞாபகத் திற்கு வந்தது. தன்னைப் பொறுத்தவரை ஆன்மிக மேம்பாட்டிற்கும், தன்னிலை அறிதலுக்கும் அறிவியலும் ஒரு மார்க்கமாகத் தோன்றுகின்றது என்று எழுதிய அவரது சமரச மனப்பான்மையை எண்ணி பெரு வியப்பு ஏற்பட்டது. தனது நூலின் முதல் அத்தியாயத்தை அதர்வன வேதத்திலுள்ள ஒரு பாடலுடனேயே அவர் ஆரம்பிக்கிறார்.

இந்தப்புமி அவனுடையது

எல்லையற்ற விசால வானங்களும்

அவனுடையவை.

கடல்கள் எல்லாம் அவனிடமே ஓய்வு

கொள்கின்றன.

என்றாலும் அவன்

சின்ன நீர்க்குட்டையில்

படுத்திருக்கிறான்.

இதுவே அந்தப் பாடல். ஒரு மனிதன் பிற சமயங்களைப்பற்றி அறிந்திருப்பதும், பிற மொழிகளைத் தெரிந்திருப்பதும் பெரும்பான்மை இனம் ஒன்றுக்கு சாத்தியமில்லையோ என்றும் பட்டது. இராமேஸ்வரம் ஆரம்பப் பள்ளியில் தாம் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவ்வூர் இந்துக் கோயிலின் குருக்களான லட்சுமண சாஸ்திரிகளைப் பற்றி அவர் அந்நூலில் பல இடங்களில் நினைவு கூர்கிறார். பாடசாலையில் அவரது மகனான ராமநாத சாஸ்திரிக்குப் பக்கத்தில் ஒருநாள் தான் அமர்ந்திருந்தபோது, புதிதாக வந்த ஆசிரியர் ஒருவர் தன்னைக் கடைசி வரிசைக்குச் செல்லுமாறு உத்தரவிட்டதாகவும், தாம் கண்ணீர் விட்டு அழுததாகவும், பிறகு இருவரும் தத்தமது பெற்றோரிடம் அச்சம்பவத்தைப் பற்றி முறையிட்டதாகவும், உடனே குருக்கள் அவ்வாசிரியரை அழைத்து பின்சு மனங்களில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வையும், சமய துவேஷத்தையும் புகுத்தக்கூடாது என்று எச்சரித்த தாகவும், உடனே அவ்வாசிரியர் தன்னை மாற்றிக் கொண்டதாகவும் எழுதுகிறார். தாம் சிறுவயதில் மூல்லிம்களை சொந்தக்காரர்கள் என்று நினைத்திருந்த தாகவும், அவர்களை “மரக்கல மாமா” என்றே கூப்பிட்டதாகவும் ஒரு பெண் எழுத்தாளர் குறிப்பிட்டபோது இவ்வாசி கள் எனது ஞாபகங்களில் கூழன்றன. இப்போது மட்டும் அவ்வார்த்தை ஏன் மூல்லிம்களைப் புண்படுத்துகின்றது என்றும் அவர் கேள்வியேழுப்பினார். காலம் மாறி விட்டது, மனித மனங்கள் முன்னைப்போல தூய்மையாக இல்லை என்ற பதில் மட்டும் போதாதென்று எனக்குப் பட்டது.

அப்துல் கலாம் தமது ஆரம்பப் பாடசாலை விஞ்ஞான ஆசிரியராகிய சிவசப்பிரமணியரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது புரட்சிகரமான சிந்தனை கொண்டவர்

என்றும், அனைத்து மக்களும் இணக்கமாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக சமூகத் தடைகளைத் தகர்ப் பதில் ஈடுபட்டார் என்றும் எழுதுகிறார். “பெரிய நகரங்களில் உள்ள மெத்தப் படித்தவர்களுக்குச் சமமாக நீடியரவேண்டும்கலாம்...” என்று பிரியமுடன் அவர் சொல்வாராம். ஒருநாள் அவ்வாசிரியர் தன்னைச் சாப்பிட வீட்டுக்கு அழைத்ததாகவும், அவரது மனைவி தனக்கு சாப்பாடு பரிமாற மறுத்தபோது அவர் எதுவும் பேசாமல் தன் கையாலேயே உணவு பரிமாறியதாகவும் கலாம் எழுதுகிறார். அடுத்த வாரம் அவர் தன்னை மீண்டும் வீட்டுக்கு அழைத்தபோது தான் தயங்கவே, “இதற்கெல்லாம் மனம் தளரக்கூடாது. இந்த அமைப்பு முறையை மாற்றவேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்ட பிறகு இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளையெல்லாம் எதிர் கொண்டாக வேண்டும்” என்று சொன்னாராம். அன்றைய தினம் அவரது மனைவியே தனது கைப்பட உணவு பரிமாறியதாகவும் கலாம் கூறுகிறார்.

ராமநாதபுரம் ஸ்வார்ட்ஸ் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தன்னைப் புடம்போட்டு, “வாழ்க்கையில் வெற்றி அடைய வேண்டுமென்றால் ஆசை, நம்பிக்கை, எதிர் பார்ப்பு என்ற மூன்று வலுவான சக்திகளைப் புரிந்து கொண்டு அதில் கைதேர்ந்துவிடவேண்டும்” என்று அடிக்கடி உபதேசம் செய்த ஆசிரியர் அய்யாதுரை சாலமண், தீபாவளியன்று மாணவர்களுக்கு தேய்த்துக்குளிப்பதற்காக எண் ணைய் வழங்கிய வார்டன் செக்குரிரா, சென்னை தொழினுட்பக் கல்லூரி யில் கற்பித்த யூதராசிய பேராசிரியர் ஸ்பாண்டர், “கொடுப் பதில் இருக்கும் சந்தோசத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு” மக்களைப் பக்குவப்படுத்திய காஞ்சி பரமாசார்ய கவாமிகளின் உண்மையான பக்தர்களாகத் திகழ்ந்த அக்கல்லூரி ஆசிரியர்கள்... இவர்களின் சிறப்புகளைப் பற்றியெல்லாம் அதில் எழுதிச் செல்கின்றார். அத்தகைய சிந்தனைகொண்ட உயர்ந்த மனிதர்கள் தமது கடமைகளுக்கு நிகராக மனிதப் பண்புகளையும் வளர்த்ததால்தான் அவரது சமத்துவ மனோபாவம் வலுப்பெற்றதோ என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஏனெனில், அவர் ஒரிடத்தில் பின்வருமாறு பிரார்த்தனை புரிகிறார். “இறைவா! மதங்கள் மக்களைப் பிளவு படுத்தாமல் மக்களை இணைக்க சமயத் தலைவர்

களுக்கு அருள் செய்வாயாக..!”

டோராடூனில் விமானப்படை நேர்முகத் தேர்வில் தோல்வியடைந்தபிறகு மிகுந்த கவலையுடன் ரிவிகேசம் சென்றதாகவும், அங்கு கங்கையில் நீராடிவிட்டு சிவானந்த ஆசிரமம் போய் சுவாமி சிவானந்தரைச் சந்தித்ததாகவும், அவரது அழைகைக் கண்டு தான் சிலையாகி நின்றதாகவும் கலாம் எழுதுகிறார். சுவாமிகள் தனது மனவேதனையை தானாகவே ஊகித்துக் கொண்டு கேட்டபோது தனது நேர்முகத்தேர்வு தோல்வி பற்றிக் கூறவும், அவர் புன்னகைத்துவிட்டு இப்படிக் கூறினாராம்.

“மாணவன் தயாராகவிட்டால் ஆசான் வந்து விடுவார். உனது தலைவிதியை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்க்கையின் போக்கிலேயே நடைபோடு. விமானப்படை விமானியாகவேண்டும் என்று உனக்கு விதிக்கப்பட வில்லை. உனக்கு என்ன விதிக்கப்பட்டு இருக்கிறதோ அது இப்போது வெளிப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அது ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்தத் தோல்வியை மறந்து விடு. உனக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள இடத்திற்குப் போக இது வழிகாட்டும். உன்னுடைய இருப்புக்கான நிலைமான நோக்கம் என்ன என்ற தேடலில் இறங்கு. உன்னுடைய சுயத்தோடு நீ ஒன்றிவிடு என்மகனே... கடவுளின் விருப்பத்திற்கு உன்னை ஒப்படைத்து விடு..”

அப்புறம் தான் டில்லி திரும்பி பாதுகாப்புப் படை நேர்முகத் தெரிவுபற்றி விசாரித்தபோது பணியில் சேர்வதற்கான உத்தரவுக் கடிதம் கொடுத்தார்களாம். அந்தக்கடிதம்தான் ஒருவிமானியாகவேண்டும் என்ற தனது கனவையும், கலெக்டராக வேண்டும் என்ற தம் தந்தையின் கனவையும் மாற்றி ஒரு ராக்கெட் என்ஜினியராகத் தம்மை மாற்றியது என்றும் தொடர்ந்து எழுதுகிறார்.

மக்கு மதிய உணவு வழங்கப்பட்டபோது, நாம் அது என்ன என்று பார்க்குமுன்னே சிங்கள எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் எம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு “இதைச் சாப்பிட முடியுமா? ஹலாலான உணவா..?” என்று கேட்டுத் துளைக்க, எமக்குத் தர்ம சங்கடமாகி விட்டது. ஏனெனில், அதில் அசைவ உணவு அடங்கியிருந்தது. அவர்களைச் சமாளிப்பதற்காகவே ஒருவாறு தலையைசைத்து சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டு, பார்சலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைக் காலி பண்ணினோம்.

செத்தவனும் செய்வோனும்

செத்தவன் ஒருவனை நினைவு கூர்ந்து; வீட்டில் சிறப்பு நடக்கும் போசன விருந்தில்; மிகு சத்தினில் ஊறிய பல்வகை உணவை; ஒரு சத்தமுயின்றி விழுங்கிய பின்பு; “ச்சா...! இத்தனை சுவைபோல் எங்குமுள்ளோ”; என்றே இயல்பொடு கூறும் வாய்களுக்கப்பால்; என்றோ நித்திரையாகி நீராகிப்போனோன்; வாழ்வில் நிம்மதி கொண்டதை உண்டதுமுன்னோ?

நடகர்கள்

கொத்திப் பிளந்த விறகைச் சமந்து; தெருவில்

கொதிக்கும் வெயிலில் “கச்சிளின்” மிதிந்து; தொழிலாய்

நித்தம் பிழைக்கும் ஒரு வியர்களைக்கூட்டப்; கதையை

நேரிடை அறிந்தோர் யாருளர் இங்கே; அரங்கில்

சத்தம் போரும் அரசியலாளன்; அவர் தம்

சஞ்சலம் அறியாப் “பிச்சை” வேண்டி; முன்னே

உத்தமன் போலொரு உருவமணிந்து; சிரிப்பாய்

உதிர்க்கின்ற செயலொரு நடிப்புத்தானே!

ஆவிலக்ஸ் பரந்தாமன்

தெய்வானை ஆச்சியின் சாவின் பின்னரான எட்டாம் நாள் படையலை அட்வான்ஸாக ஐந்தாம் நாளுக்கு செய்கின்ற நிகழ்வு அமோகமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வீடு களைகட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

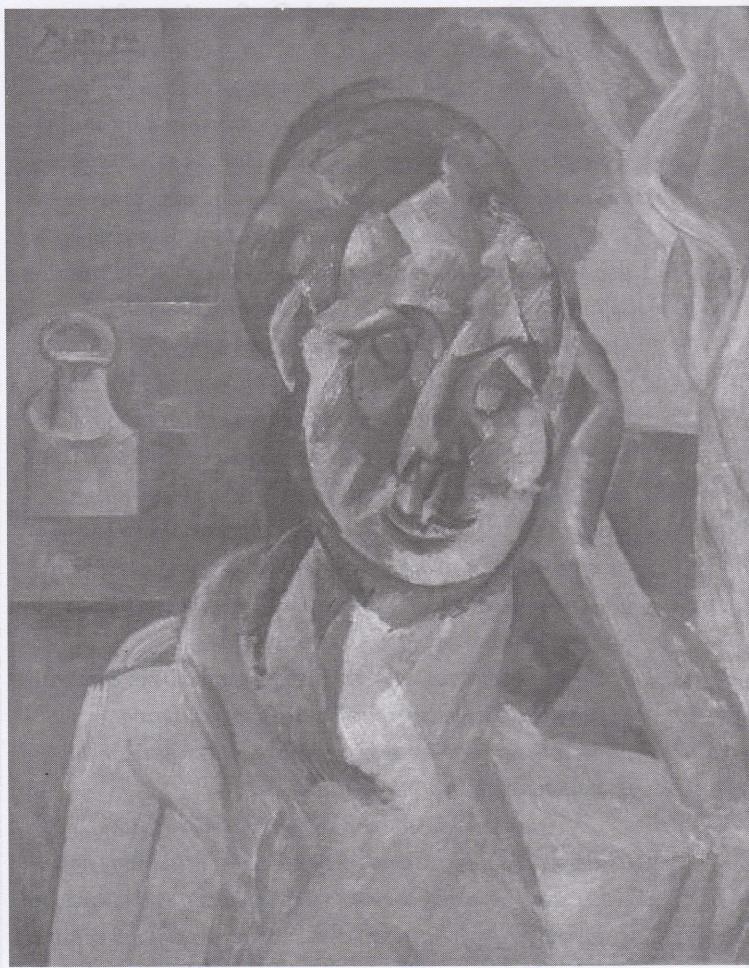
செத்தவீட்டிலை எப்ப “செலவு” வைக்கினம் என்று ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டால் அது இந்த நாளைக் குறிப்பதாகத்தான் பதில் கிடைக்கும்.

செலவு என்று பொருத்தமாகத் தான் இந்த நாளை அழைக்கத் தொடர்ச்சியிருக்கிறார்கள். பெரிய கவலையைத் தராத, அதுவும் ஓரளவு வயதான கொஞ்சம் சுமாரான வசதியிலிருந்த ஒருவரின் சாவு என்றால் பின்னர் பேசவே தேவையில்லை.

நாற்பதினாயிரம் ஜம்பதினாயிரம் பெறுமதி யான ஆட்டுக்கடா என்ன, அதில் இரத்தவறுவல் என்ன, ஆட்டு ஈரலில் தீயல் கறி என்ன, ஐயாயிரத் திற்குக் குறையாத மீன்வகையறாக்கள் என்ன, முப்பது நாற்பது கிலோவுக்குக் குறையாத கோழி இறைச்சி என்ன... அவற்றுள் அவரவர் விரும்பியபடி தெரிவு செய்யலாம். அல்லது எல்லாவற்றிலுமே ஒரு கை பார்க்கலாம். பெரிய பெரிய விருந்து வைபவங்கள் எல்லாம் தோற்றுப் போய்விடும்... போங்கள்.

இதற்குப்பின் “சரி எட்டு” என்று எட்டாம் நாளும் இதேபோலக் கொண்டாட்டம் இருக்கிறது. போதாக்குறைக்கு இப்போது வெளிநாட்டுக் காச தாராளமாகக் கையில் புரளத் தொடங்கியிபின் அந்தி யேஷ்டிக்கு அடுத்தநாளும் செத்தவருக்கு “மச்சப் படையல்” என்ற பெயரில் இரத்த உறவில் உள்ளவர் களுக்கு ஒரு “பார்ட்டி” நடைபெறும். “செத்தவன் வாயிலை மண்ணும் உள்ளவன் வாயிலை சோறும்” என்று நம் முன்னோர் சம்மாவா சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இன்றைய “செலவு” நாளில் நடக்கின்ற செலவுகளைப்பார்க்கும் போது பாண்ட் வாத்தியம்,

விலை உயர்ந்த பிரேதப் பெட்டி, வாகன ஊர்தி என்றெல்லாம் செத்த வீட்டில் செலவழித்ததை விட, கூடுதலான செலவு அதற்குப் பிறகுவருகின்ற நாட்களில்தான் போலக் கிடக்கு என்று தெய்வானை ஆச்சியின் பேரன் முரளி ஆச்சரியப்பட்டான்.

தெய்வானை ஆச்சி நிச்சயம் சுதமடிப்பா
வன்றகான் ஏல்லாரும் நினைக்கிருங்கார்கள். அனால்

மனிசி தொண்ணூற்றாறு வயதிலேயே போயிட்டுது. அடிக்கடி படுக்கையிலிருந்தாலும் படுக்கைப்புண் வருமாவுக்கு மோசமான நிலைக்கு வராமலே தலையைத் தொங்கப்போட்டதால் பெற்ற பிள்ளைகள்தான் என்றாலும் அருவருத்துக்கொண்டு பராமரிக்கின்ற நிலைமை ஏற்படவில்லை என்பது மனதுக்கு ஆறுதலான விஷயம்.

தெய்வானை ஆச்சியின் பெண்பிள்ளைகள் இருவரும், பேரப்பிள்ளைகள் பூட்டப்பிள்ளைகள் என்ற ஒரு பட்டாளமும் இந்த எட்டுச்செலவு விருந்து வைபவத்தில் தம்மை முற்று முழுதாக அர்ப்பணித்து ஓடியாடித் திரிந்தார்கள்.

முரளியின் அம்மம்மாவின் செத்தவீடு என்ற படியால் சக உத்தியோகத்தர்கள் சிலர் துக்கம் விசாரிக்க இன்று வந்திருக்கிறார்கள். முரளி அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இடையிடையே சுற்றுச் சூழலில் நடப்பவற்றையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கந்தையா மாமாவின் நெறியாள்கையில் எட்டுப்படையல் முறைப்படி நடந்து கொண்டிருந்தது. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கந்தையா மாமா தள்ளை ஒரு புரோகிதர் என்று நினைத்து பாவனைகள் செய்து செயற்படுவார். இன்றும் அப்படியே அதை எடு இதை வை என்று ஆணை பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

படையல்ப்பந்தியில் “முழிச்சுக்” கொண்டு நிற்கும் கிளாசில் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த சாராயம் அவர் கண்களில் படும்போதெல்லாம் அவர் புத்துணர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

பஞ்சலிங்கமாமா வேறு சிலருடன் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தார். தமிழக சட்டப் பேரவையில் இலக்கைத்தமிழர் பிரச்சினையில் சர்வதேச விசாரணை வேண்டி கோரிக்கை ஏகமனதாக நிறை வேற்றப்பட்டது முதல் அதைக் கருணாநிதி வரவேற்றது வரை தனது அரசியல் ஞானத்தைச் சுற்றவர உட்கார்ந் திருப்பவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும் என்ற தோரணையில் அவரது பேசுக் அமைந்திருந்தது.

தெய்வானை ஆச்சி செத்து காரியங்கள் எல்லாம் முடிந்த அடுத்தநாள் முரளி கேட்டான் “மாமா பலகாரங்கள் கனக்க வந்து கிடக்கு கொஞ்சம் இடியப்பம் சாப்பிடுங்கோவன்....”

பஞ்சலிங்கமாமா ஏதோ பாம்பின் மேல் மிதித்து விட்டது போல் திடுக்கிட்டு பின்பு மறுத்து விட்டார். “குறை நினைக்காதை அப்பன். கும்ப வைப்பு சந்தசஷ்டி முதற்கொண்டு சகல விரதங்களும் பிடிக்கிற நான். தெய்வானை அக்கா என்றை உரித்துக்காறிதான் நான் துடக்க காக்க வேண்டிய ஆள்தான். எண்டாலும் நான் துடக்க வீடுகளிலை சாப்பிடு ரேல்லை.”

“அப்ப தேத்தண்ணியாவது குடியுங்கோவன்...”

“இல்லைத் தம்பி... என்னை வற்புறுத்தாதை யுங்கோ... மாயியினரை ஆசாரமும் உங்களுக்குத் தெரியும் தானே. அறிஞ்சால் அவாவும் ஏசவா...” முன்றாம் நாள் மாமா வந்த போது முரளி கேட்டான்

“மாமா சோடாகுடியுங்கோவன் அண்டைக்கு செத்தவீட்டன்று வாங்கினதிலை பெப்சி, செவன் அப் எண்டு கொஞ்சம் மிஞ்சிக்கிடக்கு”

இதைக் கேட்டதும் பஞ்சலிங்கமாமா சிரித்தார்.

“என்ன முரளி... போத்தலுக்குள்ளையிருந்து குடிச்சால் அது துடக்கில்லையே...”

செத்த வீட்டிலை எதைக் குடிச்சாலும் அது துடக்குத்தானே”

முரளியும் விடுகிறதாக இல்லை சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்

“என்ன மாமா... இப்ப உங்கை எல்லாச் செத்த வீடுகளிலையும் சோடாக் குடுக்கத் தொடங்கி யிட்டினம். அனேகமாக எல்லாரும் இப்ப குடிக்கினம் போலத்தான் கிடக்கு நீங்கள் தான் இப்பவும் கடும் பிடியாக ஆசாரம் பார்க்கிறியள். இறுக மூடி வருகிற சோடாப் போத்தலுக்குள்ளை துடக்குப் போயிருக்குமே. இல்லைத்தானே”

“அப்பன்... ஆரும் எதையும் செய்யட்டும் நான் அப்பிடியில்லை. துடக்கு விஷயத்திலை நான் கவன மாகத்தான் இருக்கிறன்”

அத்தோடு அது சம்பந்தமான கதைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டு விட்டது.

முரளி இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடக்கிற புதினங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

முரளியின் தாயும் சிறியதாயும் அதாவது தெய்வானை ஆச்சியின் மூத்த மகளும் இரண்டாவது மகளும் தங்களுடைய உறவுக்காரர்கள் எல்லோரையும் குறை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலருடன் முரண்படுகிறார்கள்.

“உங்கடை வீட்டுச் செத்த வீடுகளுக்கு நாங்கள் வந்து எட்டு நாளும் அங்கேயே படுத்துக்கிடந்து துடக்குக் காத்தனாங்கள். நீங்கள் என்னெண்டா அம்மாவின்ரை பிரேதம் போன கையோடையே நீங்களும் போய்விட்டியள்”

அல்லது

“உங்கடை வீட்டை சாப்பிட்டு அந்தியேஷ்டி முடியும் வரை கோயில் குளம் கல்யாண வீடு எண்டு போகாமல் துடக்குக் காத்தனாங்கள். இப்ப எங்கட வீட்டிலை தண்ணி வென்னி கூடக் குடிக்காமல் துடக்குப்பார்க்கிறியள்”

முரளிக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வரும்

“இப்ப நாட்டிலை முக்கியமான பிரச்சினை இது போலத்தான் கிடக்கு”

தொடர்ந்தும் இவற்றைச் சுகித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. போய் இரண்டு பேரையும் ஏசினான்.

“உங்களுக்கென்ன விசராக்கிப் போட்டுதே... வாற ஆக்களோடை சண்டை பிடிக்காமல் பேசாமல் இருங்கோ”

செத்த வீட்டிலன்று உள்ளே இருந்த பலருக்குச் சோடாக் கொடுத்தார்கள். இது முரளிக்குச் சரியாகத்தான் பட்டது. தூர இடங்களிலிருந்து

வந்தவர்களும் பிரேதம் வெளியில் வரும்வரை நெடு நேரமாகக் காத்திருப்பவர்களும் களைத்திருப்பார்கள். இடையில் ஒரு தாச சாந்தி தேவைப்படும். ஆகவே எல்லோருக்குமாகக் கொடுப்பதும் நியாயம்தான். ஆனால் சில இளமரணங்களின் போதும் விபத்து, தற்கொலை போன்ற மரணங்களின் போதும் விருந்து வைப்பது போல் ஒரு முறைக்காக பெப்சி, கொக்க கோலா என்று கொடுப்பது இவனுக்கு ஒரு மாதிரி யாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் தெய்வானை ஆச்சியின் சாவு அப்படியில்லைத்தானே.

சோடா கொடுத்தபோது சிலர் குடித்தார்கள். சிலர் மறுத்தார்கள் சிலர் வீட்டு வளவுக்கு வெளியே குடித்தார்கள். சிலர் மயானத்திற்கு வெளியே குடித்தார்கள். சிலர் “நாங்கள் தலை தோயாமல் பச்சைத் தண்ணியும் குடிக்க மாட்டம்” என்றார்கள்.

எல்லாம் ஆளுக்கு ஆள் வித்தியாசம். முரளி யோசித்தான்.

“தூட்கு எப்படிக் கடைப்பிடிப்பது என்று இந்து கலாசார அமைச்சினால் ஒரு சேர்க்குலர் அடிச்சு வெளியிட்டால் உதவியாக இருக்கும்”

தெய்வானை ஆச்சிக்குரிய ஐந்தாம் நாள் படையலின் போது கந்தையா மாமாவின் உத்தரவின் படி சாராயமும் வைக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு விட்ட முரளி,

“டடி.. எனக்கு ஒரு டவுட்டு” என்ற மாதிரி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.”

அம்மம்மா ஒருநாளும் சாராயம் குடிக்கி ரேல்லை. அவாவுக்கு ஏன் சாராயம் படைக்க வேணும்?”

அசலுக்கே ஆபத்து வரப்போகுது என்று பயந்த கந்தையா மாமா சொன்னார்.

“அது தமிப்பி ஒரு ஆள் செத்திட்டால் இப்படியான காரியங்களுக்கு அந்த ஆளின்றை ஆவிமட்டும் வாறேல்லை. ஏற்கனவே செத்துப்போன எங்கடை உறவுக்கார ஆவியங்கும் சேர்ந்து வருவினம் அவையங்குக் காகவும் தான் இதுகளைப் படைக்கிறது.”

முரளி வாய்க்குள் முன்னுழுத்தான் “அப்ப அங்கையும் எங்கடை உறவுகள் குடி கோத்திரமாக சொந்தங்களைப் பேணிக்கொண்டுதான் இருக்கின்ம்”.

படையற்காரியங்கள் நிறைவேறி விட்டன.

இனிச் சாப்பாடுதான்.

தெய்வானை ஆச்சி படுத்தபடுக்கையாகி இனி நாட்கள் எண்ணப்படுகின்றன என்ற நிலைமையை அறிந்ததும் மூத்தமகன் ஜேர்மனியிலிருந்து மூன்று கிழமைகள் லீவில் வந்து நின்றான். தாய்க்குரிய பணி விடைகள் சிலவற்றை ஒழுங்காக நாளாந்தம் செய்தான். கிழவிக்குரிய நாள் வந்து சேரவில்லை. லீவு முடிந்து புறப்பட வேண்டியேற்பட்டுவிட்டதால் அவன் போய்விட்டான். மகன் போய் மூன்றாம் நாள் கிழவி தலையைச்சரித்து விட்டது.

அவன் வந்தபோது வழக்கம் போலவே மூன்று உயர்தர விஸ்கிப் போத்தல்கள் கொண்டு வந்தான்.

இம்முறை தாயோடு நேரத்தைச் செலவழித்தபடியால் நன்பர்களுக்கோ வேறு யாரும் வேண்டியவர்களுக்கோ கொடுத்து மகிழி நினைப்பு வரவில்லை.

முரளி குடிப்பதில்லை. இந்தச் சாப்பாடு தொடங்க முன்னர் குடிக்கக் கூடியவர்களாகத் தெரிந்தெடுத்து ஏதோ அலுவலாகக் கூட்டிச் செல்வது போல் கூட்டிச் சென்று கவாமி அறைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் அறைக்குள் வைத்து இந்த விஸ்கியை “ஊத்தி” கொடுத்து சுந்தோஷப்படுத்த முரளி எண்ணியிருந்தான்.

அதன் படியே குடும்பத்தில் ஓராவு வயதான வர்களாகப் பார்த்து அவர்களின் காதுக்கள் குசுகுசுத்து கூட்டிச் சென்று கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். இதுவரை பதினொருபேர் வரை போய் வந்து விட்டார்கள்.

முரளி ஒவ்வொருவராக அழைத்துச் செல்வதை பஞ்சலிங்கமாமா பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். முதலில் அவருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. பின்னர் நன்றாகவே புரிந்து விட்டது.

இன்னும் மூன்று நான்கு பேர்தான் பாக்கி. முரளி பஞ்சலிங்க மாமாவிடம் வந்தான். குனிந்து காதுக்குள் இரகசியம் சொன்னான்.

“மாமா... எங்கடை பெரிய மாமா இந்த முறை கொண்டுவந்த மூன்று ஜோனி வோக்கர் பிள்ளைபேல் விஸ்கி கிடக்கு. வந்து ஒரு கிளாஸ் அடிச்சிட்டுப் போங்க”

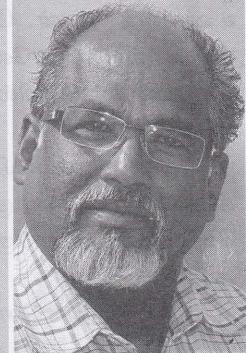
பஞ்சலிங்கமாமா எழுந்து முரளியுடன் உள்ளே போனார். சிறிது நேரத்தின் பின் வாயைப் பொச்சடித்துக் கொண்டுவந்து உட்கார்ந்தார்.

அஞ்சலிகள்

ஸமுத்து சிறந்த ஸிறுகடையாசிரியர்களில் ஒருவரான பா.ஆப்டின் அவர்களின் தீஸ் இழப்பினால் துயருற்றிருக்கும் அவரது குடும்பத்தாருக்கும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும் ஜீவநுதியின் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அஞ்சலிகள்

புலம் பெயர்ந்து கண்டா நாட்டில் வசித்துவந்த ஸமுத்து கவிஞர் திருமாவளவன் அவர்களின் தீஸ் இழப்பினால் துயருற்றிருக்கும் அவரது குடும்பத்தாருக்கும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும் ஜீவநுதியின் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கின்றோம்.

நுழைங்குதூ - 9

அந்தத் தனியார் கல்வி நிறுவனத்தில் பயின்று கொண்டிருந்த போது தான், மோகன் அந்த அதிசயிக்கத்தக்க வார்த்தைகளை முதலில் செவிமடுத்தான்.

நடராசா தான் இவனைத் தனியே சந்தித்து, தன் இக்கட்டுகள், இயலாமை பற்றி யெல்லாம் புட்டுப்புட்டு வைத்தான்.

“மச்சான், சொன்னால் வெட்கக்கேடு என்ற அப்பன் ஒரு புறோக்ரர். இப்ப எனக்கும் இருபுது வயசாக்கு. இவ்வளவு காலத்தில் ஸ்கூல் ஸ்ருடன்றஸோட ரூர் போகுவும் கிடைக்கல்ல. பெரிய கோயில் தலங்களுக்கும் கூட்டிக் கொண்டு போனது கிடையாது. சினிமா என்றாலும், அவர் எல்ல பண்ணிற படங்களைத்தான் குடும்பத்தோடை போய்ப் பார்க்கலாம். நாங்கள் விரும்பிற்கை நண்பர்களோடு கூடப் போய் பார்க்கேலாது... விசர் வாழ்க்கை மச்சான்”

அவன், இடையே ஒரு பெருமுச்ச விட்டு விட்டுத்தொடர்ந்தான்.

“ஸ்கூலும் வீடும் தான் விளையாடக் கூட மனிசன் விடாது. தான் மட்டும் இந்த வயதிலும் கிரிக்கட், ரெண்னிஸ் என்று தன்ற பிறந்ஸோடை போய் விளையாடும். ஏன், கிளப்புக்குக் கூட போய் வரும். சரியான ஸெல்பிஷ்...”

“அப்ப ரியூசனுக்கு மட்டும் எப்பிடி அனுமதி கிடைச்சது?” - நான் கேட்டேன்.

“அதையேன் கேட்கிறாய்? நானும் லோத்தான் செய்ய வேணுமாம். எனக்கு அதிலை இஷ்டமில்லை. ஸயன்ஸ் தான் படிக்க வேணும் எண்டன்... கேட்டால் தானே? அப்பிடியெண்டால் வீட்டோட இரு. ரெண்டு மாடுவேண்டித்தாறன் எண்டால் என்ன செய்ய? இவர்... இந்த டிரெக்ட்ரோடை சிநேகிதம் எண்டதாலை ஏ.எல். படிக்க விட்டிருக்கிறார். கரிக்கோச்சு காலத்தில் ஆள். இப்ப மஸல் என்ஜின் வந்தாப் போலைதானும் அதிவை எங்கையேன் கூட்டிப்போச்சுதே... மச்சான், உன்னைத் தான் கேட்கிறன்... வாற சனி வகுப்பில்லத் தானே... நாங்கள் ஒருக்கால் கொடிகாமம் நெயில்வே ஸ்ரேசனுக்குப் போய் வருவமே...?”

“அட, பாவி மனிசா... இத்தனை கட்டுப்பாடா உனக்கு? நான் தெரியாமல் தான் கேட்கிறன்... உனக்கு அக்கா, தங்கை எண்டு ஆருமில்லையா?”

அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கண்கள் பனித்தன. துடைத்துக்

கணை.மகேஸ்வரன்

கொண்டான் தன்மீது களிவிரக்கம் போலும்.

“அது தான் பார்த்தன், ஆம் பினை உனக்கே இப்படியென்றால்? நல்லவேனை, கடவுள் காத்தது”

“அப்பிடிச் சொல்லாதையும். ஆரும் ஒரு சகோதரம் இருந்தால் பேச்சுத் துணையாகவாவது இருந்திருக்குமெல்லே...”

அவனைப் பார்க்க பரிதாபமாய் இருந்தது. எனக்கே கண்ணீர் வருமாப்போல் ஒரு பீலிங்.

“அப்ப நீ ஒரு கிணற்றுத் தவளை எண்டு சொல்லன்...”

“ஓம் மச்சான்! கேட்கிறதுக்கே வெட்கம் என்றாலும் அதுதான் உண்மை.”

“ஆள் கொம்மாவோடை எப்பிடி?”

“அவவுக்கும் தொழில் அதுதானே... லவ் மேரேஜ்.... நீதி மன்றத்தை நான் பார்த்ததில்ல. ஆனால் வீட்டிலேயே இடையிடை வாதப் பிரதிவாதங்கள்... வழக்காடல் நடக்கும்...”

“சரி, கவலையை விடு. நான் உன்னை ரெயிலிலையே ஏற்றி விடிறன்... ரியூசன் இல்லையென்டு கொப்பர் அறிஞரால்...”

“தெரிய வராது மச்சான்!”

சனி காலையே அவன் ஆஜரானான்.

“பஸ்ஸில் போனால் ரெயிலேறி சாவகச் சேரியிலை இறங்கி திரும்பி வரலாம். நீ என்ன சொல்லிறாய்க்”

“வேண்டாம் மச்சான் சைக்கிளிலேயே போவம்!”

கதைத்துக் கோண்டே பயணித்ததில் களையே தெரியவில்லை.

இயற்கை வேறு, மப்பும் மந்தாரமுமாய் ஒத்துழைத்தது.

ஸ்ரேசனை அடைந்ததும் கேட்டேன்.

“பிளாட் போா? ரிக்கற்றா?”

“பிளாட் போமிலையே நிற்பம்!”

தூரக் கூவிக்கொண்டே ரயில்வந்த போது, நான் தண்டவாளத்தண்டை நெருங்கினேன்.

அவன்கையைப் பிடித்திமுத்தான்.

“இதிலையே நிற்பம் நெருங்க வேண்டாம்”

கண்கள் விரிய பார்த்து நின்ற கோலம் என்னவோ போலிறந்தது.

ஒரு சின்னப்பிள்ளையின் குதூகலம் அவனை ஆட்கொண்டது.

எனக்கு சிரிப்பதா, அழுவதா என்று ஒன்றும் புரியவில்லை.

“கெதியாய்ப்போனால் நல்லியடியில் மெட்னிலோ பார்க்கலாம்!”

அதற்கும் அவன் பதில் “வேண்டாம்” என்பது தான்.

அவள் தன் பிறந்த வீட்டில்
அப்பாவினுடைய கறைகள் தின்று
புரையோடிப் போகாத புனிதம் மிக்க
காலடி நிழலின் கீழ், ஓர் ஒளிக் கிரீடம்
தரித்த வானத்துத் தேவதை போல்
என்றோ ஒரு யகுத்திற்கு முன்னால்
வாழ்ந்து சிறந்து சந்தோஷக் களை
கட்டி நின்றதெல்லாம் நம்பவே
முடியாத வெறும் பகற் களை
போலாகி விட்டிருந்தது..
சத்தியத்தையே உயிர் மூச்சாக நம்பு
கின்ற, வேத சாரமான வாழ்க்கையின்
நெறிமுறைகளுக்கெல்லாம் ஓர்
ஆதர்ஸ் நாயகன் போல் வாழ்ந்து
காட்டிய, அப்பாவை நினைக்கும்
போதெல்லாம் அவள் உடல் சிலிர்த்து
மெய் மறந்து போகிற தருணமே
இப்போது பற்றியெரிகிற பாவ
வாழ்க்கையிலிருந்து அவளைக்
காப்பாற்றும் ஒரு தேவ வரம்
போலானது.

அவளைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து
வருத்துகின்ற இந்தப் பாவப்பட்ட
வாழ்க்கையின் இன்பங்கள்.
முற்றாகவே பறி போன நிலைமையில்
தன் நிழல் கூடக் கறை தின்று உயிர்
விட்டுக் கிடப்பதாக அவள் உணர்வ
துண்டு. அப்பாவின் சத்திய இருப்பு
களே உயிராக வாழ்ந்த நிஜ தரிசன
மான வாழ்க்கையின் ஒளிச் சுவடுகள்

ஏ இவ்வுடலே
நிழலிலே
கிரீடமிலே
ஏ வாயை
நெறிமுறை

முறையை முன்னால் போலி சுதாமலை
நெறிமுறை போலி சுதாமலை
ஏ வாயை முறையை முறையை போலி சுதாமலை
நெறிமுறை முறையை போலி சுதாமலை

நல்லதோர் வீட்டை ஏச்தே

காணாத துருப்பிடித்துச் சோரம் போய் விட்ட, வெறும் நிழற் பொம்மை போல இப்போது அவள்.. இந்தச் சாருமதி.. சாரு என்று சுருக்கமாக அவளை அழைப்பார்கள்.

அவள் பிறந்து வாழ்ந்து ஒளிச் சுவடுகள் கண்ட பெருமிதக் களை மாறாமல் நின்று நிலைத்தெல்லாம் அந்த ஏழாலை மண்ணோடுதான். அங்கு அப்பாவினுடைய நிழலில் இருக்கும் வரை, அவளுக்கொரு குறை யும் இருந்ததில்லை. அப்பா ஒரு சாதாரண உபாத்தியாராக இருந்தாலும் வாழ்வின் நெருடல்களற்ற, தளம்பல்களற்ற, துன்பச் சுவடுகளேதுமறி யாத, சுகப் பொழுதுகளையே கொண்டிருந்த அவளின் வாழ்க்கைப் பயணம் கல்யாணக் காட்சி கண்ட பின் இப்படிச் சிறகொடிந்து திசை மாறிப் போகுமென்று கண்டாளா, என்ன?

காலச் சிற்பி செதுக்கிய நல்லதோர் வீணை மாதிரி அவள்.

அபஸ்வரம் தட்டாத அவளின் உயிர் நாதம், அதை மீட்டி மீட்டிச் சுருதி சேர்த்து நல்லபடியாகத் தன்னை வாழ வைத்து வளம் சேர்க்க ஒரு யோக புருஷனே வானிலிருந்து இறங்கி வருவானென்று அவள் காத்திருந்ததற்கு மாறாக, அவளின் சிறகுகளைப் பிடுங்கித் தீயிலிட்டு அவளை உயிருடன் கொன்று சமாதி வைக்கவே இப்படியொரு கல்யாணக் காட்சி நாடகம் அவளுக்கு. அந்த நாடகத்தின் குத்திரதாரியான நரேந்திரன், தனி மனித சமூக விழுமியங்களோடு ஒட்டாத ஒரு புறம் போக்குத் தனிமனிதன் அவன் அப்பழக்கற்ற மனித நேயத்துடன், பிற உயிர்களை நேசிக்க முன் வராத, அன்பு விழுக்காடு கண்ட ஒரு மிகப் பெரிய சுயநலவாதி, அவன் என்பதைச் சாரு கழுத்தில் தாலி ஏறிய சில நாட்களிலேயே ஒரு சுப்பான உண்மையாகப், புரிந்து கொள்ள நேர்ந்தது

அவளுக்கு அவனோடு நேர்ந்த அந்தக் கல்யாண உறவு அவனது குறுகிய குடும்ப வட்டத்தினுள் திரிந்து போன வெறும் நிழற் சங்கதி யாகவே, அவளைக் காவு கொண்டு அலைக்கழித்தது... அவன் அவளை உணர்ச்சியுள்ள ஒரு பெண்ணாக என்றைக்குமே மதித்ததில்லை, தனது மிருக வெறி கொண்ட உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய், தன் காலடிக்கு வந்து சேர்ந்த, ஒரு மனிதப் புழுவாகவே அவளை அவன் கருதினான். அவ்வளவு வெறுப்பு அவனுக்கு அவள் மீது. அவளின் நிலைமை வேறு அவனுக்கு மிகவும் மாறுபட்ட உத்தம குணாம்சங்களோடு, தனது நெருடல்களற்ற பழைய வாழ்க்கையையே துச்சமென உதறித் தள்ளி விட்டு அவன் காலடியையே உலகமென நம்பி வந்த அவளை முற்றாகவே

கருவறுத்து, உயிருடன் கொன்று புதைக்கவே அவளுக்கு இப்படியொரு பலி பீடம்.. எனினும் திருமண பந்தமென்ற புனித உறவின் நிமித்தம் அவனால் நிராகரிக்கப்பட்டுத் துன்பற்ற போதிலும், அவள் நீண்ட காலமாகப் பொறுமை காத்து வந்தது ஒரு சுகாப்த காவியமாக ஒளி கொண்டு மிளிர்வதை, அவன் கண்டு கொள்ளாதது மட்டுமல்ல அவனைச் சார்ந்த உறவு மனிதர்களுக்கும் அவள் ஒரு வேண்டாத விருந்தாளி தான். அவர்களுடைய உலகம் வேறு. வந்தேறு குடிகளான அவர்களுக்குப் பூர்வீகம் வேலனை என்று அவள் அறிந்த போதிலும் அவனுடைய தகப்பன் வேலாயுதம் பற்றி அவள் எதையுமே அறியாமல் போனதுதான் மிகப் பெரிய ஒரு பாவச் சறுக்கல். ஒட்டுமொத்த பாவங்களின் மழு வெளிப்பாடுமாய் அவரின் இருப்புகள், குரூர சங்கதிகளிலேயே நிழல் வெறித்துக் கிடப்பதாய் அவளுக்குப் படும்.

அது நிழல்லல் இருள். அவளை முழுமையாகவே பலி கொள்ள வந்த அவனுடைய அந்தப் பின் சரிவான வாழ்க்கையுக்குத்தின் இருள்.

அவனுக்கு அப்போது வேலை யாழிப்பாணம் கச்சேரியில். கல்யாணத்திற்கு முன்பு கொழும்பிலே இருந்தவன், அவளை மனமுடித்த கையோடு தன் குடும்பத்தில் ஒருவனாக அவனுடைய அந்தப் பிரவேசம் பெரிய மனதுடன் அவளை ஒளிப்பீட்டத்தில் ஏற்றி வாழ வைக்கவல்ல... தன் உறவு சார்ந்த மனிதர் களின் தவறான வழி நடத்தவின் பலனாய் அவளை உணர்ச்சியுள்ள ஒரு பெண்ணாக இனம் கண்டு கொள்ளத் தவறிய அறிவு தெளிவற்ற அவனின் அவளைப் பழி வாங்கக் துடிக்கும் நடத்தைக் கோளாறுகளின் விபரீத விளைவுகளுக்குள் சிக்கி அவள் தனது அந்தப் பாவப் பட்ட கல்யாண வாழ்க்கையையே ஒரு பெரும் சவாலாக எதிர் கொண்டு உடைந்து நொறுங்கிப் போன மனசுடன் நிர்க்கதியாக நின்றிருந்த சமயம்., அம்மா ஒரு நாள், அவளைக் குசலம் விசாரித்துச் சுகம் அறிந்து போக அந்த வீட்டின் படியேறி உள்ளே நுழைந்த போது அவளை முகம் மலர்ந்து வரவேற்கக்கூட முடியாமல் சாரு சமைந்து போய் நிலை குலைந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவ் வீட்டில் ஒருவர் கூட அம்மாவைக் கண்டு கொள்ளாதது அவளுக்குப் பெரும் ரமாற்றத்தையே அளித்தது... ஒரு சூனியக்காரியையே நேரில் கண்டு விட்டது போல் முகம் சுழித்துக் கொண்டு திரை மறைவில் போய் நின்றபடி அவர் களைல்லாம் சேர்ந்து அம்மா மீது வசை பாடும் அந்த இரகசியக் குரல் அவளுக்கு ஒரு புதிய செய்தியல்ல. நரேந்திரன் கூட அப்போது வீட்டில் தான் இருந்தான். நல்லவர்களை அப்படிக் குறி வைத்துத் தாக்குவதையே தனது வம்சப் பெருமையாய் கருதி ஒளி விட்டுச் சிரிக்கிற பாவனையில் வீட்டின் பின் கோடித் திரை மறைவில் அவன் முகம் களையிழுந்து, நிழலாக வெறித்துக் கிடந்தது.

அவளுக்குத் தெரியும். அன்று ஞாயிறு

விடுமுறை நாளாதலால் அவனின் மந்தமான அர்த்தமிழந்த பொழுதுகள் இவ்வாறான நிழற் சங்கதிகளிலேயே துருப் பிடித்துக் கரைந்து போகும்... அவளை மட்டுமல்ல, அவளைப் பெற்றெடுத்த குற்றத்திற்காக அம்மாவையும் சேர்த்து அவனோடு கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு அவர்கள் தண்டிக்க முற்படு கிறதைக் கூட ஜீரணித்துப் போக நேர்ந்த தன் பாழாய்ப் போன பாவப்பட்ட தலை விதியை என்னி ஆறாத மனத் துயரத்துடன் அவள் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்த போது அவளை ஆசுவாசப்படுத்தி, அன்பாக அரவணைத்து அம்மா சொன்னாள்.

“அழாதை சாரு. இப்ப வயிற்றிலை பிள்ளை வேறு. . நீ சந்தோஷமாய் இருக்க வேணும் நான் போய் ஆச்சியோடை கதைச்சுப் பாக்கிறன். அவ சொன்னால் உனக்கு விடிவு கிடைக்கும். நீ பிள்ளை பிறக்கிற நேரத்திலை எங்களோடு இருக்கலாம் தானே”

அவள் விரக்தியாகச் சிரித்து விட்டுக் கேட்டாள்.

“ஆர் இந்த ஆச்சி? சிங்கப்பூரிலிருந்து இறக்கை கட்டிப் பறந்து வந்த தேவதையா அவ? மாமாவுக்கும் அவவுக்கும் என்ன உறவு? சீ மாமா என்று சொல்லவே நாக்கசுது. போய் வாயைக் கழுவி விட்டு வாறன் இது எனக்கு இரண்டாவது வயிற்றுச் சுமை. முதல் ஒரு பெடியன் அதோ இது நரகம் என்று பிடிபடாமல் முற்றத்தில் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறானே, இந்தப் புகையிலை நாத்தத்துக்குள்ளையிருந்து, அவனும் சாக வேணுமே? இதெல்லம் ஆருக்காக? சொல்லுங்கோ”

“அதை நீதான் சொல்ல வேணும்”

“அம்மா என்ன சொல்லுநியன்? இது நான் தேடிக் கொண்ட வாழ்க்கையல்லவே, எல்லாம் நீங்கள் போட்ட கணக்குத் தானே”

“இது இப்படிப் பிழைச்சுப் போகுமென்று ஆர் கண்டது?”

“சரி விடுங்கோவாம்மா. நடக்கிறதை யோசிப்பம். நீங்கள் போய் ஆச்சியோடை கதைச்சுப் பாருங்கோ, அவவைப் பார்க்க நீராவியாடிக்கல்லே போக வேணும்.. எலுமேயம்மா?

அம்மா தலயாட்டினாள். பேரன் சுதன் இன்னும் முற்றத்திலேயே விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தன்னைச் சுற்றி ஒரு கறுப்பு உலகம் இருப்பதையே அறியாதவனாய், என்னவொரு சந்தோஷ ஒளி வட்டம். அவனைச் சுற்றி...சாருவும் ஒரு காலத்தில் அப்படித்தான் இருந்தாள்.

இனி அது இந்த ஜென்மத்திற்குத் திரும்பாது என்று தோன்றியது. அதற்காக அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டு அழ வேண்டும் போல் ஆவேசம் வந்தது. எனினும் அவள் அழவில்லை. அவளை அழ வைத்து வேடிக்கை பார்க்கிறவன் அதோ நிற்கிறான்.. . அவள் அழதால் தான் அவன் முகம் களை கொள்ளும்... அவன் அப்படி வெற்றி விழாக் கொண்டாடத் தான் அழது தீர்க்க வேண்டிய அவசியம் மனதை உறைய வைக்கும் ஒரு சோகச் செய்தியாய் அவளுக்குப் புரிந்தது.

அம்மா போய் வெகு நேரமாகி விட்டது நேராக ஆச்சி வீட்டிற்கே போயிருப்பாள். வெள்ளைச் சேலை கட்டுகிற ஆச்சி... வேலாயுதம் சைக்கினை எடுத்துக் கொண்டு அடிக்கடி அவ வீட்டிற்குப் போய் வருவார் அவவோடு அப்படியொரு நெருக்கம் சுருட்டுத் தொழில் செய்கிற கஷ்ட ஜீவனம் அவருக்கு. ஒன்பது பிள்ளைகள். இதிலே தலை மகன் நரேந்திரன் அவன் தோளில் பெரும் சுமைகள். உடன் பிறப்புகளே அவனுடைய ஓர் ஆதரஸ் இலக்கு... அவர்களுக்காக அவன் எப்படியும் தீக்குளிக்கத் தயாராகி விட்ட நிலையிலும் மனைவியின் பொருட்டோ பிள்ளைகளின் பொருட்டோ, அவன் எவ்வித தியாக இழப்புகளுக்கும் முகம் கொடுக்க விரும்பாமல் அன்புக் கடல் அடியோடு வற்றி உலர்ந்துவிட்ட, ஒரு மந்தமான போக்கிலேயே சாருவடன் அவனுடைய அந்த இல்லற வேள்வி துருப்பிடித்துக் கிடந்தது.

அவனுடன் உறவு கொண்டு இறுகிப் போன தன்னுடைய அந்தக் கால் விலங்கை எப்படியும் உடைத்தே தீர் வேண்டுமென்ற தனது பெண்ணியம் சார்பான தார்மீக சினம் என்றைக்குமே அவளுள் கிளர்ந்தெழுந்ததில்லை. அவள் அப்படி இருக்கக் கூடியவருமல்ல. அம்மா வந்து போன அன்று மாலையே அவள் வாழ்க்கையில் திடுமென ஒரு மாற்றம் நேர்ந்தது.. அந்தச் சின்னஞ் சிறு வீட்டில் குப்பென முகத்தில் அடிக்கும் புகையிலை நாற்றத்தை உள் வாங்கி மூச்சக் திணறியபடி அவளும் சுதன் என்ற அந்தச் சின்னப் பையனும் எவ்வளவு நாளைக்கென்றுதான் இந்தத் துண்பமயமான நரகச் சிறையிலிருந்து, வருந்தி அழுது கொண்டிருக்க முடியும்? அவளுக்கு அது சிறை என்று பட்டாலும் சுதனென்ற அந்தப் பச்சிளம் பாலகணைப் பொறுத்த வரை அது சாத்தான்கள் குடியிருக்கும் நரக வீடு என்பதை அறிவு பூர்வமாய்க் கிரகித்து அறிந்து கொள்ளுமளவுக்கு அவன் இன்னும் வளரவில்லை.. காலம் அதை அவனுக்கு உணர்த்தும்.

அன்று மாலை வேலாயுதம் ஆச்சி வீட்டிற்குப் போய் வந்த பிறகு நரேந்திரன் அவளிடம் வந்து கூறினான்.

“ஓட்டோ பிடிச்சுக் கொண்டு வாறன். வெளிக்கிட்டு நிலையும்”

“எங்கை போறதுக்கு?”

“கொம்மா வீட்டுக்குத் தான்”

அவளுக்கு அது ஒரு நம்பவே முடியாத வெறும் கனவு போல் பட்டது வேலாயுதம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மனம் மாறுவாரென்று அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவளின் பிறந்த வீட்டுத் தொடர்பையே அடியோடு வேற்றுந்து போக வைத்து, நரேந்தினை அவளுக்கெதிராகத் தூண்டிச் சதி செய்து வந்த அவரா, இன்று இப்படி அவளைப் பிறந்த வீட்டிற்கு வழி அனுப்பி வைக்க முன் வந்திருக்கிறார். ஆச்சி என்ன சொன்னாலும் அது அவருக்கு வேதம் தான் என்பது ஒரு புதிய செய்தியாய் அவள்

நெஞ்சைக் குளிர வைத்தது.. எப்படியாவது போகட்டும் இதிலே சுதன் தான் கூடச் சந்தோஷப்படப் போகின்றான். இனி நாற்றமடிக்கும் புகையிலை வாச மில்லை. அம்மா வீட்டில் அவனுக்காக ஒரு புதிய உலகம் காத்திருக்கிறது.. நல்லோர் சகவாசத்தினால் அவனும் புடம் போடப்பட்டு ஒரு நற்பிரஜையாக வரவும் வாய்ப்பிருக்கிறது .. அது தான் எல்லாச் சிறப்பு களையும் விட முக்கியம். அவளுக்குப் பெரிய சந்தோஷவானமே கைக்குள் வந்து விட்ட மாதிரி, வெகுவாகப் பூரித்துப் போயிருந்தாள்.

நரேந்திரன் அவர்களை ஓட்டோவில் அழைத்துக் கொண்டுபோய், அவள் பிறந்த வீட்டில் இறக்கி விட்டு விட்டு, ஒரு நிமிடம் கூட அங்கு கால் தரித்து நிற்காது வந்த வேகத்திலேயே திரும்பிப் போனது அவளுக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தை அளித்தது. அவனுடன் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழ முடியாமல் போன அவனுடைய அந்த உயிர் விட்டுப் போன புறம் போக்கு நிலைமையின் பொருட்டுத் தானே கழுவாய் சுமந்து வருந்தி நிற்பதாக அவளுக்கு உறைத்தது. இந்தப் பாவத்திற்குப் பரிகாரமாக சுதனை ஒரு நற் பிரஜையாக

வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய தார்மீகக் கடமை
தனக்கிருப்பதாக அவள் முழு மனதோடு நம்பினாள்.

சுதனுக்கு அந்த வீட்டுத் தெய்வீகச் சூழல் ஒரு
மெய் மறந்த சுகானுபவமாக இருந்தது. அவன்
இடியாடி விளையாட வீட்டைச் சுற்றிப் பென்னம்
பெரிய வளவு.. விசாலமான முற்றம்.. அது
மட்டுமல்ல வாய்க்கு ருசியான சாப்பாடு,
தின்பண்டங்கள்... அம்மம்மா சமைத்துத் தரும்
இடியப்பம் சொதி.. சுதனுக்கு இந்த மாற்றங்களினால்
தலை கால் புரியாத மகிழ்ச்சி வெள்ளம். சிரிப்பும்
களிப்புமாகப் பரவசம் கொண்டு அவன் தன்னை
மறந்து துள்ளித் திரிந்த வேளை.

மறுநாள் அதிகாலை எதிர்பாராத விதமாக
அவனைத் தோள் கொண்டு தூக்கி அபகரித்துச்
செல்லச் சாத்தானே நேரில் அவதாரம் கொண்டு
புறப்பட்டு வந்தது போல நரேந்திரன் அவசரமாகப்
படலை திறந்து உள்ளே வந்து சேர்ந்த அந்த ஒரு
கணம், சாருவை அப்படியே நிலைகுலையச் செய்து
விட்டது.

அவள் அப்போது அறைக் கதவின் நிலை
வாசலருகே அம்ந்திருந்தாள். உள்ளே வந்து சேர்ந்த
நரேந்திரன் அவளிடம் கேட்ட முதற் கேள்வி

“சுதன் எங்கை ?”

“ஏன் கேட்கிறியல்?”

“அவனை இஞ்சை விட நான் விரும்பேலை”

“அது தான் ஏன் என்று கேக்கிறன்?”

“அப்படி விட்டால் பிள்ளை பழுதாய்ப்
போடுமாம்”

“ஆர் சொன்னது?”

“ஆரும் சொல்லேலை நான் எடுத்த
முடிவுதான், எங்கை அவன்?”

“நித்திரையாலை இன்னும் எழும்பேலை”

“அதனாலென்ன கெதியிலை எழுப்பி
வெளிக்கிடுத்திக் கூட்டிக் கொண்டு வா. நான் போக
வேணும்”

அவள் எதுவும் பேச வராமல் வாய்டைத்துப்
போய் மெளனமாக இருந்தாள் அவன் மூர்க்கம்
கொண்டு அவளின் உணர்ச்சிகளோடு மோதுவது
இதுதான் முதல் தடவையல்ல. கல்யாணமான
நாளிலிருந்து அவளின் பங்கமுறாத உணர்ச்சிகளைப்
புரிந்து கொள்ளத் தவறிய, அவளின் இந்த மன
வக்கிரத்தினால் அவள் பட்ட காயங்கள் ஏராளம்
அதை மேலும் ரண களமாக்கிக் கிளறி விடுகிற
மாதிரியே இப்போதைய அவனுடைய செயலும்
அவளைத் தீக்குளிக்க வைத்து ஆழ விட்டிடிருக்கிறது.
அவன் ஒன்றும் பாசத்துக்காக ஏங்கிச் சுதனைத் தூக்கிப்
போக இங்கு வரவில்லை.

மாறாக அவளை ஆழ வைக்கும் பொருட்டே
அவனுடைய இந்தப் பிரவேசம். காலம் முழுவதும்
அவள் கண்ணீர்க்கடல் குளித்தெழு வேண்டுமென்பதே,
அவனுடைய அந்தத் தீராத மனக் கோபம்..

அது மூண்டு பற்றியெறியும் ஒரு வெறிமாதிரி

அவனை ஆட்டுவிக்கிறது. இப்படி வெறி கொண்டு
மோதுகிறவனிடம் சரணாகதி அடைய நேர்ந்த
தன்னுடைய பலவீனமான பெண்மை நிலை குறித்து
வருந்தி அழுத வண்ணம் அவள் சுதனை எழுப்பித்
தயார்படுத்தி அறையை விட்டு வெளியேறி வரும்
போது வாசலில் அப்பாவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து அம்மா
கன் கலங்கியவாறு அதை எதிர் கொண்டு நிற்பது,
மங்கலான ஒரு காட்சி வெறுமை போல் சாருவின்
கண்களை ஏரித்தது.

உணர்ச்சிகள் சாகடிக்கப்பட்ட வெறும்
நடைப்பினம் போல, சுதனை அவனிடம் ஒப்படைத்து
விட்டு அவள் மெளனமாக இருள் வெறித்து
அவர்களைக் கடந்து போக முற்படும்போது அவளை
இடை நிறுத்தி அப்பா தாங்க முடியாத துயரத்துடன்
குரலை உயர்த்திக் கேட்டார்.

“என்ன சாரு? பேசாமல் போறாய்..நீயும்
இதுக்கு உடன்பாடே?”

“அப்பா என்றை மன வலி தெரியாமல்
இதென்ன கேள்வி? சுதனைப் பற்றி நான்
என்னவெல்லாம் கனவு கண்டன். உங்கடை சகவாசம்
அவனையும் ஒரு பெரிய மனிசனாக்கும் என்று நம்பி
மோசம் போய் விட்டேனே. இனி அவள் கதி என்ன?
எனக்கு நெஞ்சு கொதிக்குது”

“இதை ஏன் நீ அவனோடு கதைக்கேலை”

“இதைக் கேக்கிற நிலைமையா அவருக்கு...
அவர் நினைப்பு வேறு. எப்படியாவது நாங்கள்
ஒழிஞ்சால் போதுமென்பதே அவர் நினைப்பு.”

“சீ இப்படியும் ஒரு மனிசனா? உன்னைக்
கொண்டு போய் அவனிடம் சேர்த்த எங்கடை புத்திப்
பிழைதான் இது. என்னவொரு மென்மையான மனம்
உனக்கு.. ஆரையும் புண்படுத்தி அறியாத, உன்றை
வெள்ளை மனக்கு இப்படியொரு கதியா?
இப்படியெல்லாம் உன்னை நோகடிக்க அவனுக்கு
எப்படித் தான் மனம் வந்ததோ?:”

“அப்பா! என்னைப் பொறுத்தவரை அவருக்கு
மனம் ஒன்று இருப்பதாகவே எனக்கு நம்பிக்கை
வரேலை.. இந்த நம்பிக்கையே அடியோடு வரண்டு
போய், ஒரு யுகம் போன மாதிரி இருக்கு”

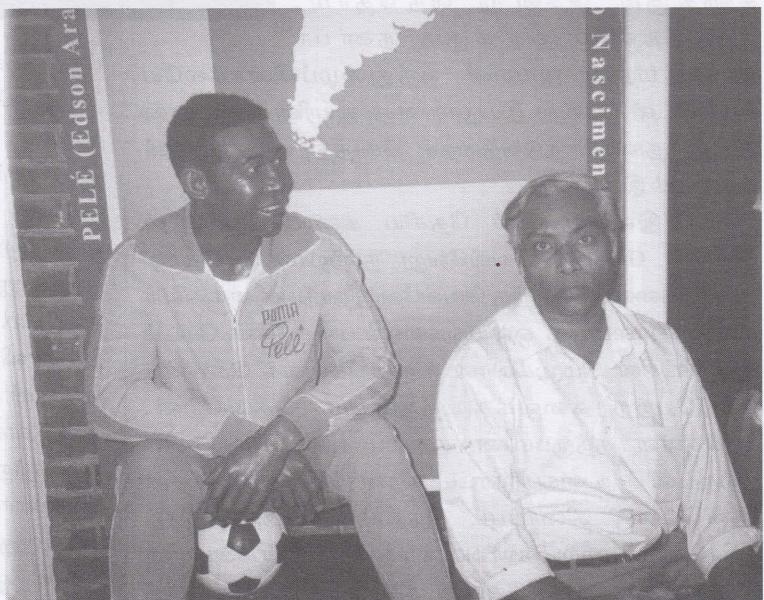
“இப்படி மனம் ஒழிஞ்சு போனவனோடு காலம்
முழுக்க நீ எப்படித் தான் வாழுப்போறியோ, நல்லதோர்
வீணை மாதிரியல்லோ நீ எவ்வளவு சிறப்பாக வாழு
வேண்டிய உனக்கா இந்தக் கதி?”

“கறைப்பாத சத்திய வாழ்க்கையின் புனிதப்
பெருமைகளையே உயிரென நம்பி வாழ்ந்த தன்னை,,
ஒரு வீணை போல இருந்தவளை, இப்படிப் புழுதியிலே
தூக்கி விட்டெறிந்த புண்ணிய கைங்கரியம்
உங்களுடையது தான் என்று சொல்ல ஏனோ அவனுக்கு
மனம் வரவில்லை” தலைக்கு மேல் தீமைகளே சூழ்ந்த,
பாவ நெருப்பு வந்து பற்றியெறிந் தாலும், அவள் நிலை
இது தான். அவள் வாய் திறந்து சொல்வது உயிர்களை
வருந்தி ஆழ வைக்காத, அன்பு வேதம் மட்டும் தான்..

நினைவுக் குறிப்புகள் - 14

பயணங்களில் எப்போதும் எனக்கு ஈடுபாடிருக்கிறது. அரசாங்கப் பணி காரணமாகப் பல இடங்களில் வசிக்க நேர்ந்தபோது, அயலிலுள்ள இடங்களுக்குச் சென்று வந்தேன். யாழ். குடாநாட்டிலும் வேறு இடங்களிலும் வசிக்கும் கலை இலக்கியவாதி களிடம் சென்றுவரும் வழக்கமும் இருந்தது. பயணங்கள் எப்போதும் உற்சாகத்தைத் தருவனவாக இருந்தன.

முதலில் உள்நாட்டிலேயே பயணங்கள் அமைந்தன. வெளிநாட்டுப் பயணமென்றால் முதலில் - 1982 இல் - தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்றதையே சொல்லவேண்டும். ‘இலக்கு’ அமைப்பினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு சென்னையில் நடைபெற்ற, ‘எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம்’ என்ற கருத்தரங்கில்

பங் குபற் றுமாறு, பத் மநாப் ஜியரால் அப் போது அனுப்பப்பட்டிருந்தேன். பிறகு பல தடவைகள் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று, முக்கிய நகரங்களுக்கும் போய்ப்-பலவற்றைப் பார்த்துள்ளேன்; இலக்கியக்காரர் பலரையும் தேடிச் சென்று சந்தித்துள்ளேன். கேரளாவின் திருவனந்தபுரத்துக்கும் சென்று, ராஜா ரவிவர்மாவினதும், கே.கி. எஸ். பணிக்கரினதும் ஒவியக் காட்சிக்கூடங்களைப் பார்த்துள்ளேன்; ஆ. மாதவன், நகுலன், நீலபத்மநாபன் ஆகிய முக்கிய தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் அங்கு சந்தித்துள்ளேன். கர்நாடகாவின் பெங்களூருக்கு இருமறை சென்றிருக்கிறேன். தமிழவன், ப. கிருஷ்ணசாமி, ஜி. எஸ். ஆர். சிவராமகிருஷ்ணன், மொழிபெயர்ப்பாளர் தி.சு. சதாசிவம் (கோவிந்திஹலானியின் “அர்த் சத்யா” என்னும் சிறந்த ஹிந்திப் படத்தை இவருடனேயே அங்கு திரையரங்கில் பார்த்தேன்; அவருக்குக் ஹிந்தி தெரிந்திருந்ததால், அவ்வப்போது கதைப்போக்கைத் தமிழில் விளக்கி உதவினார்.), “படிகள்” ஆசிரியர் குழவிலிருந்த இராமசாமி, தமிழ்த் தேசிய ஆய்வறிவாளர் குணா ஆகியோரையும் அங்கேயே சந்திக்க (1984) முடிந்தது. குணா தனது வீட்டில் காலை உணவை அருந்த வருமாறு அழைத்ததில், அங்கே சென்றேன். அவர் ஈழத் தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய ஈடுபாடும் அறிவும் கொண்டிருந்தார்; மார்க்கிய விளக்கங்களுடாகப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தியும் கருத்துப் பகிர்ந்தார்.

2001 இல் மேற் கொண்ட ஜோப்பியப் பயணம், மேலும் வித்தியாசமான அனுபவங் களைத் தந் தது. முதலில், ஐக்கிய இராச்சியத்துக்கான - பலதடவைகள் சென்று திரும்புவதற்குரிய நான்கு மாத அனுமதியை (Multiple Entry Visa) பெற்று, இலண்டன் சென்றேன்; கவிஞர் சு. வில்வரத்தினமும் கூட வந்தார். பின்னர் அங்கு 'செங்கன்' விசாவையும் சுவிற் சர்லாந்துக்கான விசாவையும் பெற்று, பரீஸ், பெர்லின், ஃவிராங்ஸ் வோட், ஸ்ருட்காட், ஓஸ்லோ, பேர்கன், ஹேக், துரிச், பேர்ண் முதலிய இடங்களுக்கும் சென்று வந் தோம். இலண்டனில் வசிக் கும் நன் பர்

இ. பத்மநாப ஜயரின் ஒத்துழைப்பினாலேயே இலண்டன் செல்ல இயலுமானது; ஜயரின் நண்பரான தமிழர் தகவல் நடுவத்தைச் சேர்ந்த வரதகுமாரின் உதவியும் இருந்தது.

இலண்டனில் தேசிய கலைக்கூடத்தில் (National Gallery), வெவ்வேறு நூற்றாண்டுக் கால கட்டங்களைச் சேர்ந்த வெவ்வேறு நாடுகளின் ஓவியர் களின் ஏராளமான ஓவியங்களைப் பார்த்தேன். மேடம் துவார்ட்சின் மெழுகிலான உருவங்களைக் கொண்ட புகழ் பெற்ற கலைக்கூடத்துக்கும் சென்றேன். அங்குள்ள தத்தூபமான கலைப் படைப்புகள் சில வற்றுடன் - உதைபந்தாட்ட வீரன் பெலே, நெல்சன் மண்டேலா, திரைப்பட நெறியாளர் அல்லவிரத ஹிச்கோக் மற்றும் ஸ்ரீவன் ஸ்பில்பேர்க் ஆகியோரின் உருவங்களுடன் - சேர்ந்து நின்று ஓளிப்படங்களும் எடுத்துக்கொண்டேன்; ஓவியர் மு. கிருஷ்ணராஜா இப்படங்களை எடுத்தார். இம்பீரியல் யுத்த அருங்காட்சியகத்தில், இரண்டாம் உலக யுத்தத்துடன் தொடர்புடைய பீரங்கிகள், எறிகணைகள், ராங்கிகள் பதுங்கு குழிகள், விமானங்கள், உண்மைக் காட்சிப் படங்கள் முதலியன உள்ளன. அங்கு அமைக்கப் பட்டுள்ள பெரும் படுகொலைப் (Holocaust) பகுதி மிகவும் முக்கியமானது. யூத இன மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுரங்களைப் பற்றிய வரலாற்றும் பதிவுகள் அங்கு நிறையுள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்டுள்ள மூன்று முக்கிய இடங்களைப் பற்றிய விரிவான குறிப்புகளை, மூன்பு “தினக்குரல் வார வெளியீட்” டில் எழுதியுள்ளேன். பயணங்களின் போது இரண்டு குறிப்புப் புத்தகங்களில் முக்கிய குறிப்புகளைக் குறித்துவந்த போதிலும், தவிர்க்கவியலாமல் பலவற்றை எழுதிக்கொள்ள முடியாது போய்விட்டது. அதன் காரணமாகத் தற்போது சிலவற்றுக்குத்தான் விரிவான குறிப்புகளைத் தரமுடிகிறது. இலண்டனில் எழுத்தாளர் சார்ஸ்ல் டிக்கன்ஸ் வாழ்ந்த வீட்டுக்குச் சென்று பார்க்க முடிந்தது. டிக்கன்ஸின் வாழ்வோடு தொடர்புடைய பொருள்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவரது கையெழுத்துப்

பிரதிகளையும் பார்க்க முடிந்தது. ஷேக்ஸ்பியர் பிறந்த ‘ஸ்ரட்டிவோட் - அப்பொன் - அவொன்’ ஊருக்கு, நாடகர் க. பாலேந்திரா தனது காரில் அழைத்துச் சென்றார். அங்கு ஷேக்ஸ்பியரின் வீடு, குளோப் நாடக அரங்கு ஆகியவற்றைப் பார்த்தோம். புகழ் பெற்ற விக்ரோஹியா - அல்பேட் அருங்காட்சியகத்துக்கு, மு. புஷ்பராஜன் கூட்டிச் சென்றார். பிரமாண்டமான பழைய கட்டடம். சீனா, கொரியா, யப்பான், இந்தியா, ஜேர்மனி, இத்தாலி என அமைந்துள்ள பிரிவுகளில், அந்தந்த நாட்டின் கலைச் செல்வங்கள், வாழ்வோடு தொடர்பான பொருள்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மற்றும் வேறு வரலாற்றும் பொருள்களையும் அங்கு பார்க்க முடிந்தது. பிரபலமான இலண்டன் பாலத்துக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளது “ரேற்” நவீன் கலைக்கூடம். இங்கு நவீன் ஓவிய, சிற்பங்கள் ஏராளமாகக் காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. சிற்பங்களைத் தனியாகக் கொண்ட பகுதி பெரிதும் மனதை ஈர்த்தது. பளிங்கில் அமைந்த பெரிய சிற்பங்கள் அற்புதம்! சிறிய சிறிய செதுக்கல்களாக அமைந்திருந்த சிறிய சிற்பங்களும் பிரமிப்புத் தருபவை.

பத்மநாப ஜயரின் வேண்டுகோளை ஏற்று, ஒரு நாள் முழுதும், மழுநா ராஜேந்திரன் என்னைச் சில இடங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். முதலில், ஃபிறிக்ஸ்ரனிலும் லீசெஸ்ரரிலும் உள்ள பழைய புத்தகக் கடைகளுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு பல்வேறு தலைப்புக்களில் பழைய புத்தகங்கள் உள்ளன; பழையன என்று சொல்ல முடியாதவாறு அவை புதிதாகவே உள்ளன. புதிதாக வந்து ஒரு வருடத்தின் பின்னர், அவற்றில் பல “பழைய புத்தகங்கள்” ஆகிவிடுகின்றன! 15, 20 பவுண் விலையான புத்தகங்களை 5 பவுண் களுக்குள் பெறலாம். ஓவியம், திரைப்படம், ஓளிப்படம் சம்பந்தமான புத்தகங்கள் - இலங்கை நிலைமையில் - கொள்ளை மலிவ என்றே சொல்ல வேண்டும். சில புத்தகங்களை அன்று வாங்கினேன்; ஆயினும் பிறகு சில தடவைகள் நான் தனியே சென்று, புத்தகங்கள் பலவற்றை வாங்கினேன்.

அன்று அதன்பிறகு, சமகாலக் கலைக்கான நிறுவனத்துக்கு (ICA) சென்றோம். அங்கே இரண்டு

சிறிய திரையரங்குகள் உள்ளன; கலைத் திரைப்படங்கள் அங்கு காட்டப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் சுமார் 60 பேர் அமர்ந்து பார்க்கலாம். No place to go என்னும் ஜேர்மனியப் படத்தைப் பார்த்தோம். கொம்யூனிஸ்ற்றான பெண் எழுத்தாளர் ஒருவரின் தனிமையைப் பற்றியது அப்படம். கிழக்கு - மேற்கு ஜேர்மனிகள் இணைக்கப்பட்ட தழுவில், அவளது புத்தகத்துக்கு வெளியீட்டாளரிடம் மதிப்புமில்லை. இறுதியில் விரக்தியில் தந்தொலை செய்கிறாள். படம் என்னைப் பெரிதாகக் கவரவில்லை; பரவாயில்லாத படம்.

வாங்கிச் சேர்த்த ஒவிய - திரைப்படப் புத்தகங்கள், பெரிய கனமான புத்தகங்கள்; அவற்றை இலங்கைக்குக் கொண்டுவருவதில்தான் சிரமங்கள் இருந்தன. நான் நேரில் அறிந்திராத மருத்துவர் சாந்தகுமார், இலங்கைப் பணத்தில் சுமார் 12,000 ரூபா பெறுமதியான - ஒவியங்கள் சிற்பங்கள் கொண்ட - Art of the 20th Century (1999) என்னும் புத்தகத்தை எனக்காக வாங்கிப் பத்மநாப ஜெயரிடம் கொடுத்திருந்தார்! தேசிய கலைக்கூடப் புத்தக நிலையத்திலும் பல ஒவியப் புத்தகங்களை வாங்கியிருந்தேன். இலங்கை திரும்பியபோது சிலவற்றையே கொண்டுவர முடிந்தது. பின்னர், இலங்கை வரும் சிலர் மூலம் அவ்வப்போது சில புத்தகங்களை ஜெயர் கொடுத்து விட்டார்; நன்பர் நா. சபேஸன் வந்தபோது, பெரிய பெட்டியில் ஏனைய வற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்து தந்தார்! இப்போது இன்னொரு விடயமும் நினைவுக்கு வருகிறது. 2002 இல் சென்னையில் சந்தித்த நன்பர் ஏ. எஸ். பன்னீர்ச் செல்வம், ஒக்லஸ்ஹோட் யூனிவர்ஸிடி பிரேஸ் இற்குக் கூட்டிச் சென்று, இந்திய ரூபா 1750 பெறுமதியான, Encyclopaedia of Indian Cinema (1999) என்ற புத்தகத்தை வாங்கித் தந்தார். 2011 இல் ஒருமுறை, இருவரும் சென்னையில் சோழமண்டல ஒவியர் கிராமத்திலுள்ள கலைக்கூடத்துக்குச் சென்றிருந்தோம். ஒவியங்களையும் சிற்பங்களையும் பார்த்துவிட்டு வெளியே வரும்போது, “கொஞ்சம் நில்லுங்க யேசுராஜா” என்றபடி அங்குள்ள கருமபீடத் துக்குச் சென்றவர், திரும்பி வந்து ஒரு கனமான புத்தகத்தைத் தந்தார். அது அந்தக் கலைக்கூடம் பற்றி, கலை விமர்சகர் ஜோசப் ஜேம்ஸ் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Cholamandal an Artist's Village (2004) என்ற புத்தகம்; அதன் விலை இந்திய ரூபா 2995 ஆகும். நான் ஆச்சரியப் பட்டுப் போனேன்; நன்றி கூறியபோது, அவர் அதனைச் சாதாரண மாகவே எடுத்துக் கொண்டார்!

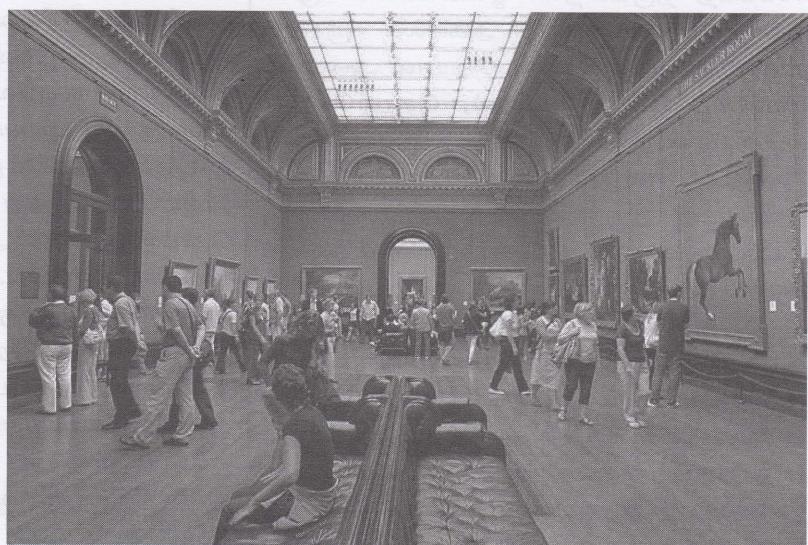
**

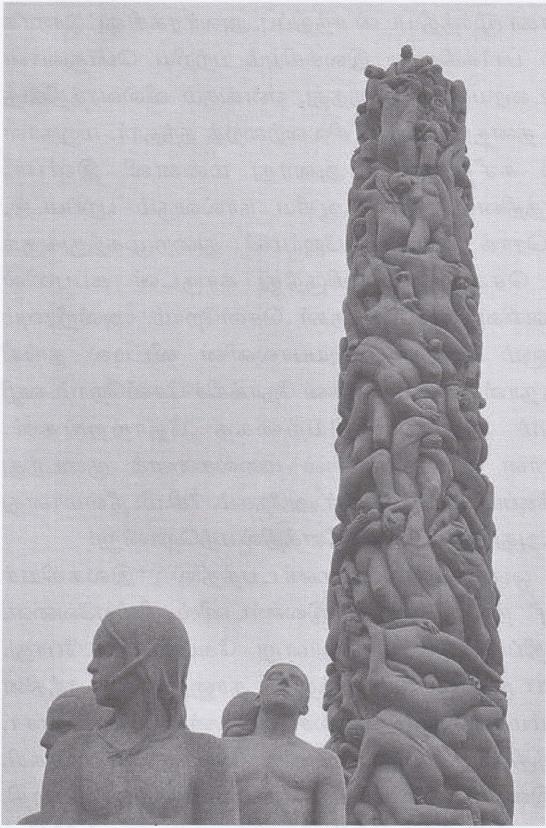
பெர்லினில் வில்வரத்தினமும் நானும் ந. சௌந்திரனுடன் இரண்டு நாள்கள் தங்கினோம். முதல் நாள், காரில் நகரிலுள்ள இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். மாலை 5.00 மணியாலில், ஒரு றெஸ்ரோஹன்றில் எழுத்தாளர் பொ.

கருணாகர மூர்த்தியுடன் சந்திப்பு. அவர் ரக்கிஷூட்டுநராக வேலை பார்க்கிறார். இலக்கியம் பற்றிய பொதுவான சிறிய உரையாடல் நடந்தது. எனக்கும் வில்வரத்தினத் துக்கும் தனது நூல்கள் சிலவற்றைத் தந்தார். மறுநாள் காலை சுசீந்திரன், அவரது மனைவி இன்பா, வில்வரத்தினம், நான் ஆகிய நால்வரும் புறப்பட்டு, றொஸ்ரோக் என்னும் ஜேர்மன் துறைமுகத்துக்குக் காரில் சென்று, அங்கிருந்து காருடன் கப்பலில் நோர்வேயின் ஓல்லோ நகர் சென்றோம். அன்றிரவம் மறுநாளும் கவிஞர் ஜெயபாலனின் வீட்டில் தங்கி அடுத்தநாள், காரில் பேர்கள் நோக்கிச் சேன்றோம். வழி முழுதும் அழகான இயற்கைத் தோற்றங்கள். ஏராளமான குகைகள். கல் மலைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட பாதைகள் அநேகம். 7கி.மீ. நீளமானது ஒன்று; அதுபோல் 9கி.மீ. நீளத்தில் மற்றொன்று!

ஒரு கலாசார மன்றபத்தில் “இலக்கியச் சந்திப்பு” நடைபெற்றது. இலண்டனில் நின்றவேளை, இச்சந்திப்பில் பங்குபற்றுமாறு கேட்கப்பட்டபோது, பத்மநாப ஜெயரும் வற்புறுத்தவே நானும் வில்வரத்தின் மும் சம்மதித்தோம். கலைச்செல்வன், சி. புஸ்பராசா, ந. சௌந்திரன், இன்பா, வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், வாக்கி, சுமதி, இளவாலை விஜயேந்திரன், தமயந்தி, பானுபாரதி, பேர்களைச் சேர்ந்த நித்தி, சேகர் முதலிய சுமார் 30 பேர் கலந்து கொண்டனர். முதல் நாள் அமர்வில் ‘ஸமத்துக் குறும்படங்கள்’ என்னும் தலைப்பில், குறிப்பாக ‘நிதர்சனம்’ தயாரிப்பிலான குறும்படங்கள் பற்றி உரையாற்றினேன். இரண்டாம் நாள் அமர்வில், ‘ஸமத்து இலக்கியப் பரப்பில் அலை’ என்னும் தலைப்பில் எனது உரை அமைந்தது. வில்வரத்தினம் “தனது கவிதையின் இயங்கு தளம்” பற்றி உரையாற்றினார். இலக்கியச் சந்திப்பு முடிந்த பின்னர் ஓல்லோ திரும்பினோம்.

ஓல்லோவில் பார்த்த இரண்டு இடங்கள் முக்கியமானவை. பிரபலமான ‘விகெலன்ட் பார்க்’ கிற்குச் சென்றோம். அங்கு குஸ்ரவ் விகெலன்ட் என்னும் சிற்பக் கலைஞர் உருவாக்கிய ஏராளமான சிற்பங்கள் உள்ளன. ஆண் - பெண் உறவைச் சித்திரிப்பவை அவை! தொங்கும் குழந்தைச் சிற்பங்களும் உள்ளன.

வியப்பட்டும் சிற்பத் தூண் ஒன்றும் உள்ளது. இணைஞர், முதியோர், குழந்தைகள், ஆண்கள் - பெண்களின் நீர்வாண உடல்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தபடி அமைந்த, மிகவும் உயரமான தூணாகும் அது!

மற்றொன்று, ஓவியர் எட்வட் முங் நினைவுக் காட்சிக்கூடமாகும். அவரது ‘அலறல்’ என்னும் ஓவியத்தின் பிரதியை ஏற்கெனவே பார்த்துள்ளேன். இக்காட்சிக் கூடத்தில் அவரது முக்கிய ஓவியங்கள் இருந்தன. “பிரபஞ்சப் பதற்றத்தில் வேர்கொண்டதான படைப்புகளாக” (Rooted in universal angst) அவை விளக்கப்படுகின்றன. இருண் மையான வர்ணங்களும், உருவங்களைச் சுற்றிச் சூழ்ந்த வளைகோடுகளும் ஈர்ப்பைத் தருகின்றன. ஓவியங்களின் மூன் நிறகையில் என்னுள், ஓர் அகவுலக சஞ்சாரம் நிகழ்ந்தது. முத்தம், பிரிவு, நோயாளி அறையில் மரணம், லோரா, பிரிதல், கொல்கொதா முதலியவை மனதை நெகிழ்த்தும் ஓவியங்கள். “அலறல்” என்னும் தலைப்பில் வெவ்வேறு ஓவியங்கள் இருந்தன. மூங்கின் பாதிப்புக்கு உட்பட்ட வேறு ஓவியர் பலர், மூங்கின் ஓவியங்களைப் போலவும் - வேறு ஓவியங்களையும் வரைந்துள்ளனர்; அவையும் இக்காட்சிக் கூடத்தில் இருந்தன. மூங்கின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், வேறுபட்ட காலங்களிலான அவரது ஓளிப்படங்கள், அவர் பாவித்த பொருள்கள் (உதாரணம் ; கதிரை) என, ஒரு கலைஞருடைய நினைவுகூரத் தேவையான வற்றைக் கொண்டு காட்சிக் கூடத்தை அமைத்துள்ளனர்.

நிறைவானதொரு கலை அநுபவத்தை இங்கு பெற்றேன்.

**

பெர்லின் திரும்பியின் அங்கு இரண்டு நாள்கள் தங்கினோம். ஒருநாள், நாசிகளால் அமைக்கப்பட்ட பெரிய தடுப்பு உழைப்பு முகாமான (Concentration camp) சச்சென் ஹோசன் (Sachsenhausen) பார்க்கச் சென்றோம். பெர்லினி விருந்து சமார் 50 கி.மீ. தொலைவில் - முன்னைய கிழக்கு ஜேர்மன் எல்லைக்குள் இது இருக்கிறது; பரந்த நிலப்பகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சில பகுதிகள் தவிர்க்கப்பட்டு, ஏனையவைதான் பார்வைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. யூதர்கள், ஜிப்சிகள், கொம்யூனிஸ்ட்ருகள், அரசாங்க எதிர்ப்புக் கருத்துக் கொண்டோர் இங்கு தடுத்துவைக்கப்பட்டு வேலை வாங்கப்பட்டனர். எஸ்.எஸ்.(S. S.) அதிகாரிகளுக்குக் கட்டற்ற அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. குடியிருப்பில் கழுவும் இடம், கழிவறை, மூன்று தட்டுகளிலான மரப்படுக்கைகள் பேணப்பட்டுள்ளன. மூன்று கம்பங்கள் - இவற்றில் கைதிகளை நிறுத்திச் சுடுவார்களாம். இறந்தவர்களுக்கான பெரிய நினைவுச் சின்னம் உள்ளது. ஏரிக்கும் இடமும் பெரியது. அதில் ஒரு நவீன சிற்பம்!; இரண்டு உருவங்கள் ஒருவரைச் சீலையில் ஏந்தியபடி உள்ளன. அருகில் தாழ்வாகப் பதிந்து செல்லும் நிலத்தில், மரக்குற்றிகள் அடுக்கிய மதிற் தழலில், தூக்குப் போடும் இடம். இறந்த பின், தரையின் கீழாகவே பிணங்கள் ஏரிக்குமிடத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். ஒரு நூதனசாலையும் உள்ளது. வதைமுகாம் பற்றிய படங்கள், கைதிகள் சிலரின் கூற்றுக்கள், யூதர் பற்றிய பல்வேறு தகவல்கள், கைதிகளின் தலைமயிர், பற்கள், பாவித்த உபகரணங்கள், சப்பாத்துக்கள், வதைமுகாம் தொடர்பான கறுப்பில் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் என்பன அங்கு உள்ளன. பெரிய திரைகளில், வதைமுகாம் நடைமுறைகள் பற்றிய (தப்பிய கைதிகளின் கூற்றுக்கேற்ப உருவாக்கப் பட்ட) காட்சிகள், ஆங்கிலத்திலும் ஜேர்மனிலும் தொடர்ந்து காட்டப்படுகின்றன. தப்பியவர்களின் குரல்களைக் கேட்கும் வசதியும் உள்ளது. வரலாற்றில் புதியப்பட்ட, கொடுரமான சித்திரவதைகளும் மரணங்களும் நிகழ்ந்த நிலத்தில் நிற்கிறோம் என்ற துயர நினைவுகள் எழுந்ததைத் தவிர்க்க இயலவில்லை!

**

பெர்லினிலிருந்து, ஸ்ருட்காட்டுக்குத் தொடருந்தில் சென்று, அக்காவின் மகள் மேசியின் வீட்டில் இரண்டு நாள்கள் தங்கினேன்; வில்வரத்தினம் பெர்லினில் தங்கி, இரண்டு நாள்களின் பின் ஃவிராங்கிவோட்டில் சுந்திப்புதாகச் சொல்லி யிருந்தார். எனவே, இரண்டு நாள்களின் பின் நானும் தொடருந்தில் புறப்பட்டு ஃவிராங்கிவோட் சென்றேன். வில்வரத் தினத்தின் மருமகள் ஜான்கியின் கணவரான ஆனந்த கிருஷ்ண ராஜா தொடருந்து நிலையத்தில் என்னைச் சந்தித்தார். தொடருந்து நேர அட்டவணையில் ஆச்சரியந்தரும் பெயர் களைக் கண்டேன். இன்ற சிற்றி எக்ஸ்பிரஸ்(ICE) மற்றும் ஈ.சி.(EC) தொடருந்துகளிற்கு - ஏரிக் மரியா ரில்கே, பெர்டோல்ட் பிரெக்ட், கதே, ஹென்ரிச் ஹெயின், மொன்ரிசோரி, அல்பேட் ஐன்ஸ்மன், அல்பேட் சுவைற்சர், தியடோர் அடோர்னோ முதலிய இலக்கியவாதிகளினதும் அறிஞர்களினதும் பெயர்கள் தூட்பட்டிருந்தன! ஃவிராங்கிவோட்டிலிருந்து சற்றுத் தள்ளிய தூரத்திலுள்ள ஆனந்த கிருஷ்ணராஜாவின் வீட்டில் தங்கினேன்; இரவு 10.00 மணிக்கு வில்வரத்தினம் வந்து

சேர்ந்தார்.

மறுநாள் காலை, ஒல் லாந் துக்குக் காரில் புறப்பட்டோம். டென்ஹாக் வழியாக மரியஹோவே என்ற இடத்துக்கு சுமார் 600 கி.மீ. பயணம்செய்து, வில்வரத்தினத்தின் மருமகள் அருண்மொழி வீட்டுக்குச் சென்று இரண்டு நாள்கள் தங்கினோம். இரண்டாம் நாள் அம்ஸ்ரடாமிலுள்ள வின்சென்ற் வான்கோவின் ஓவியக்கூடத்தைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். அம்ஸ்ரடாம் நகரில் இக்கண்காட்சிக்கூடத்தைக் கண்டுபிடிக் கப்பல் தெருக்களுடாக அலைச்சல். எம்முடன் வந்திருந்த பிரேம்ராஜ், சூமார் ஆகியோருக்கு நகர் பற்றியோ கண்காட்சிக் கூடம் பற்றியோ தெளிவான் அறிகை இல்லாததுதான் காரணம். தெருவில் சென்றவர்களிடம் கேட்டுக் கேட்டு, ஒருவாறு காட்சிக்கூடத்தை அடைந்தோம்.

ஓவிய உலகில் வான்கோ உலகப் புகழ் பெற்றவர். ஓவியக்கூடம் நவீனமான புதிய கட்டடத்தில் அமைந்திருந்தது; பார்வையாளர் கூட்டமாகக் காணப்பட்டனர்; இதனால், ஓவியங்களைப் பார்வையிடுவதில் சில அசெளகரியங்கள். பெரியதும் சிறியதுமாக ஏராளமான ஓவியங்கள் - சுமார் ஆயிரம் வரை; ஆரம்ப காலத்தில், புகழ்பெற்ற ஏனைய ஓவியர்களின் ஓவியங்களைப் பார்த்து வான்கோ பிரதிபண்ணிய ஓவியங்களும் இருந்தன. உருளைக்கிழங்கு சாப்பிடுவோர், படுக்கை அறை, மஞ்சள் வீடு, தூரியகாந்திப் புக்கள், இரவு, அறுவடையாளருடன் கோதுமை வயல், இடிமுழுக்க மேகங்களின் கீழ் கோதுமை வயல், காகங்களுடன் கோதுமை வயல், லாசரஸ்சை உயிர்பித்தல் முதலியன மிகவும் மனதில் பதிந்தன!; லாசரஸின் முகம் வான்கோவின் முகமாக இருந்தது!

உலகப் புகழ்பெற்ற ஓர் ஓவியரின் ஓவியங்களை, ஆறுதலாகப் பார்த்து இரசித்தேன்; இது ஓர் அரிய வாய்ப்பு! பின்னாள்களில் இரவின் ஸ்ரோன் எழுதிய வான்கோ வரலாற்று நாவலைத் தமிழில் படிக்க முடிந்தது; அதே பெயரில் வெளிவந்த திரைப்படத்தையும் பார்க்க முடிந்தது!

கண்காட்சிக்கூடக் கட்டடத்தின் பிறிதொரு பகுதியில், ஓவியர் ‘சினாக்’கின் 50 வரையான ஓவியங்கள் காட்சிப் படுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வோவியங்களும் வித்தியாசமான அனுபவத்தைத் தந்தன. புள்ளிகளால் உருவாக்கப்படும் (மூலைவடைளை) ஓவியங்கள் அவை. துறைமுகங்கள், கடல், வள்ளங்கள், மனித உருவங்கள் என்பன வர்ணத்தில் உருவாகும் அனுபவம் - கிளர்ச்சியூட்டிய அற்புதமாகும்!

**

ஓவியக் காட்சிக்கூடத்திலிருந்து திரும்புகையில், அம்ஸ்ரடாமிலிருந்து ‘அன்னா ஃவிராங்’கின் வீட்டுக்குச் சென்றோம். கால்வாய்கள் குறுக்குமறுக்காக. கால்வாய் ஓரத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு நடந்து சென்றோம். அன்னா ஃவிராங் வீட்டின் மூன்னால் ஏராளமான கூட்டம். ஓவ்வொருவருக்கும் 12.50 கில்டர் பணம் வசூலித்தார்கள். இந்தப் பணமெல்லாம், இனப் பாரபடசத்துக்கு எதிரான் செயல் திட்டத்துக்கு, அன்னா ஃவிராங் நிறுவனத்தால் உபயோகிக்கப் படுகிறது. அன்னா ஃவிராங் என்னும் யுதச் சிறுமியின் நாட்குறிப்பு உலகப் பிரபலமானது; தற்போது தமிழ் மொழியாக்கமும் வந்துள்ளது. இரண்டாம் உலகப் போர்க்காலத்தில், ஜேர்மன் நாசிகளின் கொடுமைகளுக்குத் தப்பி, அன்னா ஃவிராங்கின் குடும்பம், நீண்டகாலத்துக்கு இந்தவீடில் மறைந்து வாழ்ந்தது.

ஓவ்வொரு நாள் நிகழ்வுகளையும் சிறுமியான அன்னா ஃவிராங் குறித்து வைத்துக்கொண்டாள்; அந்தக் குறிப்புக்களே அக்காலத் துயரங்களை வெளி உலகுக்கு பின்னர் வெளிக்கொண்டு வந்தன. அன்னா ஃவிராங் தொடர்பான விபரங்களுடன் அந்த வீடு பராமரிக்கப்படுகிறது. விடியோக் காட்சிகளும் (பெரிய அளவிலும் சிறிய அளவிலும்) அங்கு காட்டப்படுகின்றன. அக்கால யூத மக்களின் அவலங்களை எம்முன்னால் கொண்டுவரும் நினைவிடமாக அது உள்ளது!

“ஓல்விச்” யூத வதைமுகாயில் இருக்க நேர்ந்தவரும், எழுத்தாளரும் கவிஞருமான பிரைமோ லெவியின் கூற்றும், காட்சிக்கூடத்தில் இருந்தது:

“அக்காலத்தில் எவ்வளவோ பேர் துயரங்களை அனுபவித்தனர்; அவை நிழல் போல் மறைந்துவிட்டன. ஆனால், அன்னாவின் ‘புதிவுகள்’ எம்மை அசைக்கின்றன.”

நெல்சன் மண்டேலாவின் கூற்று:

“ரொபின் தீவில் அடைபட்டிருந்த எமக்கு, அன்னா ஃவிராங்கின் குறிப்புக்கள் நம் பி க் கைய ஊட் டி க் கொண்டிருந்தன!”

**

பின்னர் மதியம் 1.30 இற்கு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, இடையில் சிறிது நேரம் தங்கி, இரவு 7.30 மணியாவில் ஆனந்த கிருஷ்ணராஜாவின் வீட்டுக்கு வந்தோம். மறுநாள் காலை 9.00 மணிக்கு, கிருஷ்ணராஜாவின் காரில் டம்ஸ்ரட் தொடருந்து நிலையத்துக்குப் புறப்பட்டோம். 11.15 இற்கு பரீஸ் செல்லும் தொடருந்து வந்தது; நானும் வில்வரத்தினமும் அதில் பயணப்பட்டு, ஆறு மணித்தியாலங்களின் பின், ‘பரீஸ் கிழக்கு’ தொடருந்து நிலையத்தை (27.07.2001 இல்) வந்தடைந்தோம்!

- 22.10.2015

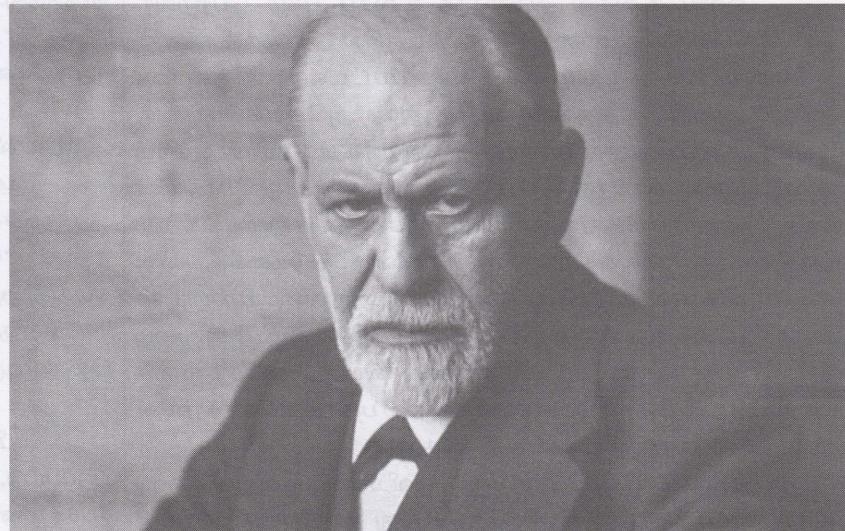

இலக்கியம் குறித் தூய்வு, கலந்துரையாடல், மதிப்பீடு, வியாக்கியானம் என்பன இலக்கியத் திறனாய்வு(Literary Criticism)என்றொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பான எழுத்தாக்கம் ஒன்று பற்றிய பார்வை அல்லது அபிப்பிராயமே இலக்கியத் திறனாய்வு எனலாம். எனவே, இது, படைப்பாளி ஒருவரின் இலக்கியத்தில் வாசகர் ஒருவர் கண்டறியும் அர்த் தங்கள் பற்றிய தாகும். இவ்வகையில், படைப்பாளி ஒருவரின் படைப்பாக்கத்தை - இலக்கியத்தை மதிப்பீடு செய்து விளங்கிக் கொள்ள எடுக்கப்படும் முயற்சியே இலக்கியத் திறனாய்வாகும். இன்று இலக்கியத் திறனாய்வுக்கான வெவ்வேறு அனுகுமுறைகள் உண்டு. இந்த அனுகுமுறைகள் இலக்கியத் தின் நோக்கையும் படைப்புமுறைகளையும் அலசி ஆராய்வதற்கான தத்துவார்த்தக் கலந்துரையாடலை முன்னெடுக்கும் இலக்கியக்கொள்கைகளினால் வழிப்படுத்தப்படுபவை ஆகும். இலக்கியத்திறனாய்வுக்கான அனுகுமுறைகள் பலவாக இருப்பினும், அன்மைக்காலங்களில் உளவியல் சார் அனுகுமுறை செல்வாக்குப் பெற்று வருகின்றது.

உளவியல் எனும் அறிவுத் துறையானது மனித நடத்தைகளைப் பற்றியதும் உள்செயன் முறைகள் பற்றியதுமான ஒரு கற்கைப் புலமாகும். ஒரு குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் அவதானிக்கப்படும் மனித நடத்தை ஏன் அவ்வாறிருக்கின்றது என்ற வினாவுக்கு உளவியலானது விளக்கமளிக்க முனைகின்றது. உள்ளத்து உணர்வுகள், என் ணங்கள், உணர்ச்சி சிகள், கற்பனைகள் யாவும் மனித நடத்தையில் செல்வாக்குச் செலுத்துவன; மனித நடத்தையைத் தோற்று விப்பன. ஆனால், இலக்கியம் என்பது கலைநயத்துடன் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும் படைப்பு ஆகும். அதாவது, உள்ளத்து உணர்வுகள், என்னங்கள், உணர்ச்சிகள், கற்பனைகள் என்பவற்றின் பேரான மனித நடத்தைகளின்

இலக்கியத்திறனாய்வும்

உளவியல் சார் அனுகுமுறையும்

சித்திரிப்பே இலக்கியம் ஆகும்.

மனித நடத்தைகளின் சித்திரிப்பாக இலக்கியம் அமைந்துவிட, அந்நடத்தைகளுக்கான வியாக்கியானங்களை உளவியல் முன்வைக்கின்றது. ஆயின், மனித மனத்தின் இயக்கங்களின் சித்திரிப்பானது இலக்கியமாக உருவாக்கம் பெறுகையில், மனித மனத்தின் இயக்கங்களுக்கான விளக்கங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் அதற்கே உரித்தான விதிகளுடனும் கோட்பாடுகளுடனும் உளவியல் தருகின்றது. இவ்வகையில் இலக்கியமும் உளவியலும் ஒன்றையொன்று நெருங்கி வருகின்றன. இதனாலேயே இலக்கியத்தை உளவியலினாடாகப் பார்க்கும் புதிய போக்கு இன்று முளைவிடத் தொடங்கியுள்ளது.

மனித மனம் பற்றிய சிந்தனைகளை அறிவியல் அடிப்படையில் நோக்கி ஆராயும் துறையாக உளவியலை ஆக்கியவராக ஆஸ்திரிய நாட்டு வியன்னாவைச் சேர்ந்த சிக்மண்ட் பிராய்ட்(Sigmund Freud) குறிப்பிடப்படுகின்றார். உளப்பகுப்பாய்வியல்(Psychoanalysis) என்று அழைக்கப்படும் இவரது உளவியற் சிந்தனாகூடம்(School of thought) உளவியலின் முதலாவது விசை என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. இலக்கியப்படைப்புக்களை ஆராய்வதற்கு உளப்பகுப்பாய்வியல் முறைகளைப் பயன்படுத்தும் விதத்தையும் சிக்மண்ட் பிராய்ட் எடுத்துக் காட்டினார். இவரது கொள்கைகளையும் நெறிமுறைகளையும் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் இலக்கியத் திறனாய்வு இன்று உளப்பகுப்பாய்வியல் திறனாய்வு(Psychoanalytical Criticism) என அழைக்கப்படுகின்றது. சிக்மண்ட் பிராய்டைத் தொடர்ந்து, கார்ஸ் யுங், மாக் லக்கான் போன்றோரும் தமது உளப்பகுப்பு ஆய்வுகளால் இலக்கியக் கோட்பாடுகளை நெறிப்படுத்தியுள்ளனர்.

இலக்கியத்தின் மீதான உளவியற்பார்வை என்பது நான்கு

முதன்மையான அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதாகக் குறிப்பிடுவர்:

1. இலக்கியப் படைப்புக்கான மூலத்தைப் படைப்பாளியில் தேடுவது
 2. இலக்கியப் படைப்புச் செயலின் அடிநாதத்தைத் தேடுவது
 3. இலக்கியப் படைப்பில் உளவியல் விதிகளையும் கோட்பாடு களையும் பொருத்திப்பார்ப்பது
 4. வாசகரிடத்து இலக்கியப்படைப்பின் தாக்கங்களை ஆராய்வது
- பொதுவாகவே, இந்த அம்சங்கள் யாவும் உளப்பகுப்பாய்வியல் திறனாய்வின் அடிப்படையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டுவருகின்றன. இன்று தமிழிலக்கிய ஆய்வுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் ஆய்வுகளும் உளப்பகுப்புக் கோட்பாடுகளையே பெரும்பாலும் முதன்மைப்படுத்துவன் வாக உள்ளன.

உளப்பகுப்புக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலான திறனாய்வானது பின்வரும் அம்சங்களை இலக்கியப் படைப்புகளில் நோக்க முனைகின்றது.

- பாத்திரங்களின் செயல் நடவடிக்கைகளில் உள்ளடங்கியுள்ள

அடக்கல், தனிமைப்படல், பதங்கமாதல், மறுத்தல், ஏறிகை, எதிர்த்தாக்கம் உருவாக்கல் போன்ற உளப்பாதுகாப்புக் கவசங்கள் (ego defence mechanisms)

- சமூகத்துடன் பொருந்தி வாழ்வதிலும் மகிழ்வாக இருப்பதிலும் தடையாக அமையும் உள்மன முரண்பாடுகள்.
 - பாத்திரங்களின் நன்விலி வெளிப்பாடுகள் - கனவுகள், வார்த்தைகள், ஆக்கநடவடிக்கைகள்
 - பனுவல்களில் (texts) நன்விலியின் விவரணங்கள்
 - பனுவல்களில் சித்திரிக்கப்படும் நடத்தைக் கோலங்கள்
 - பாத்திரமொன்றின் அடையாளம் (identity) கட்டியெழுப்பப்படும் விதம்
- ஆனால் உளப்பாலியற் பருவங்களையும் அப்பருவங்களில் ஏற்படும் பாலியல் உந்தல் களையுமே இந்த அம்சங்கள் யாவற்றுக்குமான அடிப்படையாக பிராய்ட் கொள்வதனால், பிராய்ட்டின் உளப்பகுப்பாய்வுத் திறனாய்வின் பொருத்தப்பாடு குறித்து ஐயம் எழுப்பப்படுகிறது. இதன், காரணமாக, உளவியலிலுள்ள ஏனைய கோட்பாடுகளையும் பிரயோகித்து, இலக்கியப் படைப்புகளைப் பகுத்தாய்ந்து, மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய தேவை எழுகிறது.

இலக்கியமும் உளவியலும் ஒன்றையொன்று நெருங்கி வந்துள்ள நிலையிலும், தமிழில், இலக்கியப் படைப்புக்களை உளவியல் அனுகு முறையில் மதிப்பீடு செய்யும் ஆய்வு கள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில், ஓரளவுக் கேளும் இத்தகைய ஆய்வுகள் அன்மைக் காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டு கட்டுரைகளாகவும் உயர்பட்டங்களுக்கான

ஆய்வேடுகளாகவும் வெளி வந்துள்ள போதிலும், இலங்கையில் இம்முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

இதேவேளை, அன்மைக் காலங்களில், உளவியல் அனுகு முறையில் தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் ஆய்வுகளிலும் அநேகமானவை உளப்பகுப்பாய்வியல் திறனாய்வையே முன் நிறுத்துபவை ஆகும். உளவியலில் பல்வேறு சிந்தனாகூடங்களும் (Schools of Thought) அனுகுமுறை களும் காலம் தோன்றியுள்ளன. இவற்றுள் உளப்பகுப்பாய்வியல் (Psycho analysis) ஓர் அனுகு முறை மாத்திரமே. ஆனால், உளவியலின் வரலாற்றில் உளப்பகுப்பாய்வியல் நீண்ட காலமாக மிகுந்த செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன எனவும் ஒருவரது ஆளுமை வளர்ச்சி யானது உளப்பாலியல் திருப்தி யிலேயே தங்கியுள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டார். ஆனால், சான்றாதாரங்களின் போதாமை, சோதிக்கப்படும்/பொய்ப்பிக்கப்படும் தன்மையில் குறைபாடு பாலியலுக்கு பிராய்ட் கொடுத்த மிகை அழுத்தம் என்ப வற்றின் அடிப்படையில் உளப்பகுப்பாய்வுக் கண்ணோட்டத்தின் மீது விமர்சனங்கள் எழுந்தன.

இதேவேளை, பிராய்ட்டின் வழிவந்த நவ பிராய்தியவாதிகளும் (Neo Freudians) கூட, பிராய்ட்டுடன் குறிப்பான விடயங்களில் இணக்க மற்றிருந்தனர். மனித நடத்தைக் கான தொடக்க உந்தல் பாலியல் மூலமே கிடைக்கின்றது என்றும் ஆளுமையானது ஆரம்பப் பிள்ளை அனுபவம் மூலமே தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் பிராய்ட் குறிப்பிட்டி ருந்த கருத்துகளை மறுத்தித்து, வாழ்க்கை வட்டம் முழுவதும்

கிடைக்கும் அனுபவங்கள் நடத்தையையும் ஆராய்வையும் பாதிக்கும் என நவ பிராய்தியவாதிகள் கருதினர். மேலும், மனித இயற்கை, சமுதாயம் என்பன தொடர் பாகப் பிராய்ட் கொண்டிருந்த ஜியறவு கொள்ளும் நோக்கி விருந்து (Pessimistic view) விலகி. எதிலும் நலம் காணும் நேர் நோக்கை (optimistic view) நவபிராய்திய வாதிகள் கொண்டிருந்தனர்.

உள்பகுப்பு கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையிலான இலக்கிய திறனாய்வை, படைப்பாளி, உள்ளடக்கம், கட்டமைப்பு, வாசகன் ஆகிய நான்கு அம்சங்களின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிடுவர். எனினும், பெரும்பாலான திறனாய்வுகள் படைப்பாளி, உள்ளடக்கம் ஆகிய இரண்டையும் மையப் படுத்தியே மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால், படைப்பாளியை உளவியல் கண்ணாடி அறிந்து பார்த்து, படைப்பாளியின் உள்பாங்கிற்கு அமைவாகவே படைப்புக் கூறுகளும் அமைகின்றன என்று கூறுவழீத்திற்கு, படைப்பாளியில் அடிமனப் பிறழ்வு கள் ஏற்பட்டமையை நிறுவுவதற்கான சான்றாராங்கள் அவசியம். இல்லையெனின், படைப்பாளியின் உளப் பாங்கை அடையாளம் காணும் ஆய்வு வெறும் ஊகமாக அமைந்துவிடும்.

இவ்வாறே, ஒரு படைப்பின் உள்ளடக்கக் கூறுகளாக அமையும் பாத்திரங்களின் நடத்தைகள், நிகழ்வுகள், பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள், அந்த உரையாடல்களில் இடம்பெறும் சொற்கள், நிகழ்வுகளின் விபரிப்பின் போதான உவமைகள், உருவகங்கள் ஆகியன யாவும் அடிமன அழுத்தங்களின் அல்லது ஒடுக்கங்களின் வெளிப்பாடுகளே என்று பிராய்டின் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கமளிப்பதும், பாத்திரங்களினதும் படைப்பாளியினதும் அடிமனக் கொந்தளிப்புக்கும் ஒடுக்கங்களினால் விளையும் விவகாரங்களுக்கும் பாலியல் அடிப்படையில் நியாயம் தேடுவது சான்றாராங்களின் மூலம் நிறுவப்படுவதில் பல சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றன.

உள்பகுப்பாய்வியல் அனுகுமுறைபோன்று, இலக்கியத்திறனாய்வில் உளவியலின் செல்வாக்கைப் பிரயோகித்த மற்றுமோர் அனுகுமுறை தொன்மத் திறனாய்வு அனுகுமுறையாகும். (Mythological Approach). இதனை முன்னெடுத்தவர்களுள் முக்கியமானவர் கார்ல் ஜங் (Carl Jung) என்பவராவார். இதனால் இது யுங்கின் அனுகுமுறை (Jungian Approach) எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

பிராய்ட் படைப்புச் செயலை படைப்பாளின் அடிமனத்திலுள்ள ஈகோவுடன் (Ego) தொடர்புடூத்தி நோக்கிவேளை, யுங் அதனை மானுடத்தின் அடிமனத்துடன் பொருத்திப் பார்த்தார். கலை என்பது அடிமன உந்துதல்களிலிருந்து தோற்றம் பெறுவதால் உளவியல் ஆய்வுக்கு அது உட்படும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் அவர், கலைப்படைப்பு ஒன்று இலக்கியமாக உருப்பெறுவதில் தொல்படிமத்தின் செல்வாக்கு (influence of archetypal image) ஓர் உந்தலாக அமைகின்றது என வலியுறுத்தினார். அவரின் கருத்துப் படி, மனித

வர்க்கத் தினர் எல்லோருக்கும் பொதுவான தொல்வகைகளை (archetypes) கொண்ட கூட்டு நன்விலி யொன்றை (Collective unconscious) மனித வர்க்கம் கொண்டுள்ளது. இத்தொல்வகைகளே அநேகமான இலக்கியங்களின் வலுவுக்கான மூலங்களாகவும் அமைகின்றன. யுங்கின் கருத்தினை அடியொற்றி தமது கருத்துக்களைப் பிரதி பலித்த தொன்மத் திறனாய்வாளர் கள், இவ்வாறான தொன்மங்களின் கோலங்களை இனங்கண்டு அவை எவ்வாறு தொழிற்படுகின்றன என்பது குறித்தும் விளக்க முனைகின்றனர். இவ்வாறாக, தொன்ம/தொல்வகைக் குரிய அனுகுமுறையானது (Mythological Archetypal Approach) எல்லா மனிதர் களிலும் ஒரே துலங்கலை எழுப்புகின்ற குறியீடுகள், உள்படிமங்கள், பண்புகள், குறியீடுகள் என்ப வற்றின் தொகுதியொன்று உள்ளதாகக் கருதுகின்றது.

உள்பகுப்பாய்வுத்திறனாய்வு அனுகுமுறைபோன்று தொன்மத் திறனாய்வு அனுகுமுறையும் இலக்கியத் திறனாய்வில் கணிசமான அளவில் கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளது. ஆயினும், தமிழில் தொன்மத்திறனாய்வு அனுகுமுறையிலான இலக்கியத் திறனாய்வுகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. இந்நிலையில்தான், தமிழ் இலக்கியப்படைப்புகளை உள்பகுப்பாய்வியல் தவிர்ந்த வேறு உளவியல் அனுகுமுறைகளிலும் பரிசீலித்து, அப்படைப்புகளின் தகுதிப் பாட்டையும் உளவியற் கோட்டாடுகளுடனான பொருத்தப்பாட்டையும் பரிசீலிக்க வேண்டிய தேவையை இன்று வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது. உளவியற் பிரச்சினைகள் அல்லது விவகாரங்களைக் கொண்ட பாத்திரங்களையுடைய படைப்புகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு உளவியல் அனுகுமுறைத் திறனாய்வுகள் பயனுடைய தன் கூற்று அனுகுமுறை (Biographical approach) போன்று, படைப்பாளியின் உளவியற் பண்புகளை அறிந்து கொள்வதன் மூலம் அவரின் படைப்புகள் குறித்த அகக்காட்சியைப் பெற்றுடியும். ஆனால் எல்லாப் படைப்புகளுமே உளவியற் திறனாய்வுக்குப் பொருத்தமானவை அல்ல. அத்தோடு, ஒரு படைப்பின் கலைத்துவத்தைத் தொங்குவதைத் தவிர்த்து “உளவியல் விடய ஆய்வு” (Psychological case study) போன்று ஒரு படைப்பை நோக்குவதற்கு உளவியற் திறனாய்வு இடமளிக்கக் கூடும்.

இதுவரை நோக்கியவற்றின் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது இன்று அறிவுத்துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் காரணமாக எந்தவொரு துறையும் பிற்கின் நிழல் படாமல் இல்லை என்று சொல்லக்கூடியதாக, ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பினைந்து உள்ளன.. இவ்வகையில் இலக்கியப்படைப்புகளை உளவியல் அனுகுமுறையில் திறனாய்வு செய்யும் போக்கு காணப்படுகின்றது. மனித நடத்தைகளின் சித்திரிப்பான இலக்கியத்துக்கு உளவியல் வியாக்கியானம் வழங்குகின்ற வகையில், இலக்கியப் படைப்பொன்றின் பொருத்தப்பாட்டை உளவியல் அனுகுமுறையில் பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம் மதிப்பீடு செய்து கொள்ளலாம். இவ்வாறான செயன் முறையானது, பொதுவான வாசகர் நிலைக்கும் அப்பால் பிற்கொரு தளத்தில் குறித்த இலக்கியப்படைப்பைப் பரிசீலிக்க உதவுகின்றது.

அமைதி காக்கும் கலைப்பிரிவு மாணவர் குழாத்திடமிருந்து தீடையிலே ஒரு குரல் ஓலித்தது. “ஒரு நாளைக்கு ஸ்கூலைக் கட்டடிச்சு, நீண்ட சற்றுலா ஒன்று போய் வந்தால் என்ன?”

கேசவன் நண்பர்களை நோக்கி ஒரு விளாத் தொடுத்தான்.

“நல்ல ஜிடியாதான் மச்சான். இதையெல்லாம் பிற்போடக்கூடாது. உடனடியாக அமுல்படுத்த வேணும்... நாளைக்குப் பின்னேரம் மூன்று பீரியட்டும் கட்டைவாத்திதானே.. அதின்ற அலட்டலைக் கேட்கிறதை விட, சற்றுலா போறது பெட்டர் தான்... காலையில முக்கியமான ரெண்டு பீரியட்டஸ் இருந்தாலும், இதைவிட மற்ற நாட்கள் சரிப்படாது. வீடும் ஸ்கூலும் ரியூசனும் என்று போரடிக்கிறதுக்கு ஒரு நிலாக்ஸ்சாயும் இருக்கும்... ஒகே! திரு.கேசவன் முன்மொழிவை நான் வழிமொழிகின்றேன்...”

பலத்த ஆரவாரத்திற்கிடையே கேசவனின் யோசனை அங்கீரிக்கப்பட்டது.

“எங்கெங்கு போகலாமென்று ஆளாளுக்கு ஓரிடத்தைச் சிபார்சு செய்யலாம். அவற்றில் முக்கியமானவற்றை செலக்ட் பண்ணலாம்...”

ஒற்றாடை

-வழி மொழிந்த வசந்தனே, ஏற்கக்கூடியதான் ஆலோசனையை வரவேற்பதாக வழிவிட்டான்.

அந்த உயர்தர வகுப்பில் பயிலும் பன்னிருவரும் ஆறு அமர சிந்தித்து முடிவெடுக்க சிறிது அவகாசம் வழங்குவதாக கேசவன் அறிவித்தான்.

“எங்கை போறதென்றாலும் எனக்கு ஒகே.. பட், நான் போகாத இடமாயிருந்தால்...” அவசரக் குடுக்கையான கிருஷ்ணமூர்த்தி முந்திரிக்கொட்டையாக முந்திக்கொண்டான்.

“...நீ எங்கை தான் போயிருக்கிறாய், வீட்டையும் ஸ்கூலையும் விட்டால்?”

அகிலனின் நக்கலில் வகுப்பே கலகலத்தது. அடுத்த வகுப்பில் பாடமெடுத்த ஒட்டகச் சிவிங்கி போல் நெடிதுயர்ந்த ஆசிரியை, இந்த வகுப்பை நோட்டமிட்டபின் எழுந்து வந்தாள்.

“ரீசர்ஸ் இல்லாவிட்டால் கூக்கலும் கும்மாளமுமா? உயர்வகுப்புப் பிள்ளையைப் போலயா நடந்து கொள்ளிறியள்... ஒல் ஒப்பிழு ஸ்ரான்.. அப்!”

- கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டு, அவர்கள் பணிந்து எழுந்ததும் நகர்ந்தார்.

தம்மை மற்று பெரிதாகச் சிறித்தால் வந்த

அவமானமென நொந்து கொண்டே, அவரது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர்.

சில நாழிகை மெளன்தில் கரைய, அடுத்த பாடத்திற்கான ஆயத்தமனி ஓலித்தது.

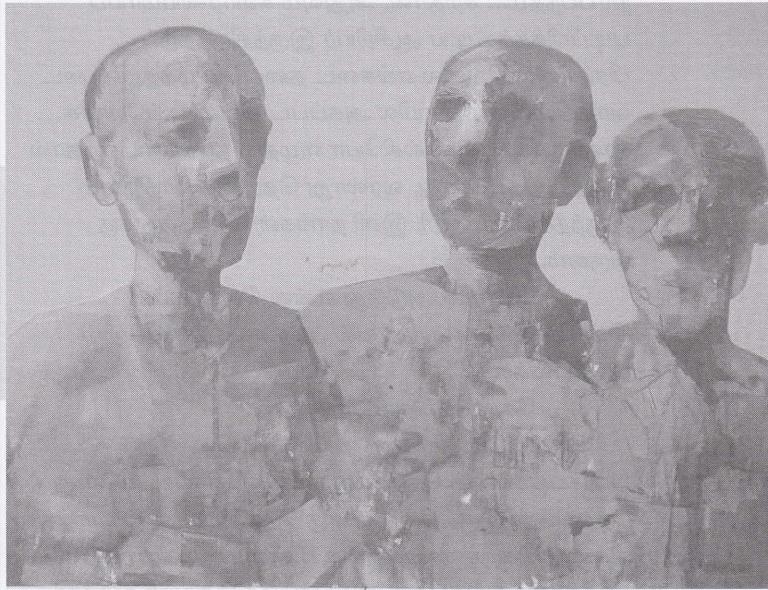
மணி ஓலித்தும்கூட, அந்த ஆசிரியையின் குணத்தை நன்கு அறிந்ததால், எழுந்தது எழுந்த படியே அனைவரும் நின்றார்கள்.

மறுபடி வந்து, “இருங்கோ... மற்ற வகுப்புக் களுக்கு இடைஞ்சல் செய்யிறதை இனியாவது விட்டிடுங்கோ...”

கொடுப்புக்குள் சிறித்தவாறே அகன்ற ரீசர்கரப் பார்த்து ரசித்த குணசிங்கம் சொன்னான்.

“அட, கோபம் வந்து கொதிச்சாலும் நல்ல மனிசிதான்!”

“அவ தனக்குள்ளை கேவியாச் சிரிச்சக்கொண்டு போறது தெரியாமல் இந்த வழிசல் நல்ல மனிசியாம்.. நல்ல மனிசி... விட்டால் அவவையே... ஆள் இன்னும்

மிஸ்தான்... மிஸ் பண்ணியிடாதை அப்பனே...”

பாலனின் கேவி, வகுப்பில் பெரிதாக எடுபட வில்லை.

“நல்ல வேளையாய் அடுத்த பீரியட்டுக்கும் ஆளில்லை. வசதியாய்ப்போச்சு. இனி சப்ஜெட்டுக்கு வாருங்கோ!“ வசந்தன் மறுபடி அழைப்பு விடுத்தான்.

“மாவிட்டபுரம் போவம்... சிரிமலைக் கடலில்லை குளிச்சதாயும் போகும்...”

“இது குளிப்பு முழுக்கில்லாதது.... ஏன், கூவில் அழைக்குதோ?”

“காங்கேசந்துறை சீமென்ற் பக்ரறி...”

“சமுநாடு பேப்பர் காரியாலயம்...”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும், பிறகு பார்க்கலாம்.. கட்டை வாத்தியின்றை ஜ்ரோப்பிய வரலாறு அலுப்புத் தட்டினால் அது நியாயம்... ஏன், எங்கடை நாட்டு வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க இடங்களைத் தரிசிக்கக்கூடாது.?“

கேசவனின் ஆலோசனையை மட்டம் தட்டுமாப்போல் சீரி கேட்டான்.

“என்..? வல்லிபுர ஆழ்வாரைத்தரிசிக்கவோ?”

“கோயில், குளம் பார்க்கிறதுக்கு வகுப்புக் களைப் பகிஷ்கரிசுக்கப்போகவேண்டிய அவசியமில்லை. அது அவரவர் விருப்பம். கடவுளைப் கும்பிட்டிட்டு வாறதுக்கு கூட்டாய் படையெடுக்கத் தேவையில்லை நான் சொல்ல வந்ததைக் கொஞ்சம் காதுகூடுத்துக் கேட்கிறியா..?”

கேசவனின் பேச்சில் அனஸ் பறந்தது கோபம் கொப்பளித்தலில் முகம் சிவந்தது.

“அது ஒரு புறம்போக்கு... நீ சொல்லு மச்சான் உன்றை ஜூடியாவை...”

வசந்தன் கேசவனைத் தூண்டினான்.

“சரித்திரம் என்றாலே தரித்திரம் எண்டு ஒதுங்குகிற காலத்திலை ஓ.எல்லிலை “டி”யும் “லீ”யும் எடுத்து நாங்கள், இஞ்சை அதுக்கு ரீச்சர்ஸ் இல்லை எண்டு ஜோப்பிய வரலாறு படிக்கவேண்டிய நிரப்பந்தம்... சரிதான், அதுவும் சுவாரஸ்யமாய்ப் படிப்பிக்கக்கூடிய ஆசிரியர் இருந்திருந்தால் பிரச்சினையில்லை எங்கடை தலையெழுத்து கட்டை வாத்தியின்றை கையில் அகப்பட வேண்டிப்போச்சு... சாண்டில்யனோ கல்கியோ எழுதிய நாவலாயிருந்தால் அலுப்புத்தட்டாது, வரலாறு தெரிஞ்ச மாதிரியும் இருந்திருக்கும். சரி, இனி நாங்கள் விஷயத்துக்கு வருவம்...”

கேசவன் அடுத்து என்ன சொல்லப் போகின்றான் என்ற ஆவஸ் அனைவர் முகத்திலும் பிரதிபலித்தது.

கேசவன் தொடர்ந்தான்.

“இப்ப நாங்கள் அயலிலை இருக்கிற அதிசயங்களைத் தேடிப்பார்ப்பம். தொண்டமனாறு தெற்கிலை இருக்கிற வீரபாகு தேவர் பாதம், பொந்துக் கிணறு, கெருடாவில் குகை, சின்னமலை ஏற்றம், முடிந்தால் நிலாவரை அடியாழம் தெரியாத வற்றாத நீருற்றுக்கிணறு... இப்பிடி ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட சுற்றுலா போய் வரலாமே...”

அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை, அனைவர் முகங்களிலும் பிரகாசம் ஓளிர, அவற்றை ஆமோதிக்கின்ற விதமாக தலைகள் ஆட்டின.

இருவர் மட்டும், இவற்றில் எந்தவித ஈடுபாடு மில்லாமல் ஒதுங்கிக்கொண்டதை அவதானித்த வசந்தன், “இதுகள் கட்டை வாத்தியின்ற செல்லங்கள்.. அவரைப் பந்தம் பிடிக்கட்டும்..” எனநக்கலடித்தான்.

மறுநாள் காலை வல்லைவெளிச் சந்தியில் சந்தித்துப் பயணத்தைத் தொடர்வதாக இணக்கம் காணப்பட்டது.

விதானையாரின் மகன் சிறீயும் மருமகன் வசந்தனும், முதலில் சிறீ வீட்டிற்குப்போய் செவ்விளைரில் தாக்காந்தி செய்த பின்னர் புறப் படலாம் என்று கோரிக்கை விடுத்த போது அதனை

நண்பர்கள் ஆமோதித்தனர்.

பங்குனி வெயிலின் உக்கிரம் காலையிலேயே தகிக்கத் தொடங்கிற்று.

வெயில் ஏறுமுன் போய்ச் சேர்ந்து விடவேண்டுமென்ற அவசரம் நெஞ்சில் உந்த, சைக்கிள்கள் வேகமாய்ப் பறந்தன.

“இப்பவே நல்லாய்க் களைச்சுப்போனியள்... முகத்தைக் கழுவிப் பவுடர் போடுங்கோ” என்று சிறீ உபகரிக்க, வசந்தன் கப்பியில் நீர் இழுத்து வாளியில் நிரப்ப, கையில் துவாயுடன் காத்திருந்தான் சிறீ.

“சரி கெதியெண்டு துடைச்சுப்போட்டு இளந்ரைக் குடிச்சிட்டு வெளிக்கிடுவம்...”

வசந்தன் துரிதப்படுத்த, ஆளாளுக்கு துவாயைப் பறித்து நண்பர்கள் அனைவரும் அழுத்தித் துடைப் பதைப் பார்த்து கேசவன் கொடுப்புக்குள் சிரித்தான்.

“உனக்கு எப்ப பார்த்தாலும் சிரிப்புத்தான்... இது தான் உனர் பிளஸ் பொயின்ற... மைனஸ் பொயின்றும் அது தான்..” என்ற சிறீ, உனர் சிரிப்புக்கு அர்த்தமென்ன? என்றான், குழப்பத்துடன்

இவன் மறுபடியும் சிரித்துவிட்டு, வாய் திறந்தான்.

“அதெப்பிடி மச்சான் பிளௌஸ்ஸம் மைனஸும் ஒன்றாகும்? சரி, அதை விடு இப்ப சிரிச்சதுக்குக் காரணம் சொல்லவேணும் அவ்வளவு தானே... இதுக்குப் பெயரே ஒற்றாடை, ஒற்றாடையால் ஒற்றி எடுக்கத் தெரியாமல் இதுகளைல்லாம் உரஞ்சு உரஞ்சென்று உரோஞ்சினால் மறுபடியும் வேர்க்குமே எண்டு நினைச்சன். சிரிப்பு வந்தது” என்று பூடகமாகச் சொன்னான் இவன், உள்ளர்த்தத்தை வெளியிடாமல்.

“அது தானே பார்த்தன்” என்றான் வசந்தன், அப்பாவித்தனமாக.

உண்மையில் இவன் சிரித்தது. அந்த இருவர் முகத்திலும் சேற்றை வாரியள்ளி இறைத்ததான் அர்த்தத் தில் தானென்று, அந்த இருவரைத்தவிர பதின் மரில் மற்றேனையோர் அனைவருக்கும் புரிந்தே இருந்தது.

மறுநாள் வகுப்பின் இடைவேளையில், கிருஷ்ணமூர்த்தி கேசவனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அடுத்த வியாழன் எங்கை போகலாம்?”

“...ஓ... நெடுகவும் கட்டடிக்கிற யோசனையோ? இது சரிவராது” என்றான் வசந்தன், பரிகாசமாக.

“...இதுக்கேனப்பா கோபிக்கிறாய்? இப்பிடி யான பயணங்கள் தான் சமத்துவத்தைக் கொண்டு வரும்!” என்று கண்ணடித்தான் கேசவன், சிறீயைப் பார்த்து.

“அட, நீ அங்கை வாறியா? ஓம் மச்சான்...? என்றான் குணசிங்கம், ஒன்றும் தெரியாதவன் போல்.

இவர்கள் இப்படிச் சம்பாஷித்த போது தான், நேற்றைய ஒற்றாடை விவகாரம் சிறீக்கும் வசந்தனுக்கும் தெளிவாகப் புரிந்தது.

அவர்கள் இருவர் முகத்திலும் அசடு வழிந்தது, கிலோக் கணக்கில்.

மக்கள் உணர்வுகளுடன் மன்னின் உயிர்ப்புடன் எழுத்துப் பணிபுரியும் இனுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் பதிவும் பகிர்வும் – ஒரு பார்வை

1972 இல் தனது முதலாவது சிறுகதை எழுத்துடன் ஆரம்பித்து எழுத்துலகப் பயணத்தை நாலாவது தசாப்தம் கடந்து தொடரும் இனுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனின் அறுபதாவது வயது நிறைவை ஒட்டி அவரால் எழுத்துப்பயணத்தில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட (மூல்லைக் கமல், மதுரைப்பன், நிவாகரன், சரவணன், கரேஸ், ரமணன்) தொகுத்த “பதிவும் பகிர்வும்” பற்றிய ஒரு பார்வையை இங்கே காணலாம்.

பாரம்பரிய கலை இலக்கிய வளம் மிக்க இனுவில் மன்னின் சாதனை நாயகர்கள் சின்னத் தம்பி புலவர் முதற்கொண்டு இன்றைய நாயகர்களான சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன், பேராசிரியர் சபா.ஜேய ராசா மற்றும் வ.மகேஸ்வரன் ஆகியோர் கல்வி மற்றும் எழுத்துலகில் சாதனை புரிபவர்கள். வழக்கமான, பகட்டு மனி விழாக்கள், மலர் வெளியீடுகள் போலன்றி அடக்கமான ஆனால் உறுதியான தெளிவான வரலாற்றுப் பசிவாக வழி காட்டியோரும், சகபாடிகளும் இணைந்து வளர்த்தவர் களும் எழுதிய எழுத்துக்கள் கொண்ட தொகுப்பாக வெளிவந் துள் எது இனுவையூர் சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன் “பதிவும் பகிர்வும்” எனும் நூல்.

சம காலத்தில் முன்னணி வகித்த பேராசிரியர்கள் அ.சண்முக தாஸ், இ.பாலசுந்தரம், சபா.ஜேயராசா, என்.சண்முகவிங்கன், க.தேவராஜா முதற்கொண்டு பத்திரிகையாசிரியர்கள் கான.மயில்நாதன், பி.எஸ். பெருமாள், எஸ்.திருச்செல்வம் ஆகியோரும் இணைந்து வளர்ந்தவர் களான பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன், கலாநிதிகள் க.ஸ்ரீக்ஜேணன், எஸ். ரகு ராம், செல்வி. ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி மற்றும் எழுத்தாளர்கள் திருமதி. ஆதிலட்சுமி, மூல்லைக்கமல், மதுரைப்பன், நிவாகரன், இனுவில் கலை இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்த த.சிவகுமாரன், த.ஞானசுரியர், கவிஞர் நா.சிவசிதம்பரம் எனப் பலரின் பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியரு மாகிய வ.மகேஸ்வரன் எழுதும் போது திருச்செந்திநாதனின் இளமைக் கால கலை இலக்கிய நடவடிக்கைகளைப்

பதிவு செய்வதுடன் அவரது இலக்கிய முகமான சிறுகதை எழுத்துக் களை ஆய் வகுக்கும் உட்படுத்துகிறார். திருச்செந்திநாதனின் எழுத்துக்களின் ஆரம்பநிலை யாழ்ப்பாணத்து சமூக அசைவியக்கத்தை அச்சு அசலாகப் பதிவு செய்வதாக அமைகிறது என்றும் ஒரு முதிரா இளைஞரின் சமூகம் குறித்த பார்வை அதனுள் இழையோடியபோதும் யதார்த்த வாத சித்திரிப்பில் அவை உயிர்ப்புக் கொள்கின்றன என்றும் பதிவு செய்கிறார். இரண்டாவதுதலாத்தில் அவர் சமூகநடவடிக்கைகளை மிக ஆழமாக அவதானித்தும் பதிவு செய்ய முனைவதையும் அதனால் படைப்புகளின் கனதி கூடிவிட்டது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார் பேராசிரியர்.வ.மகேஸ்வரன்.

திருச்செந்திநாதனின் வெட்டுமுகம் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு முன்னாள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியம் வழங்கிய அணிந்துரையும்(1993) பதிவை அலங்கரிக் கிறது. அவர் கூறுவது “வெட்டுமுகம்” தொடர் ஒரு திண்மப்பொருளின் குறுகு வெட்டுக்காட்சியைச் சுட்டி வழங்குவது இங்கே இத்தொடர் ஒரு சமூகத்தின் - சமூகத்தின் யாழ்ப்பாண பிரதேச சமூகத்தின் உள்ளார்ந்த குணாமசங்களின் குறுக்கு வெட்டுக்காட்சி என்ற கருத்தில் ஒரு குறிப் பிட்ட கதையின் தலைப்பாகவும் நூல் முழுமைக்குமான பொதுத்தலைப்பாகவும் அமைந்துள்ளது. இதில் அமைந்த கதைகள் 80-90 வரையான காலப்பகுதிகளில் யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தில் - சமூதாயத்தில் நிலவி வந்துள்ள பிரச் சினை கள் சில வற்றை அவற்றுக் கு அடிப்படையாகவுள்ள உணர்வு நிலை கண்டன் புலப்படுத்த முற்பட்டுள்ளன என்ற வகையில் தலைப்பு பொருத்த முடையதாக கொள்ளத்தக்கது என்கிறார்.

பேராசிரியர் கா.சி.வத்தம் பி “என்னுடையதும் அம்மாவினுடையதும்” தொகுப்புக்கு அணிந்துரை (1993) எழுதும் போது திருச்செந்திநாதனின் கதைகள் ஆசிரியரின் மனப்பதிவு நிலை அவதானிப்பின் பின்னணி யாக எடுத்துக் கூறல் முறையைச் சுட்டி நிற்கின்றன என்றும், இந்த முறையைக்கு யதார்த்த வாதம் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். சமகால போர்க்கால வாழ்வு ஏற்படுத்திய

வாழ்க்கைச் சிதறுகை ஏற்படுத்திய மனித நிலைச் சோகங்களை திருச்செந்தி நாதனின் இலக்கிய உணர்த்தும் மிகச் சுலபமாக இனங்கண்டு கொள்கிறது என்றும் பதிவு செய்கின்றார்.

பேராசிரியர் சிவசேகரம், அவரது “மணல்வெளி அரங்கு”(2002) தொகுப்பிற்கு எழுதிய அனிந் துரையில் திருச்செந்திநாதனின் கதைகள் கவனமாகச் செதுக்கப் பட்டிருப்பதனால் அவர் சொல்வது வாசகரைச் சென்றடைய வேண்டும் எனக் கருதுகிற படைப்பாளிகள் நடுவே அவரை அமர்த்துகிறது என்கின்றார்.

இத்தகைய பதிவு சார்ந்த பெட்டகத்தில் எழுத்தாளர் தமது சகபாடிகள் மற்றும் இளைய தலை முறைக்கு வழங்கிய முன்னுரைகளும் அனிந்துரை களும் இடம்பெறுவது ஆய்வாளர்களுக்கு வசதியான ஒன்று. மூல்லைக்கமல் எழுதிய கவிதைநூல் ஒன்று, குழல் மொழிபெயர்த்த பைடப்பு ஒன்று, சத்தியன் தவராஜா எழுதியது செய்தித்துறை நூல் ஒன்று, கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் எழுதிய நாடக நூல் ஒன்று மற்றும் க.இரத்தினசிங்கம் தொகுத்த நூல் ஒன்று என ஒரு பல்வகைப்பட்ட எழுத்துருக்களுக்கு உற்சாகம் வழங்கி

ஆதரவு கொடுத்துள்ளார். முழுநேரம் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் போல, முழுமையான சமூகப் பங்களிப் புதனும், மன்வாசனையுடனும் திருச்செந்திநாதன் இயங்கி வந்திருப்பது மதிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

ஆக மொத்தம், தந்தை வழியாகப் பெற்ற இலக்கிய கலை ஊற்று இன்னுவில் மன் வழங்கிய இலக்கிய தழல், மற்றும் தமிழ் தம் போராட்ட வாழ்வு கோரினின்ற பங்களிப்ப என திருச்செந்திநாதனின் கலை இலக்கிய வாழ்வு தனது பங்களிப்புடன் சகபாடிகளை யும் புதிய தலைமுறையினரையும் இணைத்து செல்வ தாக அமைந்துள்ளது அதனாலேயே சகலவற்றையும் இழந்து கையறு நிலைக்கு வந்த போதும் மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்காக நிமிர்ந்து நிற்கும் நிலைக்குள் தோள் கொடுத்துள்ளார்கள் உற்றார், உறவுகள் தோழர்கள், நண்பர்கள், வளர்ந்த இளைய தலை முறை. அதற்கு அவரது நேரமையான வாழ்வு, பகடு அற்ற, ஆடம்பரம் அற்ற வாழ்க்கை உதவும் மனப்பான்மை, மன்னின் சமுகத்தில் வளர்ச்சியில் மலரும் மனம் எனப் பல வாறாகச் சொல்லிப் போகலாம். இன்னும் எமது பேழையில் ஒரு சிறு துளி தேனுண்டு எனும் கவிதை வரிகளே நினைவுக்கு வருகின்றது. வாழ்க கலை இலக்கிய நெஞ்சங்கள்.

பேரும் தெயங்களி

1) “வில்லன், வில்லி” பற்றிய தெளிவு மேலும் தேவைப்படுகிறது!

ஜீவந்தி 84ஆம் இதழில் இ.கு.முரளிதாரன் வில்லன், வில்லி ஆகிய சொற்களின் மூலத்தினையும் அவற்றின் பொருளினையும் குறிப்பிட்டு அச்சொற் களின் தற்கால பிழையான பயன்பாட்டையும் சுட்டிக் காட்டி எழுதிய “வில்லனும் வில்லியும்” என்ற சிறு கட்டுரை ஒருவகைத் தெளிவைத் தந்தது. முரளி தரனுக்கு நன்றிகள். இருப்பினும் இச்சொற்கள் பற்றி மேலும் தெளிவுபடுத்தப்படவேண்டிய தேவை இருக்கிறது போல் தெரிகிறது.

அதாவது, க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ““வில்லன்”(பெ). கதையின் தீய நடந்தை அல்லது கெட்ட நோக்கம் உடைய பாத்திரம்; villain (in a story etc.,)” என்றும், “வில்லி” என்பதற்கு, “வில்லன் என்பதன் பெண்பால்; feminine of வில்லன்” எனவும் குறிப்பிடுகிறது.

அவ்வாறாயின், 1.அகராதியில் குறிப்பிட்டது போன்ற பயன்பாடும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது என்று சாதாரணமாக என்னுவதற்கான வாய்ப்புகளே அதிகம் (அகராதியில் குறிப்பிட்டால் அது சரியான விளக்கமாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்றில்லை!). 2.இர் அகராதியே இவ்வாறு குறிப்பிட்டால் அதனை வெகுமக்கள் எவ்வித யோசனையுமின்றி பின்பற்று வார்கள். ஆக, இச்சொற்களின் பயன் பாட்டில் - பாவனையில் மேலும் தெளிவு தேவைப்படுவதாகவே தெரிகிறது!

- ச.என்.புராஷா.

2) ஜீவந்தியின் சட்டநாதன் பவளவிழாச் சிறப்பிதழ் கிடைத்தது. வாசித்து மகிழ்ந்தேன். அற்புதமாக வந்திருக்கிறது. எழுத்துப் பிழைகள் கூட இல்லை. இலக்கியக்காரர்கள் பலருடைய ஆழ்ந்த விமர்சனக்கட்டுரைகள் சட்டநாதனின்

இலக்கியச் சேவைகளை சிறப்பாகப் படம் பிடித்துக்காட்டின. நல்ல முயற்சி.

சட்டநாதனை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்வதற்கு இந்த மலர் வெகுவாக உதவும். எம்.ஏ.நூலிமான், தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோரும் பங்களிப்புகள் செய்திருப்பது மகிழ்ச்சி அளித்தது. க.சட்டநாதனின் சிறுகதைகளை நானும் வாசிப்பதுண்டு. பின்னர் தேடியும் வாசித்தேன். வாசிக்க கிடைக்காமல் போனவையும் உண்டு. க.சட்டநாதன் பற்றி நான் கொண்டிருந்த நல்லபிப்ரியாயம் மேலும் உயர்ந்து வலுவடைந்தது. ஜீவந்தியில் காணப்பட்ட கட்டுரைகளின் உள்ளடக்கமே இதற்குக் காரணம் ஆகும். உங்களால் எப்படி இதனைத் தொகுக்க முடிந்தது. எப்படி இத்தனை கட்டுரைகளையும் ஒன்று சேர்க்க முடிந்தது? பாராட்டுக்கள். சட்டநாதனின் பாரியார் பற்றிய குறிப்புக்கள் எனக்கு மிகுந்த கவலை அளித்தன. சட்டநாதனுக்கு பவள விழாவின் பின்னரும் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த வாழ்வு கிடைக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

- எம்.எஸ்.அமானுல்லா

3) ஜீவந்தியின் க.சட்டநாதன் பவளவிழா சிறப்பிதழைப் படித்தேன். மிக மிகப் பயனுடைய கட்டுரைகளும் அருமையான சிறுகதைகளும் விடயத் தரம் மிக்க நேர்காணலும் ஆங்காங்கே இரசிக்கத்தக்க கவிதைகளும் கொண்டு இச்சஞ்சிகை வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவந்தியின் சிறப்பிதழ்கள் சிறப்பிதழ்களை மிரிர்கின்றன. தங்கள் பணிக்கு எனது பாராட்டுக்கள். வாழ்க ஜீவந்தி. வளர்க தங்கள் பணி.

- முள்ளியவளை வினோ வரதன்

உங்கள் தில்லங்களில் நடைபெற
இருக்கும் மங்களகரமான
நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

தருமண அழைப்பதழி
காட்சியறை

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

இச் சுருக்கை எவ்வளி கையைக் கொள்கிப்படு உரிமையளர் கண்ணி து. கையைக் கொள்ளல் மற்று கூர்ஸ் பிறுவனத்தில் எவ்விட்டு வளரியிப்பதூது.